

Giới thiệu Quay Về Tuổi 17

Truyện Quay Về Tuổi 17, tình cảm nói đến là đến nói đi là đi không ai biết được điều gì sắp xảy ra hết, một khi đã quyết định đi tới hôn nhân thì đã sẵn sàng cho một cuộc sống mới, biết hi sinh biết tha thứ bao dung cho nhau.

Năm đó hai người bất chấp gia đình hai bên phản đối, bỏ trốn đi theo tiếng gọi con tim và rồi cũng lấy nhau rất nhiều năm, cuộc sống ban đầu rất hạnh phúc không cần giàu sang chỉ cần họ cảm thấy ấm lòng là được nhưng rồi biến cố lớn xảy ra hai người quyết định ly hôn nhau trong em ảm.

Sau khi chia tay, cô bắt đầu làm lại cuộc đời bắt đầu cuộc sống mới không có anh. Nhưng số phận lại cho hai người gặp mặt lần nữa, chính anh lại chen vào cuộc sống của cô giúp công ty ba cô thoát khỏi nguy cơ phá sản.

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Tuổi 17* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trong phòng chờ sân bay, người đến người đi rất náo nhiệt

Khang Đóa Hình đứng ở nơi xuất quan, đăm đăm nhìn mọi người đi từ trong ra, nhìn như đang suy nghĩ điều gì lại giống như không nghĩ gì cả.

Không biết đợi bao lâu, chắc khoảng 10 phút cũng có lẽ khoảng nửa giờ, người đàn ông cô chờ cuối cùng cũng xuất hiện

“Đóa Hình? Em đến đón anh sao?” Người đàn ông nhìn thấy cô, quả thực là không dám tin tròn tròn mắt, anh không nói hai lời bỏ lại cấp dưới chạy vội đến chỗ cô.

“Không phải em luôn luôn không thích anh đi công tác sao?”

Quả thực không thích.

Khang Đóa Hình trầm nghĩ trong lòng

Nhưng không thích thì có ích gì? Vì thế cô không bao giờ kháng nghị quá nhiều thứ, anh cũng chưa từng thay đổi cái gì.

“Chúng ta nói chuyện đi” Cô nói, lập tức chuyển đề tài, không biết cố ý hay vô tình, xem nhẹ biểu tình vui sướng của chồng.

Nguyễn Đông Luân nói hai ba câu tiễn thư ký cùng anh về nước và cấp dưới xong, liền nhanh chóng đuổi kịp cô.

“Em muốn nói với anh cái gì?” Tâm trạng anh thoát nhìn rất tốt.

Cô chỉ nói: “Trước hết tìm chỗ ngồi đã”

Tiếp theo, bọn họ tìm quán cà phê ở sân bay, gọi hai tách cà phê, sau đó cô mới lấy ra tài liệu từ túi xách, đưa cho anh

Biểu tình của anh ban đầu từ khoái trá đột chuyển thành khó hiểu, tiếp sau là ngạc nhiên khiếp sợ, cuối cùng là hoàn toàn không thể tin được.

Đơn ly dị

“Anh không ngờ... em bảo muốn nói chuyện hóa ra lại có ý này.” Sau một lúc lâu anh nghẹn nghẹn mở miệng

Cô khẽ động khóe môi: “Bây giờ anh đã biết.”

Anh yên lặng rất lâu mới trừng mắt nhìn tờ đơn ly hôn mỏng manh kia, mở miệng: “Đúng vậy, anh thực ngu ngốc, sớm nên biết em không có khả năng vô cớ chạy đến đón anh.”

Sự cô đơn trong giọng nói của anh làm đau cô.

Nhưng Khang Đóa Hình lại cố ý xem nhẹ, chỉ đưa bút máy trên bàn để vào tay anh.

“Điều kiện của em chỉ muốn căn nhà chúng ta đang ở, cái khác đều không cần. Cái này đối với chủ tịch Nguyễn thật không đáng kể, không phải sao?” Như là bỗng nhiên nhớ đến điều gì, cô thản nhiên nhếch khóe môi “Dù sao, mấy năm nay số lần anh ở nhà qua đêm cũng không nhiều.”

“Anh không hiểu.” Anh thì thảo nói.

“Không hiểu cái gì?” Cô dường như khiêu khích hỏi lại.

Không hiểu tại sao cô có thể bình tĩnh như vậy mà yêu cầu ly hôn.

Anh biết mấy năm gần đây tình cảm vợ chồng không tốt, công ty còn chưa vào quỹ đạo, rất nhiều việc cần anh đích thân làm. Thậm chí ngay cả ba năm trước khi cô sinh non, vì thế mà phải cắt bỏ tử cung, anh vì phải đi công tác mà không thể ở bên cô.

Nhưng anh không phải không quan tâm cô, anh chỉ là...

Nguyễn Đông Luân ngẩng đầu nhìn về phía vợ, trang điểm tinh xảo vẫn không dấu được mọi mệt mỏi cùng lo lắng không yên.

Khí thế của anh nhất thời yếu đi.

Không thể không thừa nhận, dù biết nhiều năm qua thiếu cô rất nhiều, dù không phải do anh cố ý.

“Nếu ly hôn, em sẽ vui vẻ sao?” Lúc lâu sau, anh hỏi.

“Sao không nói là để cho anh vui vẻ? Bên ngoài có biết bao người chờ làm Nguyễn phu nhân, anh không cần lo người khác nói.” Cô cố ý đáp, không muốn anh phát hiện ra sự yếu đuối của cô.

“Anh chưa từng nghĩ vậy.” Anh nhú mồm, cứng ngắc mở miệng.

“Ký đi.” Khang Đóa Hình nhìn anh lúc lâu mới nói: “Em không biết ly hôn xong có thể vui vẻ hay không. Nhưng bây giờ em thực không vui vẻ”.

Là vợ anh, thời gian có thể nhìn thấy anh còn ít hơn cấp dưới, chỉ có thể trông mắt nhìn người phụ nữ xinh đẹp tài năng cả ngày đi theo anh, giúp anh tham gia các hoạt động xã giao, lại phải chịu đựng cô ta cố ý vô tình đùa cợt, châm chọc cô không thể sinh con, cô thật sự không vui vẻ.

“Anh hiểu rồi.” Anh gật đầu, xiết chặt tay, chậm rãi ký tên.

Rõ ràng chính mình yêu cầu nhưng trong khoảnh khắc thấy anh ký tên, Khang Đóa Hình vẫn cảm thấy đau đớn cắn xé.

Nhưng cô bắt buộc bản thân không được nhìn.

“Em biết anh có việc, nhưng em muốn phiền anh bớt chút thời gian cùng em tới sở hộ chính sự vụ hoàn tất thủ tục ly hôn.” Thừa dịp anh ký tên cô không quên nhắc nhở.

“Em quyết định là được rồi.” Nguyễn Đông Luân máy móc trả lời.

Trên bàn, cà phê vẫn còn nguyên, nhưng giờ phút này cả hai người đều không có tâm trạng liên tục đứng dậy tới quầy thanh toán.

Cùng anh sóng vai đi ra bên ngoài, trong lòng Khang Đóa Hình không khỏi xúc động.

Rõ ràng là người thân quen nhất, nhưng trong tương lai lại như người xa lạ.

Nhưng làm sao bây giờ? Nếu không rời đi cô sợ mình sẽ không chịu được nữa.

Không muốn nghĩ nhiều, Khang Đóa Hình bước xuống đường.

Cô không biết rốt cuộc mọi chuyện xảy ra như thế nào.

Hình như chiếc xe taxi vội vàng đi lên giành khách, đột nhiên tăng tốc vọt lên, rồi không hiểu sao phanh xe không ăn, lao thẳng về phía cô.

“Đóa Hình cẩn thận!” Nguyễn Đông Luân vội vàng tuyệt vọng kêu lên, từ phía sau lao đến.

Giây tiếp theo cô chỉ cảm thấy mình bị ôm chặt trong một lồng ngực sau đó ngã mạnh về phía trước.

“Rầm” một tiếng, chiếc xe đâm vào bọn họ, cả người bị hất ra xa vài mét mới rơi xuống, cũng lăn vài vòng.

Đau quá, cô cảm thấy sau khi mình bị lực lớn va đập liền thoát khỏi vòng ôm của anh.

Trước mắt một màu đỏ tươi, cô vẫn cố gắng mở to mắt, lo lắng cho người đàn ông vừa dùng thân bảo vệ cô.

Cho dù cô vừa mới đưa anh đơn ly dị, vẫn không thể lừa gạt bản thân mình không yêu anh.

Sau đó cô nhìn thấy chồng mình nằm trên đường nhựa cách đó không xa, hai mắt nhắm nghiền, chất lỏng màu đỏ từ đầu ròng rọc chảy ra.

Trái tim cô nhất thời đau muốn phá tung lồng ngực, toàn thân đau đớn không thể phát ra nửa tiếng. Thân thể bị thương nghiêm trọng dần dần kéo ý thức

cô vào hắc ám thâm trầm. ...

“Đỉnh ~ đỉnh đỉnh. . . Ohayou gozaimasu*” Giọng nữ đầy phấn chấn bỗng vang lên trong căn phòng đang yên tĩnh.

Khang Đóa Hình không thèm để ý, xoay người ngủ tiếp.

“Đỉnh ~ đỉnh đỉnh. . . Ohayou gozaimasu” m thanh lúc này lại lớn hơn một chút nữa: “Đỉnh ~ đỉnh đỉnh. . . Ohayou gozaimasu.”

*Ohayou gozaimasu: Chào buổi sáng

Cô rớt cuộc không chịu nổi, theo thói quen vươn tay. “Bộp” một tiếng chuẩn xác đập vào con mèo thần tài để ở đầu giường, bên tai lập tức lại được yên tĩnh.

Đúng vậy “cái thứ” dùng tiếng Nhật nói “Chào buổi sáng” thật ra là một con mèo thần tài làm bằng sứ rất đáng yêu, là ba mua cho cô làm quà sinh nhật 15 tuổi.

Đáng tiếc, tuy con mèo thần tài này bề ngoài thật đáng yêu nhưng cũng không đáng yêu nổi khi mỗi buổi sáng cứ đúng sáu giờ sẽ lại quăn nhiễu mộng đẹp của cô.

Aizz, nhưng mà cho dù không tình nguyện vẫn cứ phải rời giường nếu không sẽ đến trường muộn. . .

Đợi chút. . . đến trường???

Khi ý nghĩ này thoáng qua trong đầu, Khang Đóa Hình bỗng tỉnh ngủ vài phần.

Mười năm trước cô tốt nghiệp trung học xong thì không học tiếp sao có thể đến trường muộn?

Hơn nữa cô nhớ rõ, con mèo thần tài này năm cô 18 tuổi đã rơi hỏng rồi, vậy thứ cô vừa ấn là cái gì?

Khang Đóa Hình từ trên giường bật dậy, nhìn cảnh tượng trước mắt xong hoàn toàn ngây người.

Nơi này là căn phòng cô đã ở mười mấy năm, vừa quen thuộc vừa xa lạ.

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Cô thì thào mở miệng lại phát hiện giọng nói của mình vô cùng thanh thúy, mềm mại.

Có quý.

Cảm giác kì quái hiện lên trong lòng, cô vội nhảy xuống giường, chần bồng còn quăn vào người khiến cô suýt ngã. Cô bất chấp vết thương ở mắt cá chân đang nhói nhói, vội vàng soi vào chiếc gương to đằng sau cửa.

Trong gương là cô gái xinh đẹp mười mấy tuổi, trên người còn mặc áo ngủ đáng yêu màu xanh lam, vẻ mặt không dám tin.

Là mặt của cô, là gương mặt cô đã nhìn hai mươi mấy năm không sai được nhưng làm sao có thể. . .

Đây không phải cô, ít nhất không phải là cô “bây giờ” hai mươi tám tuổi.

“Làm sao có thể. . .?” Khang Đóa Hình lắc lắc đầu cảm thấy choáng váng. Nhưng đau đớn hơi nóng nóng trên chân chứng tỏ tất cả trước mắt đều là sự thật.

Nhưng làm sao cô có thể trẻ lại hơi mười tuổi, còn là bộ dáng lúc ở nhà?

Đúng rồi, ấn tượng cuối cùng của cô là gì? Khang Đóa Hình bắt buộc cái đầu rối loạn của mình nhớ lại.

Cô nhớ mình đi đón máy bay, nhớ tới ở quán cà phê đưa đơn ly hôn, rồi rời quán cà phê, vẫy xe taxi, không ngờ chiếc xe đó lại đâm vào cô. Đồng Luân ở sau lưng dùng sức ôm lấy cô, nhưng hai người vẫn cùng bị đâm, tiếp sau đó cô hoàn toàn mất ý thức.

Ký ức cuối cùng anh quên mình bảo vệ cô khiến lòng Khang Đóa Hình hơi hơi nhói lên.

Chẳng lẽ chính tai nạn đó khiến cô về quá khứ?

Cô ngờ ngác trừng mắt nhìn cô gái trong gương, trong lòng hiện lên không biết là tư vị gì. Bỗng cô nghe tiếng bước chân ngoài cửa.

“Đóa Hình con dậy chưa? Không mau sẽ lại muộn học.” Một giọng nói quen tai đột nhiên vang lên. Sau đó người tới tùy tiện gõ cửa hai cái sau đó trực tiếp mở cửa đi vào.

“Ai nha~”

“Oa!”

Sau tiếng cửa đập vào vật gì đó, hai tiếng kinh hô cùng vang lên. Khang Đóa Hình đứng sau cửa bị cửa mở ra đập vào, chặt vật ngã xuống đất

Cũng may phòng trải thảm ngã cũng không đau, nhưng trên đầu bị đập vào vẫn làm cho cô đau đến chảy nước mắt.

“Đóa Hình? Con không sao chứ?” Hoàng Nhã Huệ kinh hãi, bước lên phía trước cẩn thận nhìn con gái: “Thực xin lỗi, mẹ không biết con đứng sau cửa. Ôi trời, con có bị sao không?”

Khang Đóa Hình chăm chăm nhìn vào mẹ, trong lòng kích động không thôi.

“Mẹ...” Cô thốt lên, nước mắt như vòi rồng, điên cuồng từ hốc mắt trào ra.

Đã lâu đã lâu, từ mười năm trước cô không để ý đến sự phản đối của cha mẹ gả cho Đông Luân sau đó cơ hội hai mẹ con nói chuyện không nhiều.

Dù cô không hối hận gả cho Đông Luân, nhưng vẫn hối hận đã cùng cha mẹ căng thẳng, thế nên ngay cả cơ hội nhìn mặt họ lần cuối cũng không có.

Nay xa nhau mười năm, lại nhìn thấy mẹ vì cô mà lo lắng, cô cảm thấy thật vui vẻ, rất vui vẻ. Vui đến nỗi quen cả nỗi sợ hãi khi mình bỗng nhiên trở về quá khứ, cũng quên luôn đau nhức trên trán.

“Đóa Hình, đau lắm sao? Thực xin lỗi, thực xin lỗi” Hoàng Nhã Huệ nghĩ cô rất đau nên mới khóc, trong lòng tự trách “Đừng khóc, mẹ lập tức đưa con đi bệnh viện.”

Nói xong kéo con gái đứng lên.

“Không cần đâu mẹ.” Cô vội kéo mẹ lại: “Không nghiêm trọng thế đâu.”

Cô chỉ không nghĩ có thể lại được nhìn thấy đáng về mẹ vì cô mà lo lắng...

“Sao lại không? Con khóc thành thế này, cái trán cũng sưng lên rồi!” Hoàng Nhã Huệ nóng nảy “Không được, không được, đập vào đầu không tới bác sĩ sao được, không khéo còn bị chấn động não”

“Con không sao, cùng lắm xin phép ở nhà nghỉ ngơi là được rồi, lát nữa mẹ còn phải đi làm” Bị đụng vào trán mà phải đi khám khẳng định sẽ bị người ta cười.

“Aizz, buổi sáng quả thật có cuộc họp quan trọng” Hoàng Nhã Huệ do dự, nhưng bà vẫn không an tâm: “Con thực sự không sao chứ?”

Khang Đóa Hình lập tức gật đầu “Con ở nhà nghỉ một ngày là được rồi, nếu tối nay không thoải mái sẽ đi gặp bác sĩ.”

Lý do này vừa lúc giúp cô xin nghỉ, cô lúc này còn đang loạn, cần chút thời gian chậm rãi tiêu hóa những việc không tưởng vừa qua.

“Vậy cũng được” Hoàng Nhã Huệ thở dài “Có thể đứng lên được không? Xuống nhà ăn bữa sáng, mẹ giúp con bôi thuốc luôn.”

“Vâng.” Cô chịu đựng đau đớn đứng lên: “Đi thôi.”

Không cần đi học, Khang Đóa Hình chậm rãi ăn xong bữa sáng, nhìn ba mẹ đi làm, cẩn thận xem báo xong rút cuộc trấn định, thở ra.

Thật khó có thể tưởng tượng cô lại trở về năm 17 tuổi, cũng chính là 11 năm trước.

“Tin tức” trên báo với cô mà nói tuyệt đối không phải mới, Khang Đóa Hình càng suy nghĩ càng rối loạn.

Đầu thật đau, thật sự không lý giải nổi mọi chuyện sao lại xảy ra.

Dù vậy có thể nhìn thấy cha mẹ một lần nữa, thật sự rất tuyệt vời.

Cô nhắm mắt lại, có thể trở về với yêu thương của ba mẹ cho dù thế nào chỉ cần có thể hưởng thụ thân tình này lần nữa cô cảm thấy không uổng công trở về quá khứ.

Mười năm qua cô thường cảm thấy hối tiếc.

Nhưng... vì sao cô lại trở về? Mà nếu cô trở về vậy Đông Luân cùng cô bị xe đâm nay ở đâu?

Lúc trước cô đã suy nghĩ, sau khi ly hôn, sẽ không còn liên hệ với anh nữa, cô không muốn nghe người khác đồn đại về tình hình của anh cùng người đàn bà kia.

Lại càng không muốn người đàn bà kia điều võ dương oai trước mặt cô, châm chọc cô không thể sinh con.

Trái tim bị thương một lần là đủ rồi.

Trong giây phút bị tai nạn xe cộ, thấy anh không nghĩ ngợi liền lao lên bảo vệ cô, làm cho lòng cô thất lại.

Nay cô mười bảy tuổi, nếu lịch sử không thay đổi, nửa năm sau cô sẽ gặp Nguyễn Đông Luân, mười tám tuổi cùng anh bỏ trốn.

Nhưng cô của “bây giờ” không muốn làm như vậy, không muốn vì mười năm hôn nhân hi sinh thân tình.

Nhưng dù vậy cô vẫn rất muốn biết Đông Luân bây giờ thế nào, muốn biết anh có còn sống ở thời không kia hay cũng giống như cô đã quay về quá khứ?

Cô đoán rằng cơ hội một có vẻ cao, dù sao một mình cô trở về đã là việc vô cùng kì quái rồi, đâu thể nào cả anh cũng trở về? Nhưng dù thế nào cô cũng rất muốn gặp Nguyễn Đông Luân.

Nhưng lúc này bọn họ còn chưa quen biết, cô đến chỗ nào tìm người?

“Anh bây giờ hẳn là... năm nhất?” Khang Đóa Hình tính thời gian

Trường anh đang học cách nhà cô rất gần, đi hơn mười phút. Lúc trước khi cô đang đợi xe bus đã gặp anh.

Cô biết khi học đại học anh từng trong đội bóng rổ. Nhưng năm 20 tuổi, sau khi cưới cô, trọng trách trên vai đột nhiên tăng thêm, đoàn thể xã hội, CLB đều bỏ, sau khi học xong toàn bộ thời gian còn lại đều chuyên tâm kiếm tiền trang trải phí sinh hoạt.

Hơn nữa Nguyễn Đông Luân đối với cô rất tốt, ít nhất sau khi kết hôn không để cô chịu khổ.

Năm ấy anh vừa học vừa làm nuôi gia đình thật vất vả, nhưng lại chưa bao giờ yêu cầu cô đi làm. Rất nhiều năm trước khi mẹ chồng còn sống, muốn cô lúc nào rảnh thì đến bệnh viện thăm bà. Cũng may mẹ chồng rất tốt không làm khó dễ cô, bởi vậy cũng không phải là chuyện phiền toái.

Nhớ lại cô lại càng muốn gặp Nguyễn Đông Luân

Khang Đóa Hình là người thuộc trường phái hành động. Ý nghĩ trong đầu hiện ra, cô liền nhảy từ trên ghế xuống trở về phòng thay quần áo, cầm ví tiền cùng chìa khóa trên bàn, ra khỏi nhà.

Không khí ở trường sáng sớm trong trẻo nhưng lạnh lùng, gió lạnh nhẹ thổi qua thân mình đơn bạc, khi tỉnh táo lại cô liền cảm thấy mình rất xúc động

Đại học Z cũng không nhỏ, muốn tìm người nói dễ hơn làm

Nhưng dù sao cũng đã đến rồi, về không cũng không cam lòng

Cô cũng không xác định đến cuối cùng sẽ có được đáp án như thế nào, dù sao cô cũng không định cùng anh yêu đương lại. Trải qua mười năm hôn nhân, cô đối với hôn nhân đã không còn khao khát.

Có lẽ chỉ muốn gặp lại anh một lần nhìn anh có sống mạnh khỏe ở thế giới này hay không mà thôi

Không ôm theo chờ mong, đi tới sân bóng rổ. Lúc này đa số sinh viên đều đang học, nếu không chính là còn quá sớm nên chưa đi học, cô cũng không quá hi vọng có thể thuận lợi gặp được anh.

Nhưng mà không biết là ý trời hay vận khí của cô thật sự quá tốt, mới đi đến bên sân bóng liền nhìn thấy một hình bóng quen thuộc.

Khang Đóa Hình cảm giác tim đột nhiên đập nhanh hơn

Dáng người cao một mét tám ở trong đội bóng rổ nam không tính là đặc biệt xuất chúng, nhưng mà phương thức ném bóng gọn gàng kia quả thực rất giống với trong trí nhớ.

Lúc mới quen anh nửa năm, cô từng nhìn thấy anh chơi bóng rổ, sau anh rời khỏi đội cũng không có cơ hội nhìn thấy.

Lúc này nhớ lại khiến cho cô có một cảm giác rung động không hiểu hốc mắt một lần nữa vừa đỏ vừa nóng. Lại được nhìn thấy anh, cảm giác này không giống khi nhìn thấy cha mẹ.

Rõ ràng trí nhớ 11 năm kia không phải giả, bởi vì Khang Đóa Hình 17 tuổi không quen biết Nguyễn Đông Luân.

Quả bóng làm một đường cong hoàn hảo từ tay người con trai bay vào rổ khiến người xem ít ỏi xung quanh không khỏi tán thưởng

“Thật đẹp trai!”

“Thật đẹp mắt.”

“Giỏi thật.” Cô nhin không được cũng kêu nhỏ.

Khoảng cách xa như vậy chắc không nghe thấy.

Mới nghĩ như vậy, người con trai bỗng đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía cô.

Khi tầm mắt hai người chạm nhau, xung quanh dường như yên lặng, Khang Đóa Hình chỉ nghe thấy trái tim trong lồng ngực mình đập như sấm.

Bọn họ cứ nhìn nhau từ xa như vậy, giống như có thiên ngôn vạn ngữ lại không biết nên nói từ đâu.

“Bộp” một tiếng, một quả bóng ném vào giỏ đánh vỡ không khí này.

“Này, A Luân cậu ngây ngốc ở đó làm gì?” Đồng đội của anh dùng sức vỗ vỗ vào lưng, theo ánh mắt của anh nhìn về phía này: “Ai cha, là cô em gái xinh đẹp trẻ tuổi nha, thì ra cậu thích loại này.”

Nguyễn Đông Luân không để ý đến cậu ta bỗng nhiên nói: “Các cậu chơi trước” liền đi tới phía cô.

Anh đi đến phía này làm gì? Anh biết cô là ai chẳng? Nếu anh không biết cô hỏi cô tới làm gì, cô biết trả lời thế nào?

Kỳ thật chỉ ngắn ngủi vài giây nhưng cô cảm thấy lòng bàn tay mình đỏ đầy mồ hôi.

Còn đang suy tư, anh đã đến trước mặt cô chỉ cách nửa mét.

“Anh...” Cô cắn môi, cổ lẩy dững khựng: “Anh đi đến đây, tìm tôi có việc sao?”

Một khắc khi ấy cô không xác định được mình có hy vọng anh nhận ra cô hay không.

Nguyễn Đông Luân bình tĩnh nhìn cô, một hồi lâu, trên khuôn mặt bình tĩnh mới chầm rãi lộ ra một chút cảm xúc.

“Trần em sao vậy?” Anh bỗng nhiên mở miệng

Khang Đóa Hình ngẩn ngơ, theo bản năng nâng tay sờ sờ băng gạc trên trán, hoàn hồn đáp: “A, buổi sáng không cẩn thận đụng vào”

◇ Khang Đóa Hình nghĩ.

Không biết vì sao cô cảm thấy có chút may mắn, nhưng càng nhiều mất mát.

Chẳng lẽ trên đời này chỉ có mình cô có đoạn trí nhớ về 10 năm kia.

Cô cắn cắn môi, đè ép lòng tràn đầy thất vọng, đối anh gật gật đầu: “Không quấy rầy các anh tập bóng.” nói xong cô xoay người chuẩn bị rời đi.

“Đóa Hình?”

Người đàn ông phía sau... hoặc nên gọi là cậu thanh niên, đột nhiên lên tiếng gọi cô.

Cô không dám tin quay đầu lại, giây tiếp theo đã bị ôm vào một lồng ngực rộng lớn.

“Ôi trời, không ngờ thật sự được gặp lại em! Anh còn cho là mình bị ảo giác... Em tới tìm anh sao?” Anh luôn trầm ổn khó khi nào lộ ra vội vàng.

Khang Đóa Hình chết lặng không có phản ứng gì, nội tâm so càng kích động hơn anh.

“Anh... biết tôi?” Cô nghèn nghẹn hỏi.

Theo lý thuyết bọn họ còn chưa quen biết, anh có thể gọi tên cô, tức là anh cũng giống cô là từ mười năm sau trở về?

“Đương nhiên.” Anh rất nhanh đáp lại, tiếp theo lại chần chờ nhìn cô: “Chẳng lẽ em không biết anh?”

“Không” Khang Đóa Hình bật thốt lên: “Ý em là, em biết anh là Đông Luân, nhưng là chúng ta... chúng ta không biết vì sao...”

“A Luân cậu có chơi nữa không.” Từ trong sân bóng có người hô.

“Mình có chuyện quan trọng, hôm nay không tập nữa.” Nguyễn Đông Luân lắc đầu với bọn họ.

“Chuyện gì quan trọng, tán gái sao?” Một nam sinh khác hi hi hời, vẻ mặt khá ái muội.

Nguyễn Đông Luân không đáp lời chỉ quay đầu khẽ nói với cô “Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện.”

Tâm tình Khang Đóa Hình thực phức tạp

Tình cảm trước mắt giống ngày hôm qua... hoặc là nên nói là mười năm sau, cô cùng anh ngồi ở quán cà phê, không yên lòng uống cà phê nói chuyện.

Cô không biết dùng thái độ gì đối mặt với người đàn ông từng được coi là “chồng trước” này

Trước ngày hôm qua cô chỉ luôn nghĩ về chuyện li hôn, nghĩ sau khi li hôn sẽ không còn quan hệ gì với anh.

Nhưng tình huống trước mắt rất vớ vẩn ly kì, trừ bỏ anh, cô không nghĩ ra có thể tìm ai. Huống hồ nhìn dáng vẻ này rõ ràng anh nhận ra cô.

“Trước hết để anh xác nhận một chuyện.” Nguyễn Đông Luân để sau khi phục vụ mang cà phê rồi đi mới mở miệng: “Chúng ta ở bên nhau 10 năm hẳn không phải do một mình anh tưởng tượng?”

Sáng nay anh tỉnh lại, phát hiện tình cảnh của mình xong ngạc nhiên vạn phần, tiếp theo bị bạn bè cùng đội bóng rổ và bạn cùng phòng kéo đi tập bóng, còn chưa suy nghĩ cẩn thận kế tiếp nên làm cái gì, liền gặp được cô.

“Không phải, trừ phi hai chúng ta cùng nhau thác loạn.” Cô rầu rĩ uống một ngụm cà phê: “Kí ức cuối cùng của em, chúng ta bị xe taxi đâm phải, sau khi khôi phục kí ức chính là bộ dáng này”

Vốn đang nghi ngờ đoạn chân thật kí ức này đến tột cùng là hoàng lương nhất mộng (1) hay chính mình không bình thường xuyên qua, nhưng nếu không phải chỉ một mình cô trải qua chắc anh cũng vậy

“Anh cùng em không khác lắm.” Anh trầm ngâm nói: “Thoạt nhìn giống như chúng ta thật sự trở về quá khứ rồi.”

“Tại sao lại như vậy?” Cô thấp giọng lầm bầm, loại sự tình này không phải chỉ có ở khoa học viễn tưởng hay phim ảnh mới có sao, vì sao lại phát sinh trên người cô.

Nguyễn Đông Luân quan sát cô một hồi lâu mới nói: “Thật ra, anh cảm thấy chuyện này không hẳn là xấu.”

“Sao lại vậy?”

“Em không thấy sao? Lịch sử sẽ thay đổi.” Anh hít vào một hơi: “Vốn chúng ta nửa năm sau trong lúc chờ xe mới có thể gặp nhau, kết giao, nhưng lần này em tìm anh trước nên chúng ta gặp nhau sớm nửa năm.”

Với anh mà nói, kia chúng tỏ bọn họ có thể bắt đầu lại một lần nữa.

Khang Đóa Hình sùng sốt: “Em không nghĩ đến chuyện này.”

Qua rồi thật sự có thể thay đổi sao? Cô nhớ những ngày sau này.

Kỳ thật cũng không thể nói là hối hận dù sao bọn họ cũng có rất nhiều ngọt ngào cùng hạnh phúc, anh cho cô cuộc sống an ổn, luôn khát khao tình yêu tốt đẹp, nhưng trừ lần những thứ đó ra cô có càng nhiều tiếc nuối.

Tiếc nuối không học đại học, tiếc nuối không thể có con, tiếc nuối không thể nhìn mặt cha mẹ lần cuối, càng tiếc nuối cô trả giá nhiều như vậy cuối cùng lấy ly hôn để kết thúc.

Mà nay cô có thể trở lại 17 tuổi, trước khi mọi việc xảy ra. Chẳng lẽ ông trời cho cô cơ hội bù đắp lại những tiếc nuối đó?

“Đóa Hình, em không sao chứ?”

Cô hoàn hồn, nhìn “chồng trước” trước mắt trẻ hơn rất nhiều

“Em không sao” Cô lắc đầu, lại nhanh chóng uống ngụm cà phê: “Chỉ đang xem xét học cao nhị cấp ba một lần nữa.”

Có ai bỏ qua sách giáo khoa, không làm gì mười năm có thể nhớ rõ trung học học cái gì chứ? Anh trở về là đại học năm nhất, thật sự thoải mái.

“Em muốn lên đại học?” Anh hỏi

Nghĩ đến cô lúc trước 18 tuổi tốt nghiệp trung học xong liền rời nhà gả cho anh, không học đại học.

“Đương nhiên, xã hội hiện nay không ai không học đại học.” Khang Đóa Hình nói thầm.

Anh nao nao: “Anh nghĩ em không thích học.”

“Đúng là không thích, nhưng vẫn tiếc nuối không thể trải nghiệm cuộc sống đại học.” Cô dừng một chút: “Dù sao học đại học cũng cần tiền, thành tích lúc trước của em không vào được đại học quốc lập Đài Bắc, học phí đại học tư nhân lại cao. Lấy tình huống của chúng ta lúc ấy, anh vừa học vừa làm, còn phải chiều cổ mẹ, sao có thể?”

Nguyễn Đông Luân yên lặng. Anh không biết rằng thi ra cô nghĩ như vậy. Lúc trước cô gả cho anh, la hét nói rằng không muốn đi học, anh còn tưởng cô thực sự không thích học, bởi vậy chưa bao giờ ép cô.

Không ngờ cô vì bản khoản vấn đề tiền bạc không muốn tạo áp lực quá lớn cho anh nên mới không tiếp tục học lên. Anh cảm thấy có vài phần áy náy

Khang gia trước đây tuy không được gọi là giàu có nhưng vợ chồng Khang gia thương con gái. Năm đó cô bỏ lại hết thầy gả cho anh, anh làm sao có thể để cô chịu khổ.

Nhưng hôm nay xem ra anh vẫn bạc đãi cô rồi.

“Nếu em học không hiểu, để anh dạy em.” Anh đề nghị: “Văn học anh không nhớ nhưng toán học vẫn nhớ hơn một nửa.”

“Đúng, anh học đại học cũng dạy thêm không ít.” Cô nhớ tới lúc anh còn học đại học chính là nhờ đi dạy thêm kiểm sinh học phí cho hai vợ chồng cùng mẹ chồng: “Nhưng mà em nghĩ không cần, anh bận rộn như vậy, em cũng không thể không biết xấu hổ cắt bớt thời gian làm việc kiếm tiền của anh.”

“So sánh với em, cái này có đáng gì?” Anh cũng không cảm thấy đó là vấn đề.

“Văn thôi đi, dù sao chúng ta đã ly hôn, cũng không cần làm phiền anh.”

Vừa nghe đến 2 chữ “ly hôn” sắc mặt Nguyễn Đông Luân liền cứng lại: “Em còn nhớ... chuyện kiếp trước?”

“Kiếp trước?” Khang Đóa Hinh quay đầu đi, trên khuôn mặt trẻ tuổi che kín vẻ ủ dột không nên có ở độ tuổi này: “Được rồi, đều đã quay về, nếu muốn gọi mười mấy năm kia là “kiếp trước” cũng không sao, nhưng đối với em đó đều là chuyện của ngày hôm qua mà thôi. Về việc ly hôn, lúc trước em đã nghĩ rất nhiều, thật vất vả mới gọi được người bận rộn như anh ký tên, em nghĩ... chúng ta vẫn nên ‘hợp được thì cũng tan được’ đi.”

Anh trừng mắt nhìn cô, không rõ vì sao cô khẳng khái ly hôn như vậy.

“Nhưng... chúng ta đã quay về.” Anh khó khăn mở miệng “Không thể làm lại từ đầu sao?”

Anh biết kiếp trước anh là người chồng thất bại. Biết rõ Đóa Hinh không có bạn bè tri kỷ, hai người họ lại không có con, anh làm chồng mà cả ngày ra ngoài, thời gian ở bên ngoài còn nhiều hơn ở nhà, để kiểu thê mới hai mươi mấy tuổi một mình ở nhà, cũng khó trách cô không vui.

Từ hôm qua khi nhìn thấy tờ đơn ly hôn kia, anh liền hối hận, vô cùng hối hận. Hối hận những năm đó vì muốn bọn họ có cuộc sống an ổn lại quên mất tình cảm vợ chồng gắn bó mới là quan trọng.

Sáng nay rời giường phát hiện không hiểu sao mình quay về, anh cảm thấy ngạc nhiên lại hơi hơi cảm tạ ông trời cho anh có lại cơ hội quan trọng. Đặc biệt nhìn thấy cô tới tìm mình làm cho anh vừa mừng vừa sợ.

Dù thế nào cũng không ngờ tới hình như cô không muốn cùng anh bắt đầu lại một lần nữa.

“Bắt đầu lại? Thật xin lỗi... em không nghĩ đến.” Cô yên lặng một lát mới mở miệng.

Từ buổi sáng tỉnh dậy cho tới giờ, gần ngủ vài giờ, cô suy nghĩ rất nhiều rất nhiều. Muốn nhân cơ hội trọng sinh làm lại những điều đã bị cô bỏ qua, dù là vui hay không, nhưng cô không có dũng khí bắt đầu với anh một lần nữa.

“Đóa Hinh, em hối hận lấy anh?”

“Hối hận... cũng không phải. Nói thật nếu kiếp trước không bỏ trốn cùng anh, em cảm thấy mình sẽ hối hận cả đời.” Cô than nhẹ. Vợ chồng nhiều năm như vậy, sao cô có thể không nhìn thấy biểu tình bi thương của anh. “Nhưng em đã bỏ trốn cùng anh một lần, cũng biết tư vị tình yêu là gì, cho nên sẽ không hối hận. Lần này em quyết định, lựa chọn làm con gái ngoan của ba mẹ.”

Cô dùng mười năm, yêu anh, cùng nhau xây dựng gia đình, cuối cùng quyết định bọn họ không hợp nhau. Có lẽ cô nên cảm thấy may mắn, lúc này sẽ không lại giẫm lên vết xe đổ.

“Vậy sao sau khi tỉnh lại lại đến tìm anh.” Anh hỏi.

Cô cúi đầu: “Em chỉ... muốn xác định anh sống mạnh khỏe, dù sao chúng ta cũng làm vợ chồng mười năm.”

Nói dối! Rõ ràng cô còn yêu anh, nên mới chạy đến tìm gặp anh.

Tiểu ác ma trong lòng nhe răng trợn mắt rít gào với Khang Đóa Hinh.

Đúng vậy, cô còn tình cảm với anh nhưng cuối cùng cô chỉ có thể lựa chọn cuộc sống không có anh.

Trong lòng cô yên lặng thừa nhận, chính mình vẫn yêu anh như cũ, nhưng lần này cô muốn dùng thân phận Khang Đóa Hinh sống thật tốt mà không làm “Nguyễn phu nhân”. Làm Nguyễn phu nhân mười năm, cô mệt mỏi quá.

Huống chi bên cạnh anh cũng có người khác không phải sao? Cứng rắn dùng danh phận trói buộc anh không phải rất ích kỷ?

Khang Đóa Hinh không hoài nghi tình yêu của Đông Luân với mình, giống như bây giờ kỳ thật cô vẫn còn yêu anh. Nhưng không có nghĩa anh sẽ không rung động với người phụ nữ khác ở bên ngoài, đặc biệt là phụ nữ hoàn mỹ lại thích hợp với anh, giúp đỡ anh trong sự nghiệp.

Đáng tiếc cô muốn thuần túy chỉ là một tình yêu, nếu anh không thể cho, cô tình nguyện để anh đi.

Kiếp trước cô dùng rất nhiều tâm lực củng cố tâm lý bất minh học được cách buông tay, đưa ra đơn ly hôn, để cho anh tự do. May mà bọn họ trở lại 10 năm trước, ngay cả hôn còn chưa kết, giảm đi được thủ tục ly hôn, bằng không cô cũng không chắc mình có thể đưa lại lần nữa.

“Anh đã biết, nếu như em muốn vậy, anh sẽ thành toàn cho em” Anh đứng lên: “Yên tâm, anh sẽ không lại đến quấy rầy cuộc sống của em.”

Nói xong, anh xoay người bước ra khỏi quán cà phê.

Khang Đóa Hình ngạc nhiên nhìn về phía bóng dáng anh, nghĩ có lẽ đây là lần cuối họ gặp mặt, ngực đột nhiên đau đớn.

Không đau, không đau. Cô an ủi chính mình. Kiếp trước có lẽ chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, nay chẳng qua là hoàn toàn chấp hành mục tiêu lúc trước đề ra mà thôi.

Ly hôn đối với hai người bọn họ đều là chuyện tốt.

Có lẽ cô cũng sẽ sa sút tinh thần, nhưng sớm hay muộn rồi cũng sẽ qua. Một ngày nào đó không có anh cô cũng có thể sống tốt.

Tự đáy lòng vô chờ đợi ngày đó đến.

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Tuổi 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Buổi tối 11 giờ, Khang Đóa Hình còn đang cố gắng chiến đấu hăng hái cùng “Hàm số lượng giác”.

“Cốc cốc” Cửa phòng bị gõ nhẹ hai tiếng rồi mở ra.

“Mẹ?” Nhìn thấy người đến, vẻ mặt cô kinh hãi, lập tức bỏ lại bài tập trong tay: “Có chuyện gì sao?”

Trở lại đã được một thời gian, mỗi lần nhìn thấy cha mẹ cô vẫn có cảm động không hiểu.

Vợ chồng Khang gia không rõ vì sao con gái đột nhiên trở nên bám người, nhưng cảm giác bị làm nũng, ý lại quả thật rất tuyệt, cũng rất vui trước chuyển biến của con gái.

“Không có gì, đưa đồ ăn khuya mà thôi.” Hoàng Nhã Huệ mỉm cười nhìn con gái, đặt khay lên bàn, đưa cho cô ít bánh bích quy cùng một ly sữa: “Gần đây, con rất chăm chỉ.”

Trước kia con gái học bài lúc được lúc không, vợ chồng bọn họ tuy lo lắng nhưng cũng không muốn con gái bị áp lực học tập lớn, thậm chí nghĩ đến lúc đó tùy tiện cho cô vào một trường đại học lấy cái văn bằng là tốt rồi.

Không ngờ hơn nửa năm trước con gái đột nhiên ý chí tăng vọt, đặc biệt sau khi lên cấp 3 ngày nghỉ không cùng bạn học đi chơi, mỗi ngày không học đến nửa đêm không tắt đèn đi ngủ.

Cũng bởi vì cố gắng, thành tích cũng lên như điều gặp gió, từ xếp thứ ba, bốn mươi toàn lớp biến thành xếp loại ba, bốn mươi toàn trường. Vợ chồng họ kinh hãi rất nhiều nhưng cũng có vài phần đau lòng.

Khang Đóa Hình cười cảm xúc sữa uống một ngụm mới nói: “Chơi bởi nhiều năm như vậy, cũng nên có một năm thực sự học tập?”

Kiếp trước có Đông Luân, ngoại trừ lúc nào anh cũng vắng nhà, cô muốn cái gì anh đều cố gắng cho cô, nên có thể dễ dàng buông tha cho những việc không có hứng thú.

Nhưng lần này không được, dù có thích hay không cô đều vì tương lai của mình mà cố gắng.

“Con thực sự trưởng thành.” Hoàng Nhã Huệ vui mừng sờ sờ đỉnh đầu con gái: “Không làm phiền con học bài, mẹ đi ra ngoài.”

“Đợi chút, cùng con ăn bánh bích quy đi.” Cô vội vàng kéo tay mẹ: “Tiến độ học bài của con vượt mức rất nhiều, có thể cùng mẹ tán gẫu một chút.”

Hoàng Nhã Huệ kinh ngạc quay đầu nhìn con gái, lại nhìn thấy vẻ mặt khẩn thiết của con.

“Được rồi.” Bà ngồi xuống cạnh giường, cầm miếng bánh bích quy: “Học gì thì học, cũng phải chú ý thân thể, nhìn xem mắt đều thâm quầng lên rồi. Nhà chúng ta cũng không thiếu tiền không phải không nuôi được con, chính mình vui vẻ mới là quan trọng.”

Khang Đóa Hình nở nụ cười: “Con quả thật rất vui vẻ, mẹ cùng ba ba ân ái như vậy, lại thương con, con cảm thấy thực hạnh phúc.”

Kiếp trước vẫn tiếc nuối mất đi thân tình, nay lần nữa có được, sao có thể không quý trọng?

Bây giờ nhớ lại, ba mẹ đầu thật lòng muốn đoạn tuyệt quan hệ cùng cô, chính là vì chuyện cô có bạn trai sớm như vậy nên bị đả kích, lại cảm thấy Đông Luân không tốt cho nên cố ý nói đoạn tuyệt muốn buộc họ chia tay.

Là chính mình bướng bỉnh, từ nhỏ được nuông chiều, lúc bị mắng nhện không được tức giận mới liều lĩnh bỏ trốn cùng Đông Luân, tiếc nuối 10 năm.

“Sao lại đột nhiên lại cảm tính như vậy?” Hoàng Nhã Huệ bật cười nhưng cũng có vài phần cảm động.

“Bỗng nhiên có cảm mà phát.” Cô trêu ghẹo trả lời.

“Dù thế nào cũng phải cân nhắc tình huống của mình. Nhà chúng ta tuy không phải đại phú đại quý, một chút tiền tranh vẫn phải có. Nếu cần giúp gì cũng phải nói cho ba mẹ biết, nếu trong phạm vi năng lực ba mẹ đều tận lực giúp.”

Khang Đóa Hình nghe vậy ngẩn người, nghĩ đến cũng là chuyện kiếp trước.

Cô nhớ rõ sau khi rời nhà hai ba năm liền nghe nói tài vụ công ty của ba có vấn đề, nhưng khi ấy cô chỉ nhớ rõ ba cô phần nộ tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ cha con với cô. Không bỏ được sĩ diện cũng không dám trở về quan tâm, hơn nữa khi đó Đông Luân mới bắt đầu công việc, cho dù họ có tâm cũng không giúp được việc gì.

Sau đó hình như khi cô 23 tuổi, công ty của ba tuyên bố phá sản, không bao lâu ba mẹ cùng tự sát, trở thành nỗi đau xót lớn nhất của cô ở kiếp trước.

Lúc này đây cô lựa chọn ở bên cạnh ba mẹ, có biện pháp giúp họ không bị thương tổn hay không?

“Mẹ con muốn học thêm.” Cô đưa ra yêu cầu: “Gần đây càng nghĩ càng thấy quá sức, muốn tìm nơi học thêm.”

Vốn muốn học thi lên đại học nhưng bây giờ cô càng muốn cố gắng, sự kiện sắp phát sinh trong tương lai cô muốn thay cha mẹ chia sẻ một chút áp lực.

Phá sản không sao, tiền có thể kiếm lại, nhưng cô hy vọng một nhà ba người có thể sống tốt, cùng nhau cố gắng.

“Học thêm?” Hoàng Nhã Huệ nghĩ nghĩ: “Như vậy sẽ phải về muộn, mẹ cũng không yên tâm, như vậy đi, mẹ với ba thay con tìm gia sư là được.”

Gia sư? Trong đầu Khang Đóa Hình bỗng hiện lên khuôn mặt của Nguyễn Đông Luân, cô lắc lắc đầu đuổi hình ảnh anh ra xa: “Con biết, vậy mời gia sư đi.”

“Được, mấy ngày nữa ba mẹ sẽ tìm.” Hoàng Nhã Huệ đứng lên: “Mẹ ra ngoài trước không cản trở con học bài ... Đúng rồi thứ 7 cô Hai con mời nhà chúng ta đi ăn cơm, con sắp xếp chút thời gian cùng đi.”

Cô Hai cùng gia đình họ thường có lui tới, Khang Đóa Hình cùng hai cô em họ Ngữ Lâm, Ngữ Lệ quan hệ cũng tốt, bởi vậy gật gật đầu: “Con biết rồi.”

Chiều thứ Bảy, Khang Đóa Hình sắp xếp lại lịch tự học, theo ba mẹ đến nhà cô Hai.

“Chị Đóa Hình.” Em họ Ngữ Lệ nhỏ hơn cô 3 tuổi vui vẻ chạy tới, lôi kéo cô đi vào phòng khách: “Lâu rồi không tới, em rất nhớ chị nha. Sao trước đây không cùng cậu mợ đến?”

“Thực xin lỗi.” Khang Đóa Hình cười cười: “Cấp ba thật sự quá bận, thật sự dứt không ra.”

“Chị gái em cũng cấp 3 nhưng so với chị thật thành thoi.” Nữ sinh quệt miệng, nhưng lập tức nở nụ cười ái muội: “Hắc hắc, nhưng chị ấy học lý rất tốt.”

“Học vật lý tốt là chuyện tốt, em làm về mặt này làm gì?” Khang Đóa Hình buồn cười nói, “Giống chị, vật lý học không tốt chỉ văn học có vẻ được.”

“Aiz, chị không hiểu, là vì gia sư Lý của chị ấy.” Phương Ngữ Lệ nói thầm bên tai cô.

“A?” Khang Đóa Hình nhú mày, có vài phần hứng thú: “Cô ấy thích gia sư vật lý của mình?”

“Đúng vậy, là nam sinh hệ điện cơ trường đại học Z, rất đẹp trai, thoát nhìn thành thực nghiêm túc, chị em thích anh ta muốn chết, vốn chỉ có bốn, năm mươi điểm vật lý thành bảy, tám mươi, mẹ em cao hứng vô cùng, lập tức tăng lương.” Phương Ngữ Lệ thực vui vẻ tám chuyện về chị gái: “Bây giờ đã qua sáu rồi, chị ấy còn nghĩ ra đủ các vấn đề tìm cơ quán quýt không cho thầy giáo ra về.”

Khang Đóa Hình phì cười: “Như vậy cũng không sai, sinh viên điện cơ đại học Z vĩ đại như vậy, cho chị gái em thêm sức lực, nói không chừng vài năm sau anh ta còn thành anh rể em.”

“Em cũng nghĩ như vậy, nhưng còn có ba em kia.” Phương Ngữ Lệ khoa trương thở dài: “Mẹ em tuy cảm thấy gia sư kia cũng được, nhưng cũng không hi vọng chị em cùng anh ta kết giao.”

“Có lẽ cô Hai cùng dưỡng cảm thấy chị em còn nhỏ.” Khang Đóa Hình thuận miệng nói.

Giống cha mẹ cô lúc trước, cũng cực lực phản đối cô cùng Đông Luân.

“Không chỉ như vậy, họ cảm thấy gia cảnh anh ấy không tốt, mới đại học đã phải kiếm tiền nuôi gia đình, chị em theo anh ta khẳng định chịu khổ.”

“Kỳ thật cũng không đúng còn phải xem anh ta đối với chị em thế nào.” Giống như cô gả cho Đông Luân mười năm, anh chưa từng để cô chịu khổ, cùng lắm là lúc vừa kết hôn được 2 năm, hai người phải ở tại căn phòng có hơn 5 mét vuông anh thuê, nhưng về phương diện vật chất, chỉ cần cô muốn anh sẽ hết sức thỏa mãn cô.

Aizz, sao lại luôn nghĩ đến anh? Không phải đã hạ quyết tâm muốn một lần nữa sống mà không có anh? Khang Đóa Hình tự phi nhổ chính mình.

“Em cảm thấy ba mẹ quá lo lắng, chị em chỉ đơn thuần cảm thấy anh ta đẹp trai, lại có vẻ rất lợi hại mới có hứng thú. Gia sư kia lại không có tiền, muốn chị em gả, còn lâu chị ấy mới nguyện ý.” Phương Ngữ Lị lơ đãng nói.

Khang Đóa Hình nghe xong lời của cô, có chút không thoải mái, hơi hơi nhíu mày: “Không thể nói như thế! Dù sao nhà không có tiền, không phải ai cũng có thể tự mình quyết định, chỉ cần cố gắng tiến tới, cho dù trong nhà không có tiền, cũng không phải vấn đề gì.”

Cô chưa bao giờ vì gia cảnh của Đông Luân mà coi thương anh. Sự thật chứng minh là cô đúng, Nguyễn Đông Luân ba mươi tuổi đã trở thành thương nhân.

“Đó là vì nhà chị có tiền, cuộc sống không quá khổn khổ” Phương Ngữ Lị tỏ bộ dáng lão thành nói.

“Tiểu quý này — ” Khang Đóa Hình tức giận trạc trạc em họ “Chẳng lẽ cô hai bạc đãi 2 chị em em?”

Muốn nói có tiền nhà cô hai chắc chắn so với gia đình cô hơn.

Phương Ngữ Lị cười hi hi, không nói gì nữa.

Nhưng vào lúc đó trên tầng truyền đến tiếng vang, vài giây sau, Ngữ Lâm dẫn đầu đi xuống tầng, trên mặt tươi cười sáng lạn, thậm chí không chú ý trong nhà có thêm vài vị khách.

Khang Đóa Hình mỉm cười đứng dậy đang chuẩn bị cùng Ngữ Lâm chào hỏi, lại nhìn thấy người con trai theo sau lưng Ngữ Lâm, hoàn toàn đứng hình.

Sao ... lại là anh? Trong đầu cô choáng váng.

“Chị.” Phương Ngữ Lâm rút cuộc thấy được cô, mặt đỏ hồng “A, giới thiệu với chị một chút, đây là gia sư vật lý của em, Nguyễn Đông Luân. Anh Đông Luân, đây là chị họ em Khang Đóa Hình.”

Nguyên lai anh chính là gia sư của Ngữ Lâm? Cô vẫn biết anh là người dễ dàng khiến các cô gái mê muội, kiếp trước cô chính là ví dụ tốt nhất, cũng khó trách Ngữ Lâm mê luyện anh như vậy,

Khang Đóa Hình ngây ngốc thất thần, còn tưởng rằng cuộc đời này hai người sẽ không còn cùng xuất hiện, không nghĩ rằng nhìn thấy anh, khắc sâu vào tâm trí so với tưởng tượng của cô lớn hơn, như là toàn thế giới không còn quan trọng, trong mắt cô chỉ còn anh, chỉ nhìn anh.

Đến giờ phút này cô mới hiểu được, tưởng niệm có thể làm người ta cảm thấy đau đớn như thế.

“Xin chào, rất vui được gặp cô,” Nguyễn Đông Luân nhìn cô gật gật đầu, biểu tình thực bình tĩnh.

“Anh, xin chào.” Cô trả lời theo bản năng, cả người rơi vào trạng thái thất thần

Nhưng về mặt hồ hững của anh, lại khiến cô đau đớn.

“Anh Đông Luân, em tiễn anh ra cửa”. Toàn bộ tâm tư Phương Ngữ Lâm đều đặt lên người Nguyễn Đông Luân, không phát hiện biểu tình chị họ không bình thường.

“Tốt, làm phiền em” Nguyễn Đông Luân tầm mắt cũng không lưu lại trên người Khang Đóa Hình, rất nhanh vòng qua sát bên người cô, cũng không tạm dừng.

Khang Đóa Hình ngơ ngẩn nhìn bóng lưng anh, tưởng niệm, ghen tị, mất mát, đủ loại cảm xúc nhất thời trào lên.

Mới ngắn ngủi nửa năm, anh liền quên cô? Vậy mười năm hôn nhân của họ tính là gì? Nửa năm qua cô nhớ anh tính là gì?

Khi cánh cửa kia đóng lại, tách họ ra hai thế giới, cô bỗng nhiên hiểu được, chính mình vĩnh viễn không có khả năng quên anh.

Dù cho người buông tay trước là cô.

“Chị, chị sao vậy?” Thấy cô đột nhiên thất hồn lạc phách, Phương Ngữ Lị kì quái hỏi

Khang Đóa Hình lúc này mới hồi thần, miễn cưỡng cười “Chị, chị không sao, chính là gia sư của Ngừ Lâm rất giống một người bạn, làm chị có chút ngạc nhiên”

“Oa, vậy bạn chị cũng rất đẹp trai sao?”

“Ừ, đúng vậy.” Cô lung tung đáp.

Cho dù còn thích thì sao? Kiếp trước không phải chưa thử qua, bọn họ ở bên nhau sẽ không hạnh phúc.

Hai người ở hai thế giới khác nhau, cô không giúp được anh trong sự nghiệp, mà anh rồi sẽ gặp được một cô gái làm cho mình động lòng, có thể cùng anh gây dựng sự nghiệp.

Sau khi trở về cô muốn làm con gái ngoan của ba mẹ, mà thoát nhìn anh cũng đã không còn để ý đến cô, kết quả như vậy không phải vừa đúng như ý của cô?

Nhưng vì sao trong lòng vẫn cảm thấy nặng nề, một chút cao hứng cũng không có.

Buổi tối hơn 12 giờ, bình thường Khang Đóa Hình vẫn còn sáng đèn học bài giờ cũng đã sớm lên giường đi ngủ.

Cô trừng mắt nhìn di động phát ra ánh sáng huỳnh quang trong tay, trên màn hình là dãy số điện thoại. Nhưng ngón cái dừng lại ở nút gọi thật lâu cũng không có ấn.

Rõ ràng đã “ly hôn” nửa năm, tại sao vẫn còn nghĩ về anh? Chỉ là ngẫu nhiên nhìn thấy một lần, đã nhớ anh đến không ngủ được.

Trong lòng nghĩ xa xôi không để ý đã ấn vào nút gọi.

Màn hình đột nhiên thay đổi, cô ngơ ngác nhìn, đến tận lúc màn hình hiển thị thành “đã kết nối”.

“Alo?”

Giọng nam vô cùng quen thuộc từ di động truyền đến, cô bỗng nhiên hiểu được mình đang làm cái gì.

“Em, em gọi nhầm số.” Cô bối rối đưa điện thoại gần bên miệng, vội vàng nói một câu, sau đó cúp máy.

Nhưng mà chợt nghe đến giọng nói của anh, trái tim trong ngực liền đập cuồng loạn. Không rõ trong suy nghĩ hỗn loạn kia rốt cuộc là hối hận nhiều hơn hay hay là vui vẻ nhiều hơn.

Số điện thoại của anh giống kiếp trước. Không biết vì sao, phát hiện này làm cho lòng cô lay động.

Rất nhiều chuyện không giống kiếp trước, nhưng có một số vẫn không đổi.

Ví như số điện thoại của anh.

Kiếp trước, anh vì muốn thuận tiện liên lạc với cô mới mua di động. Kiếp này họ không ở bên nhau, nhưng anh vẫn dùng dãy số kia.

“Thật không hiểu nổi, số điện thoại của anh không đổi thì liên quan gì đến mình?” Khang Đóa Hình ném điện thoại di động qua một bên, kéo chăn bông lên “Ngủ!”

Lúc này tiếng chuông nhẹ nhàng vang lên, cô ngẩn ngơ, sờ di động đang không ngừng kêu, màn hình báo số gọi đến chính là số cô vừa gọi đi.

Khang Đóa Hình do dự thật lâu mới nghe máy.

“Đóa Hình, vừa rồi là em gọi cho anh?” Vẫn là giọng nói trầm thấp hùng hậu từ di động truyền đến.

Tay cô run rẩy, làm đà điều giả chết: “Gọi cho anh? Em không hiểu anh đang nói gì?”

May mắn vừa rồi cô cài đặt ẩn số điện thoại, chỉ cần cô sống chết cũng không nhận anh cũng không có chứng cứ.

“Là em gọi, đúng không?” Anh không tin tưởng lời nói dối sứt sẹo ấy: “Kiếp này, chỉ có em mới biết số điện thoại này thôi, không có ai khác.” Cho nên gọi đến chỉ có thể là cô.

“Chỉ có em biết ... là ý gì?” Không hiểu sao trái tim cô lại đập nhanh hơn.

Nguyễn Đông Luân cũng không thừa nước đục thả câu, giải thích: “Anh có một số khác để liên lạc với những người khác, số này là của riêng em, không có ai khác biết.”

Cô từng sờ không nói ra lời.

Ý anh là, với anh mà nói, cô là đặc biệt?

Cô rất muốn tin, nhưng lúc chàng vạng ở nhà cô Hai, thái độ của anh lạnh nhạt như đối với người xa lạ, lại có chút giận, mạnh mẽ nói: “Vây, vậy cũng không phải em gọi, không phải người ta đã nói là nhầm rồi sao?”

Vừa nói ra khỏi miệng, cô đã muốn cắn đứt lưỡi mình.

Ngu ngốc, nói như vậy không phải chưa đánh đã khai sao?

Quả nhiên, đầu bên kia truyền đến tiếng cười nhẹ.

Được rồi, không phải là em gọi cho anh, là anh muốn nói chuyện cùng em nên tìm cơ gọi điện cho em thôi.”

Cô cắn môi, quả thực không biết làm thế nào với sự dịu dàng của anh.

Kiếp trước, Nguyễn Đông Luân yêu cô quả thật không cần hoài nghi, nhưng trời sinh tính anh chất phác, cũng không bao giờ nói lời ngon tiếng ngọt, thường yên lặng vì cô làm rất nhiều chuyện không hề cho cô biết. Anh giờ biết gió chiều nào che chiều ấy, biết biển báo, thật đúng là làm cho cô không quen.

“Tim em làm gì?” Rung động đi qua, cô vẫn nổi giận nói: “Anh bây giờ không phải đang rất vui vẻ, cũng không quen biết em sao?”

“Đóa Hình.” Anh dịu dàng gọi.

Tim của cô như bị cái gì bóp chặt, qua một lúc mới ra vẻ không kiên nhẫn nói: “Cái gì?”

“Anh muốn nói cho em sự thật.” Anh tạm dừng: “Năm trước khi anh nhận được đơn ly hôn, anh đã nói cho mình, nếu ly hôn có thể làm cho em vui vẻ, như vậy anh thành toàn cho em.”

Hồ hấp của cô hơi hơi ngưng lại, nhưng vẫn nhìn không được oán hận: “Anh nói thật dễ nghe... Lúc ấy bên ngoài anh có không ít hồng phần tri kỉ, cũng không cần đến em.”

Ly hôn, rõ ràng anh phải vui vẻ hơn cô.

“Làm gì có hồng phần tri kỉ? Anh không có quan hệ với phụ nữ bên ngoài.” Anh không hiểu sao cô có thể nghĩ như vậy, người anh để ý đến giờ cũng chỉ có mình cô: “Tóm lại anh vốn tính, nếu em muốn liền để em tự do, nhưng anh rất nhanh đã hối hận, bởi anh phát hiện mình không làm được.”

“....” Cô không đáp lời, không xác định có phải những gì cô đang phỏng đoán có đúng là ý của anh hay không.

“Anh biết kiếp trước anh không phải là người chồng tốt mới khiến em chủ động đưa ra yêu cầu ly hôn, anh thực có lỗi. Năm đó khiến cho em không thể ở cùng cha mẹ, nên mới tiếc nuối cả đời.” Anh hít vào một hơi, “Trước kia anh có thể mấy ngày không gặp em, là bởi vì anh biết em luôn ở nhà chờ anh, chỉ cần hoàn thành công việc về đến nhà là có thể nhìn thấy em. Nhưng bây giờ anh cảm thấy chỉ cần một ngày không thấy em, thời gian như dài đằng đẵng. Mấy ngày nay anh đã suy nghĩ rất nhiều, nghĩ về chúng ta lúc đó, nghĩ về những tiếc nuối cùng đau xót mà em chưa bao giờ nói cho anh.”

Sau đó anh mới phát hiện kiếp trước có nhiều việc anh luôn tự cho là đúng, mà cô lại phải thừa nhận biết bao áp lực tâm lý.

“Cho nên kết luận của anh chính là nhìn thấy em thì giả vờ như không biết.” Khang Đóa Hình thật sự chán ghét bản thân mình mâu thuẫn. Lúc trước là cô đòi ly hôn, muốn buông tay cũng là cô, cuối cùng không chịu nổi sự lạnh nhạt của anh cũng là cô.

“Không.” Anh nhanh chóng phủ nhận, sau đó mới nói: “Đóa Hình, em nguyện ý chờ anh sao? Đợi anh có năng lực, có thành tựu, có thể quang minh chính đại đi vào nhà em, nói với cha mẹ em “Xin các bác gả con gái cho cháu”, lúc đó anh sẽ đi tìm em. Em nguyện ý chờ anh đến lúc đó sao?”

Nửa năm qua, anh chính là dựa vào sự kiên trì mới chống đỡ qua được những ngày không có cô.

Anh biết, lúc trước cô đề nghị ly hôn không phải vì không yêu anh mà bởi tác động bên ngoài, mất đi sự tin tưởng với hôn nhân, không dám tiếp tục.

Anh yêu cô, chỉ yêu mình cô, nếu ông trời đã cho họ một cơ hội nữa, lần này anh tuyệt sẽ không dễ dàng buông ra.

Khang Đóa Hình không nghĩ đến sẽ nghe được những lời này, giật mình hồi lâu mới mở miệng: “Thế cho nên hôm nay anh mới giả vờ không quen em...”

"Sao em lại nghĩ anh không muốn nhận ra em? Nhưng hiện giờ anh có tư cách gì cho em hứa hẹn?" Thậm chí trước ngày hôm nay, anh cũng không xác định được cô có cho anh cơ hội hay không, mãi đến khi nhìn thấy được biểu tình của cô ở nhà học sinh của anh, cùng với cuộc gọi vừa rồi, mới cho anh một chút tin tưởng "Cho anh 5 năm... không, cho anh 3 năm được không? Anh cam đoan, đến lúc đó anh sẽ trở thành một người khiến cha mẹ em có thể tin tưởng gả con gái họ cho anh. Trước lúc đó, anh không muốn có gì ngoài ý muốn, không muốn để cha mẹ em có nửa điểm phản đối, không để em phải khó xử."

Cho nên, ở trước mặt cha mẹ cô, anh mới giả vờ không quen cô?

Khang Đóa Hình tìm thật nhiều khí lực mới có biện pháp bình phục tâm thần, những lời anh nói đều khiến cho cô rung động.

Trước kia, anh sẽ không nói những lời này với cô.

“Vậy còn thư kí Vương thì sao?” Cô vẫn nhin không được hỏi “Anh không phải vẫn thích cô ấy?”

“Em nói Vương Yên Hoa?” Anh suy nghĩ xong mới phản ứng lại: “Cô ấy chỉ là cấp dưới, anh chỉ coi trọng khả năng công tác cùng thái độ của cô ấy, nhưng cô ấy và anh có quan hệ gì?”

Không có vấn đề gì, vậy tại sao đôi phương còn đến khiêu chiến với cô? Khang Đóa Hình bĩu môi, ở trong lòng không cho là đúng.

Nhưng mà thái độ không để ý chút nào của anh, khiến cô an tâm không ít. Nhìn ở góc độ khác, ít nhất ở kiếp này, anh không có cơ hội phát triển cùng người phụ nữ kia.

Chính là, muốn cô khinh địch, dễ dàng tin như vậy, cô làm không được: “Nguyễn Đông Luân, anh... dựa vào cái gì muốn em chờ anh 3 năm?”

“Xin lỗi, là anh không đủ năng lực, không nghĩ được biện pháp tốt.”

Anh dễ dàng xin lỗi như vậy, cô cũng không nhẫn tâm làm anh khó xử.

Khang Đóa Hình suy nghĩ hồi lâu, thanh thanh cổ họng mở miệng: “Cả 1 năm sắp tới đều phải lo thi, không có ý định có bạn trai, khi học đại học, năm nhất, năm hai cũng muốn từ từ hưởng thụ cuộc sống đại học, không muốn nhanh như vậy đã bị đàn ông trói chặt...”

“Đóa Hình, em đồng ý chờ anh?” Anh kinh hi đánh gãy lời cô

“Em... em chưa đồng ý với anh cái gì hết.” Cô vội vàng phủ nhận, thái độ giấu đầu hở đuôi: “Em chỉ muốn nói, 3 năm tiếp theo, em tạm thời không có ý định có bạn trai, nhưng sau đó dù không muốn cũng sẽ bị cha mẹ thúc giục, em sẽ không cam đoan, cũng không nói nguyện ý chờ anh.”

“Anh biết.” Giọng nói của anh hiển nhiên trở nên thực sung sướng: “Em yên tâm, chỉ 3 năm, sẽ không để em chờ thêm dù chỉ một ngày.”

“Em buồn ngủ.” Cách điện thoại nhưng mặt cô vẫn cứ đỏ lên.

“Cũng đúng, đã muộn rồi.” Anh theo lời cô: “Em nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon.”

Mãi đến lúc chấm dứt cuộc gọi, Khang Đóa Hình nắm chặt đi động trong tay, cảm thụ được độ ấm, tựa như trái tim trong ngực đang kịch liệt nhảy lên.

Thật sự muốn thử bắt đầu một lần nữa cùng anh?

Cô không muốn quyết định nhanh như vậy, nhưng trong lòng cũng lén hướng về anh.

Quay đầu, xuyên qua tấm rèm nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ. Giọng nói của anh phảng phất còn quanh quẩn bên tai, dịu dàng dường như muốn làm say lòng người

“Thật không có tiền đồ.” Cô nhắc chính mình: “Đã bằng này tuổi, nghe một chút lời ngon tiếng ngọt đã khiến cho mảy vui thành như vậy, nếu sau này anh ta mang hoa tươi đến tặng không biết chừng mảy sẽ lại bỏ trốn cùng anh ta.”

Nhưng mà giọng điệu nghe thế nào cũng giống như đang làm nũng.

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Tuổi 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Tiếng chuông tan học vang lên, tiếng hò reo phát ra như muốn nổ tung lớp học, không ít người không quan tâm đến giáo viên còn ở trên bục khán giọng giao bài tập, tiếp tục nói chuyện phiếm, tiếp tục thu dọn cặp sách, lao ra khỏi lớp học.

Vì thế Khang Đóa Hình hơi hơi nhủu mày.

Đương nhiên cô cũng không có tư cách gì để nói. Dù sao kiếp trước chính cô khi còn là học sinh năm nhất cũng đã dám trốn học chạy tới đại học Z tìm bạn trai.

Nhưng mà lần này không giống, cô hy vọng cuộc sống của mình thay đổi.

Bởi vì bây giờ mới là năm 2, dù đã lên cấp 3, số học sinh chăm chỉ học hành cũng không nhiều lắm, hơn phân nửa thậm chí tùy tiện lấy cái bằng đại học, thậm chí có người còn không thèm nghĩ

Bởi vậy trong phòng học, còn lại một số ít những học sinh an phận, khiến cho thầy giáo tự đáy lòng không khỏi cảm động, yêu thích.

Khang Đóa Hình cố sức xem nhẹ bàn tay đang không ngừng giặt giặt sau lưng mình, tập trung lắng nghe giáo viên giao bài tập, cuối cùng khép laptop lại, cho đem mọi thứ vào túi xách

“Đóa Hình, nhanh lên!” Lí Nguyên Linh rốt cuộc không nhịn được mở miệng thúc giục.

“Sao vậy?” Nhìn giáo viên xuống khỏi bục giảng, cô mới quay đầu nhìn đến bạn tốt.

“Ài nha, mình có việc muốn tìm cậu nói chuyện, nhanh!” Về mặt Lí Nguyên Linh lo âu.

“Chuyện gì gấp như vậy?”

Lí Nguyên Linh dậm chân một cái: “Còn không phải là về Ngạn Văn...”

Còn chưa nói xong, cách đó không xa lại có giọng nói khác vang lên: “Đóa Hình, em đến đây một chút được không?”

Khang Đóa Hình quay đầu, phát hiện là cô giáo gọi cô.

“Dạ, em lập tức đến.” Lúc này cô cũng bắt chước Lí Nguyên Linh cùng bạn trai cô ấy kết giao năm tháng có cái gì khúc mắc, bỏ lại một câu câu “Chờ mình một chút”, liền chạy tới phòng học phía trước, “Cô tìm em có việc sao?”

Cô giáo cười dài nhìn cô, biểu tình trên mặt hiển nhiên rất vừa lòng, “Đóa Hình à, thành tích gần đây của em càng ngày càng tốt, cô cảm thấy rất vui mừng.”

Kì thi lần trước thế nhưng đứng thứ hai toàn ban, thứ mười toàn giáo viên, so với thành tích luôn thất bại trước kia, ngần ngừ nửa năm có thể tiến bộ đến mức này, quả thực là kỳ tích.

“Cũng không có gì, chính là đột nhiên cảm thấy nên học.” Cô có chút xấu hổ, dù sao thân thể mười tám tuổi, nhưng là linh hồn gần ba mươi tuổi! So với các bạn học khác, cho dù thắng cũng không vinh quang.

“Trước kia cũng chưa hỏi em, Đóa Hình, em có dự định đại học khoa nào sao?”

“Em..... ừm, nghĩ có liên quan đến kinh doanh.” Cô nghĩ nghĩ, “Về phần trường nào, thật ra không có yêu cầu quá lớn, chỉ cần có thể ở lại thành phố Đài Bắc hoặc Tân Bắc..... Em nói, huyện Đài Bắc là tốt rồi.”

Hô, thiếu chút nữa nói ra danh từ mười năm sau.

Cũng không phải cô kiêu ngạo là người Đài Bắc, nghĩ ngoại trừ Đài Bắc, nơi khác vẫn còn cười lộn rùng đi xe bò, rất hoang sơ, cô chỉ đơn thuần muốn gần cha mẹ, giả sử công ty của ba thực sự phát sinh nguy cơ, cô mới có biện pháp giúp đỡ.

Đương nhiên, mặt khác nguyên nhân quan trọng khác là vì người nào đó học tại đại học Z.

Đáng tiếc khoa kinh tế đại học Z quá hot, cho dù cô dùng trăm phần trăm thành tích toán rách nát kia, chắc chắn không thi nổi, bằng không cô thật sự muốn làm đàn em của anh.

“Sao không vào hệ ngữ văn?” Cô giáo hơi hơi nhú mày, “Cô thấy thành tích văn sử của em rất tốt.”

Khang Đóa Hình cười khỏ, kỳ thật đúng là cô thích ngữ văn cùng lịch sử, học cũng phải tâm ứng thủ¹, nhưng mà công ty ba còn chờ cô cứu!

¹Tâm ứng thủ: khi đầu óc nghĩ đến một đòn đánh là chân tay thực hiện thành công

Tuy rằng hai năm sau cô chỉ là một sinh viên, nhưng nếu biết đến lúc đó có thể xảy ra nguy hiểm, cô không thể mặc kệ.

Có lẽ cô không có cũng đủ kinh nghiệm cùng tri thức, nhưng cô biết khi nào thì sẽ phát sinh nguy cơ, có thể làm dự phòng chuẩn bị trước.

“Đây là mục tiêu em đề ra cho chính mình.” Cô không giải thích nhiều lắm, chỉ nói như vậy.

“Thực đáng tiếc,” Cô giáo thở dài, nhưng sau lại cảm thấy cô có mục tiêu, vội vàng nói: “Nhưng em có mục tiêu của chính mình cũng tốt, cứ tiếp tục nỗ lực.”

“Em sẽ.” Khang Đóa Hình gật đầu.

Cô giáo lại cố gắng khuyên cô vài câu mới rời đi, Lí Nguyên Linh nhìn không được xông lên, “Chắc chắn, thật không đơn giản, thế nhưng có thể làm cho A Mĩ tỷ kính trọng cậu vài phần.”

Cô giáo kia có tiếng nghiêm khắc, bởi vì tên có chữ “Mĩ”, mọi người lén gọi cô là “A Mĩ tỷ”.

“Chẳng qua cũng chỉ tán gẫu hai câu.” Khang Đóa Hình nhẹ nhàng băng quơ, cũng nhanh chóng chuyển đề tài, “Cậu vừa định nói với mình cái gì?”

“A, đúng, mình muốn nói chuyện của Ngạn Văn.”

Khang Đóa Hình gật gù đầu, “Mình biết, bạn trai cậu, các cậu làm sao vậy?”

Lí Nguyên Linh suy sụp hạ, “Kỳ thật cũng không phải chuyện gì lớn, cũng chỉ là chỗ anh ấy làm thêm, có người theo đuổi anh ấy, còn theo thật dai, vì việc này chúng mình gần đây luôn cãi nhau.”

“Vậy thái độ cậu ấy thế nào?” Khang Đóa Hình đã gặp qua bạn trai của bạn tốt, thoát nhìn là người thành thật, không giống người chân trong chân ngoài.

“Anh ấy không cố ý lảng tránh cô ta.” Về mặt Lí Nguyên Linh uể oải, “Mình nói với anh ấy không thích có người tơ tưởng bạn trai mình, yêu cầu anh ấy thẳng thắn cự tuyệt đối phương, nếu có thể, đổi chỗ làm là tốt nhất, nhưng anh ấy lại cảm thấy mình không hiểu chuyện.”

“Cậu ta nói như thế nào?”

“Anh ấy nói nếu đối phương không tỏ rõ thái độ, anh ấy cũng sẽ không nói những lời làm tổn thương người ta. Kỳ thật anh ấy cũng không giấu diếm sự tồn tại của mình với đồng nghiệp, mà anh ấy cảm thấy kiên định sẽ càng biểu đạt lập trường chỉ yêu mình mình, vậy là đủ. Anh ấy sẽ không nhận tình cảm của cô ta, nhưng không muốn cố ý phân rõ giới hạn cùng cô ta.”

“Cho nên, cậu là tức cậu ta không giữ khoảng cách với cô gái kia?”

“Đúng vậy, nhưng anh ấy cho rằng mình đường đường chính chính, vì sao phải cố ý lảng tránh? Anh ấy cảm thấy cố ý lảng tránh, ngược lại giống như chột dạ.”

“Vậy à.....” Trong đầu Khang Đóa Hình hiện lên bộ dáng cậu con trai kia.

Cái cậu con trai kia tên Ngạn Văn, khi nhìn Nguyên Linh ánh mắt tràn ngập dịu dàng, hẳn là thật sự thích Nguyên Linh. Cô cho rằng người con trai thành thật chất phác như vậy, chắc sẽ ko bắt cá hai tay, quan hệ nam nữ bừa bãi.

Như vậy lời cậu ta nói hẳn là thật, bởi vì chưa từng đặt cô gái kia ở trong lòng, cho nên cũng không cảm thấy nên cố ý xử bất đồng với cô ta?

Nói đi nói lại, cá nhân cô đối với những chuyện thế này vô cùng phản đối. Bởi vì cô cảm thấy lúc nên tránh thì tránh, đừng để đến lúc “tình ngay lý gian”, lại thảm oán đối phương không tin mình.

Tựa như kiếp trước Đông Luân cùng Vương Yên Hoa.

Vì chuyện Vương Yên Hoa, cô cũng rất nhiều lần oán giận chồng. Khác với Ngạn Văn, Đông Luân không cãi nhau với cô, cho tới bây giờ anh không nổi giận với cô, nhưng dù cô âm ỹ như thế nào, làm loạn như thế nào, anh lại vẫn kiên trì để Vương Yên Hoa làm thư ký của anh.

Cô vẫn cho rằng, tin tưởng là thái độ cơ bản nhất thể hiện tôn trọng nữa kia.

Nhưng là bây giờ xem ra, cậu con trai kia không hiểu rõ được điều này. Có lẽ cậu ta lười làm rõ vì đơn thuần không muốn làm cho bạn gái không vui, chứ không nhất thiết là vì cậu ta có ý nghĩ không chính đáng.

Đơn giản mà nói, chính là thần kinh thô.

“Này, đừng ngăn người, giúp mình nghĩ cách!” Lí Nguyên Linh kéo kéo ống tay áo của cô.

Lúc này Khang Đóa Hình mới hoàn hồn, sắp xếp suy nghĩ hỗn loạn trong lòng xong, nói: “Vậy cậu còn muốn tiếp tục cùng cậu ta không?”

“Đương nhiên.” Lí Nguyên Linh làm ra vẻ mặt『cậu có vấn đề à?』, “Nếu không muốn, mình đã sớm chia tay với anh ấy, còn trung cầu ý kiến của cậu làm gì? Nói gì thì nói mình cũng là『vợ cả』, không có lý nào cho bên thứ ba kiêu ngạo trèo lên trên đầu mình, đá mình ra khỏi cửa”

“Cũng đúng.” Khang Đóa Hình bị cách dùng từ của bạn tốt làm cho bật cười, đây mới là Nguyên Linh mà cô biết! Cô lại nghĩ một hồi lâu, mở miệng, “Mình nghĩ bạn trai cậu thật sự không có ý muốn bắt cá hai tay, cậu ta chỉ là rất ngốc, đã quên quan tâm đến tâm tình của cậu.”

“Những điều cậu nói mình đương nhiên biết, nhưng nhìn thấy vẫn tức.” Lí Nguyên Linh uể oải nói, tuy rằng lý trí cho biết bạn trai sẽ không bắt cá hai tay, tình cảm vẫn không vui, “Vi chuyện này, chúng mình đã cãi nhau rất nhiều lần, mình rất sợ cãi nhau nhiều tình cảm sẽ phai nhạt.”

“Mình biết.” Cô cười vỗ vỗ vai bạn tốt, “Cho nên cậu phải cho cậu ta hiểu sự bất an của cậu. Nếu cậu ta không hiểu, cậu phải dạy cho cậu ta biết.”

“Dạy? Dạy như thế nào?” Về mặt Lí Nguyên Linh nghi hoặc.

“Để cho cậu ta cũng cảm nhận được bất an của cậu, không phải là được sao?”

Cô mở to mắt, “Ý của cậu là.....”

“Tìm đàn ông lượn trước mặt cậu ta, để cho cậu ra cảm nhận được nóng lòng của cậu trong thời gian này, nếu cậu ta yêu cậu, sẽ hiểu được.” Cô ngừng 1 chút, “Nhưng đàn ông này cậu nên tìm cẩn thận, đừng để cuối cùng diễn giả làm thực, làm ra phiền toái khác, hại mình thành tội nhân giết giầy người khác chia tay.”

“Chú ý này không tồi.” Mắt Lí Nguyên Linh sáng lên, “Về phần chọn người..... Yên tâm, mình tìm anh họ mới từ Mỹ trở về hỗ trợ diễn trò, đủ an toàn chưa?”

“Như vậy tốt nhất.” Khang Đóa Hình cười nói. Nhìn bạn tốt cao hứng, tâm tình của cô cũng tốt theo.

“Ôi, yêu cậu chết mất, biết là cậu có cách mà.” Lí Nguyên Linh hưng phấn ôm cô, “Đi nào, mình mời cậu ăn kem”

“Cám ơn, nhưng hôm nay không được.” Khang Đóa Hình xin lỗi đẩy tay cô ra, “Buổi tối mình có buổi học gia sư, lần sau rảnh sẽ đi.”

“Đứng đứng, Đóa Hình nhà chúng ta ưu tú nhất, chăm chỉ nhất.” Lí Nguyên Linh trừng mắt nhìn cô, nhưng được vài giây liền cười, “Được rồi, vậy cậu mau về nhà học bài đi, bye bye!”

“Bye.” Cô mỉm cười vẫy tay tạm biệt bạn tốt.

Bởi vì đây đưa ở trường học, không bắt được xe bus, về nhà muộn. Khang Đóa Hình vội vàng chuẩn bị đợi lát nữa đến giờ học, lúc giáo viên nghỉ uống nước sẽ ăn điểm tâm.

Kỳ thật cô không thích mẹ thay cô tìm gia sư.

Tuy rằng đối phương cũng là sinh viên năm 3 đại học Z, xem như đàn anh của Đông Luân, dạy cũng khá ổn, nhưng cô không thích ánh mắt đối phương nhìn cô.

Ánh mắt đó tràn ngập dục vọng trắng trợn, làm cho cô vô cùng không thoải mái.

Linh hồn trong cơ thể cô, sớm không phải cô gái chưa biết sự đời, ánh mắt như vậy, rất nhiều đêm, cô cũng thường nhìn thấy trên người chồng cô.

Nhưng mà khi Đông Luân nhìn cô như thế, cô chỉ cảm thấy trong lòng phát run, sau đó từ ngón chân đến đầu đều khát vọng mãnh liệt được anh nhiệt tình ôm, nhưng đối thành người trước mắt này, cô chỉ cảm thấy ghê tởm.

Cố tình gia sư này lại là con một người bạn, tuy rằng không thích, cũng không thể tùy tiện yêu cầu mẹ đổi người.

Quên đi, kì thi không bao lâu sẽ tới, cố qua mấy ngày này, học kỳ sau rồi nói sau.

Buổi tối vừa đến bảy giờ, chuông cửa đúng giờ vang lên, cô ngoan ngoãn đứng dậy mở cửa.

“Xin chào.” Cô thân nhiên chào hỏi đối phương.

“Hi, Đóa Hình.” Đối phương, Tiết Vũ Định phản ứng thân thiện hơn, sau khi hất cùi gậy vào cửa, vòn quanh bốn phía một chút, tùy tay đóng cửa, “A, sao không thấy di Hoàng?”

“Ba mẹ tôi đi uống rượu mừng.” Cô nói đơn giản.

“Đi đâu uống rượu mừng?” ánh mắt hắn hiện lên một luồng ánh sáng, tiếp tục hỏi.

Khang Đóa Hình không thích thái độ của hắn, nhưng vẫn đáp, “Đào viên.”

“Như vậy à, vậy cũng hơi xa.”

Cô không muốn tiếp chuyện hắn, bởi vậy chỉ nói: “Ngày hôm qua tôi có bài kiểm tra toán học, tôi làm sai bốn câu, muốn hỏi anh giải như thế nào.”

“Ai, làm gì gấp vậy?” một bàn tay Tiết Vũ Định đặt lên vai cô, lại lập tức bị Khang Đóa Hình giẫy.

“Anh Tiết, tôi nghĩ chúng ta hình như không thân quen như vậy.” Ngữ khí của cô rất lạnh đạm.

Sắc mặt Tiết Vũ Định hơi đổi, nhin nhắn, mới nói: “Sao khách khí như vậy? Em còn không nhìn ra ba mẹ em mời anh đến, chính là muốn cho chúng ta bồi dưỡng cảm tình sao?”

“Thực xin lỗi, tôi thực nhìn không ra.” Cô rất rõ ý của cha mẹ, bọn họ cũng không hy vọng con gái mình có bạn trai sớm như vậy.

“Cô —” Bị cô cứng mềm không ăn, mặt mũi hắn có chút không nhịn được, “Đó là do em quá trì độn.”

Cô thật sâu hít vào một hơi, không muốn tiếp tục dây dưa đề tài này với hắn, “Không quan trọng, tôi chỉ hy vọng lần sau kiểm tra toán học có thể cao lên một, hai điểm.”

“Làm gì tốn công như vậy? Em nếu cùng anh cùng một chỗ, chẳng lẽ tương lai anh tốt nghiệp khoa điện cơ đại học z, còn không nuôi nổi em?” Nếu không có người lớn ở nhà, Tiết Vũ Định lá gan cũng lớn hơn.

Khang Đóa Hình lạnh lùng nhìn hắn, “Nếu anh không thích công việc này, bây giờ là có thể đi rồi.”

Cô không muốn dây dưa không rõ cùng hắn, hôm nay vừa vặn có cơ hội này nói rõ ràng với hắn.

“Em đang nói đùa? Anh sao có thể không thích công việc này?” Hắn tiến lên, bắt được tay cô, “Anh chờ cơ hội này, chờ thật lâu đâu!”

Thái độ cô lạnh lùng kích thích hắn, Tiết Vũ Định lười ngụy trang nhẫn nại, thầm nghĩ chiếm cô gái từ lần đầu tiên nhìn thấy đã bị hấp dẫn này thành của mình.

“Anh buông tay!” Cô giãy dụa, không ngờ hắn nhưng lại liều lĩnh động thủ, “Nếu ba mẹ tôi trở về, anh xong đời.”

“Không phải ba em ở đảo viên sao?” Hắn cười khế, “Chờ bọn họ trở về, em đã sớm là của anh.”

Cô bị dọa, mặt trắng bệch, “Nếu anh dám làm, sẽ phải ngồi tù.”

Hắn nhún nhún vai, vẻ mặt không sao cả, “Đến lúc đó hẵng nói!”

Nói xong, hắn ôm cô vào trong lòng, cúi mặt xuống muốn hôn cô.

“Tên khốn này, buông!” Khang Đóa Hình nghiêng đầu tránh đi, không khách khí đưa tay tát hắn một cái.

“Shit!” Tiết Vũ Định giận, trên mặt nóng rát, bàn tay kia đánh ra con tức của hắn.

Sức lực của đàn ông và phụ nữ khác xa, Khang Đóa Hình căn bản không phải đối thủ của hắn, dù không ngừng giãy dụa, đồng phục trên người vẫn không đến hai lượt đã bị xé rách.

Dưới tình thế cấp bách, cô hung hăng cắn cánh tay đang muốn xé rách quần áo trên người cô, phát cắn kia dùng hết khí lực toàn thân, hắn đau đến không thể không buông ra cô.

“A –” Tiết Vũ Định bị đau hét to một tiếng.

Cô thừa cơ chạy thoát, không chút do dự cầm di động để trên bàn, vừa chạy ra cửa, vừa không quên nút gọi tắt.

Cô mở cửa, chuẩn bị chạy ra ngoài, lúc này di động vừa vặn kết nối, không đợi đối phương mở miệng, cô liền vội vàng hô to, “Cứu mạng, mau tới cứu tôi –”

『Bốp』 một tiếng, di động bị người đàn ông phía sau cô cướp lấy, ném trên mặt đất vỡ làm ba bốn mảnh, khiến cô thở gấp một hơi.

“Còn muốn cầu cứu?” Hắn dùng lực túm tóc cô kéo cô vào bên trong, “Xem ra không cho cô một chút giáo huấn là không được !”

“Buông!” Khang Đóa Hình thét chói tai, chỉ cảm thấy da đầu đau nhức, lão đảo bị ném tới trên sofa.

Nhưng cô cũng không ngồi chờ chết, lập tức từ trên sofa đứng bật dậy muốn chạy. Khi hắn từ sau chặn ngang ôm lấy cô, cô lấy khuỷu tay dùng sức đụng thụi vào bụng đối phương, thừa dịp đối phương lo lắng dùng hết sức giãy, lap vào phòng gần nhất, nhanh chóng đóng cửa khóa lại.

“Mở cửa!” Bị dục vọng che hết lý trí, Tiết Vũ Định ở ngoài cửa dùng sức đập cửa gào thét, nhưng Khang Đóa Hình đâu có thể ngoan ngoãn mở cửa?

Cô sợ sợ hãi, vẫn ý đồ ở trong phòng tìm kiếm có vật gì có thể dùng.

Đáng tiếc cô hoảng không nhìn đường, phòng khác không chọn, nhưng lại chọn nhà kho bình thường chồng đồ linh tinh, bên trong chỉ có vài cái hộp giấy cùng báo chí cũ, ngay cả điện thoại cũng không có.

Vừa rồi tuy rằng gọi điện cầu cứu, nhưng không biết đối phương có nghe được cầu cứu của cô không, thứ hai cho dù đối phương nghe được, cũng không biết cô ở đâu, cô cực kỳ hối hận.

“Con mẹ nó mau mở cửa cho tao!”

Ngoài cửa Tiết Vũ Định dùng sức đá, chỉ có một cái khóa cửa đơn giản, giờ đã có chút lỏng ra.

Trùng mắt nhìn cửa bị đá mấy đá sắp hỏng, Khang Đóa Hình càng ngày càng sợ hãi –

『Rầm』 đột nhiên vang mạnh từ ngoài cửa truyền đến, cô nhắm mắt, vốn nghĩ rằng cửa bị đá vỡ, không ngờ lại nghe thấy Tiết Vũ Định khóc thét.

Khang Đóa Hình ngẩn ngơ, lại nghe được một âm thanh khác, lần này cô nghe rõ, đó là tiếng người ngã trên mặt đất.

“Ai a ~” Giọng Tiết Vũ Dịch nghe qua thực thảm thiết, “Anh là ai ? A. .... Đau đau đau, đừng đánh, đừng đánh. ....”

Hừ, tình huống này là gì? Khang Đóa Hình ngẩn ngơ. Đầu tiên cô nghĩ là Tiết Vũ Dịch cố ý giả vờ bị đánh, muốn dụ cô ra ngoài.

Nhưng khi khóc thét từ thê lương chuyển thành mòng manh, cô bắt đầu cảm thấy không thích hợp. Cho dù giả bộ, cũng không phải quá đạt rồi sao?

Cô do dự vài giây, rốt cục cố lấy dũng khí mở cửa.

“Đông Luân?!” Cô mở to mắt, nhìn đàn ông trước mắt, đầu còn không có phản ứng, thân thể cũng đã chạy đến bên anh, cũng không quản anh còn đang đánh tên kia thành đầu heo, trực tiếp ôm chặt anh, “Đông Luân — anh đến rồi!”

Không đợi anh phản ứng, sợ hãi tích lũy trong lòng đã bộc phát ra trước, cô nhịn không được 『 oa 』 lên khóc lớn, thút thít nghẹn nói: “Anh thật sự đến rồi, em còn tưởng, còn tưởng rằng. ....”

Còn tưởng rằng anh căn bản không biết cô ở đâu, còn tưởng rằng cuộc điện thoại thông không đầu không đuôi kia, không có khả năng làm cho anh cứu cô được.

Không ngờ, anh xuất hiện quá nhanh.

“Ngoan, không có việc gì, không có việc gì.” Sắc mặt Nguyễn Đông Luân thay đổi thực nhanh chóng, một giây trước còn đặng đặng sát khí, bộ dáng muốn đẩy người vào chỗ chết, lúc này vẻ mặt dịu dàng, ngốc nghếch trấn an cô gái trong lòng.

“Ô ô ô, hần muốn bắt nạt em. ....” Gặp người có thể ý lại, cô nhịn không được khóc kể lẽ sợ hãi lúc trước.

“Anh biết, đừng lo, hần không làm gì được em nữa.” Anh an ủi, còn không quên hung tợn cho kẻ đang nằm trên mặt đất khóc thét thêm một cước, “Em có bị thương hay không?”

Anh đau lòng vạn phần nhìn cô bộ dáng chật vật, khi phát hiện trên cô áo rách quần manh, một cước trực tiếp đá vào ót đối phương, khiến hần hôn mê.

“Đông Luân. .... Như vậy được không?” Khang Đóa Hình rút lui, nghe thấy âm thanh đã cảm thấy đau.

“Phòng vệ chính đáng.” Anh nói hợp lý hợp tình.

“Em cảm thấy. .... Có vẻ không giống phòng vệ.” Cô vẫn khóc thút thít, lại vẫn nhịn không được nói thêm.

“Đừng để ý đến hần.” Tên kia không quan trọng, “Em có ổn không?”

“À, không sao.” Cô đột nhiên cảm thấy ngại ngùng, không được tự nhiên kéo đồng phục bị rách, “Chỉ sợ phải thay quần áo.”

Thật đáng ghét, bộ dáng chật vật này lại bị anh thấy được.

Nếu nói kiếp trước cô từng nghĩ cùng đàn ông khác ở trước mặt anh kích thích anh, làm cho anh nếm thử ý niệm ghen tị, bây giờ cũng không dám.

Người đàn ông này vì cô, sợ là có thể liều lĩnh.

“Trước đừng đổi.” Anh cởi áo khoác trên người ra, khoác trên người cô, “Lúc vừa tới anh đã thuận tiện báo cảnh sát, trước khi họ đến, cố gắng giữ lại chứng cứ, trước hết như vậy đi.”

“Được.” Cô gật gật đầu, trải chuyện qua đáng sợ như vậy, cô bắt chấp đáy lòng rồi rầm giã dựa, thầm nghĩ ý lại anh.

Trong lúc chờ cảnh sát đến, Nguyễn Đông Luân vẫn cầm chặt tay cô.

Khang Đóa Hình cảm thấy như vậy dường như không tốt lắm, dù sao bọn họ bây giờ cũng không là cái gì, không lý nào còn thân mật như vậy, nhưng tay anh mang theo độ ấm quen thuộc mà ấm áp, cô do dự một chút, cũng không muốn rút ra, tùy ý anh nắm.

Ai, thói quen thật sự là đáng sợ, muốn bỏ cũng không bỏ được.

“Đừng rồi, sao anh có thể tới nhanh như vậy?” Cô bỗng nhiên nghĩ đến vấn đề này.

Từ lúc cô gọi cho anh, đến khi anh xuất hiện, hần là không đến 10 phút? Anh ở chỗ nào, mà có thể liền nhanh như vậy?

Nguyễn Đông Luân do dự, mới nói: “Anh dạy gia sư ở gần đây.”

“A?” Cô giật nảy, “Anh chạy tới tìm em như vậy, công việc thì sao?”

“Không có việc gì, đã dạy xong.” Anh nhanh chóng nói: “Anh dạy học sinh tiểu học, đến 6 giờ rưỡi mà thôi, bây giờ là bảy giờ hơn.”

Nhận được cuộc điện thoại không đầu không đuôi kia, kỳ thật anh đã đi khỏi khu này, lại sợ tới mức vọt trở về, nghĩ cũng không nghĩ nhắm thẳng nhà cô chạy.

Lúc anh nhìn thấy cửa nhà cô mở, lại lo lắng đến nỗi trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

May mắn, cuối cùng anh đến kịp.

Khang Đóa Hình ngăn ra, “Sao anh có thể dạy tiểu học?”

Dạy tiểu học kiếm tiền không nhiều lắm, lương đại khái chỉ có ba trăm tới ba trăm rưỡi, trong khi đó, anh đường đường sinh viên hệ điện cơ đại học z, thành tích lại tốt, hẳn là rất nhiều nhà có con học trung học muốn mời, cần bản không cần lãng phí thời gian dạy tiểu học.

“Không có cách nào, khu này chỉ tìm được học sinh tiểu học.” Anh thân nhiên nói.

Cô trừng mắt nhìn, cuối cùng phản ứng lại đây, “Anh. .... Là vì em, mới tại đây dạy?”

“Bằng không em cho là vì sao?” Anh liếc cô một cái.

Kỳ thật anh vốn cũng không có tính toán gì đặc biệt, chính là muốn tìm nơi gần nhà cô, muốn thử thời vận, xem có cơ hội cùng cô 『ngẫu nhiên』 gặp mặt hay không, không ngờ lại xảy ra loại sự tình này.

May mắn cô cầu cứu anh, may mắn còn kịp. ....

Anh trong lòng lần thứ n cảm tạ trời, may mắn quyết định lúc trước của mình.

“Nguyễn Đông Luân.” Cô chần chờ mở miệng.

“Anh thật sự để ý em như vậy?” Để ý đến mức yên lặng làm nhiều chuyện vì cô như vậy, làm cho cô hoàn toàn không thể bỏ qua.

Anh quay đầu nhìn về phía cô, cười khổ, “Chẳng lẽ anh thật sự rất thất bại, mới có thể khiến cho em luôn hoài nghi tâm ý của anh như vậy?”

“Kỳ thật, em vẫn luôn hiểu, anh yêu em rất nhiều, tựa như em vẫn luôn yêu anh. ....” Khang Đóa Hình cắn cắn môi, dừng một chút, “Nhưng Đông Luân, anh biết không? Tình yêu cũng không phải yếu tố duy nhất gắn bó hôn nhân.”

“Anh biết trước kia anh làm không tốt. ....”

“Không, anh làm rất tốt, ít nhất tốt hơn em, anh cố gắng công tác, không muốn cho em chịu khổ. Vì em, anh có thể hy sinh chính mình, thậm chí ngay cả tính mạng đều không cần. ....” Cô ngừng đầu nhìn anh, “Nhưng anh vĩnh viễn không rõ, cho tới bây giờ những điều đó không phải là những thứ em muốn.”

Cô không muốn ở nhà làm một cô vợ bình hoa, không thể giúp anh bất cứ việc gì; Không muốn anh ở bên ngoài bán mạng công tác, kiếm về một đồng tiền cho cô tiêu, cũng không có hứng thú tiêu tiền, sau đó một tháng gặp chồng không được vài lần.

Cô lại càng không muốn anh vì cô mà chết — nếu khi vụ tai nạn xe cộ kia anh đã chết, cô lại một mình sống sót, Khang Đóa Hình hoàn toàn không dám tưởng tượng, cuộc sống của mình sẽ giống như địa ngục.

“Như vậy ...Đóa Hình, không thể nói cho anh biết, điều em thực sự muốn đến tận cùng là cái gì?” Bàn tay cầm chặt bàn tay cô, tiếng nói của anh dịu dàng lại mang theo một chút mệt mỏi, “Anh biết em không thích anh đi công tác, biết em không thích thư ký của anh, nhưng em còn chưa nói cho anh biết nguyên nhân. Anh có trách nhiệm của anh, với công ty của anh, khách hàng của anh anh phải phụ trách, dù là đi công tác, hay là thư ký Vương, đều là yếu tố rất quan trọng trong đó. Đương nhiên, nếu là vì em, không có gì là không thể bỏ qua, nhưng em ít nhất cho anh một lý do, mà không phải chỉ nói cho anh, em không thích, em không cần anh làm, như vậy anh sẽ thực khó xử.”

Nếu công ty chỉ có một mình anh, anh có thể theo ý mình tùy thích đi làm, nhưng dưới anh còn có rất nhiều nhân viên, anh phải lo lắng đến bọn họ.

Khang Đóa Hình nhìn anh, đáy lòng thực khiếp sợ.

Thật là như vậy? Trước kia hay là bây giờ, cô chưa từng nói với anh vì không muốn lâu ngày không thấy được anh, cho nên không thích anh đi công tác sao?

Cô cũng không nói với anh, thư ký Vương đáng giận kia, sau lưng anh châm chọc khiêu khích cô, muốn『gà mái không sinh được trứng』này, đừng sống chết chiếm vị trí Nguyễn phu nhân không đi, hại Nguyễn gia tuyệt hậu?

Cho nên, không phải anh yêu tiền yêu sự nghiệp hơn yêu cô, nên mới bên ba bên ngoài cả ngày không về, cũng không phải bởi vì yêu Vương Yên Hoa yêu đến không muốn chia lìa với cô ta.

Anh chỉ không biết mà thôi, anh không biết nguyên nhân cô bài xích mọi việc, bởi vậy không rõ vì sao vợ yêu của anh, trong một số việc luôn cố tình gây

sự.

Vốn nghĩ trong cuộc hôn nhân của bọn họ, cô rất tham lam, muốn một phần tình cảm đầy đủ. Cho tới bây giờ cô mới đột nhiên hiểu được, thì ra căn bản cô chưa bao giờ thử trao đổi với anh.

Hôn nhân của bọn họ liếp trước đi tới bước đường cùng như vậy, cô cũng phải phụ trách một phần trách nhiệm rất lớn, bởi vì cô chưa bao giờ nói cho anh, cô muốn gì.

Cô bỗng nhiên cảm thấy..... thực sự có lỗi với anh, thực có lỗi.

“Đồng Luân,” Cô cầm tay anh, nghẹn ngào mở miệng, “Em..... Em có rất nhiều việc muốn nói cho anh.....”

Cô không muốn tiếp tục giấu giếm anh bất cứ điều gì, cô muốn đem hết thảy hết thảy, bao gồm cô yêu say đắm, bất mãn, đồ kỵ, ủy khuất, tịch mịch, hết thảy nói cho anh.

Sau đó tại kiếp này đây cùng anh bắt đầu một lần nữa.

“Được, em nói, anh nghe.” Anh nói, dịu dàng như trước.

Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng, một chiếc xe cảnh sát đã tới cửa nhà cô, hai viên cảnh sát vội vàng xuống xe, đi vào phòng.

Anh vỗ vỗ tay cô muốn cô yên tâm, sau đó mới đứng dậy đi đến cửa trước, chuẩn bị ứng phó với cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Tuổi 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Trở lại hơn mười năm, Khang Đóa Hình thích nhất thời gian cả nhà dùng bữa tối.

Mỗi ngày trên bàn cơm tối, là lúc một nhà ba người bọn họ có thể thả lỏng nói chuyện phiếm tâm sự, tựa như bây giờ –

“Ăn nhiều một chút” Hoàng Nhã Huệ gấp một cái đùi gà bỏ vào trong bát cô, “Nhìn con gần đây dường như gầy đi không ít, học gì thì học, khỏe mạnh là trên hết, mỗi ngày học bài đến một hai giờ, buổi sáng lại sáu giờ hơn đã rời giường, thân thể sao chịu được?”

“Không còn cách nào khác, sắp thi rồi!” Khang Đóa Hình cười cười, “Qua đợt này là tốt rồi, toán con học không tốt, cũng chỉ có thể luyện tập nhiều hơn.”

Nói đến toán học, một nhà ba người đều nhớ đến chuyện Tiết Vũ Định, trong lúc nhất thời không khí trở nên đông cứng.

Hoàng Nhã Huệ do dự vài giây, mới thật cẩn thận nói: “Nếu không..... Mẹ sẽ giúp con tìm gia sư khác?”

“Tìm gia sư làm gì, nếu lại phát sinh chuyện như lần trước làm sao bây giờ?” Khang Hành Đình lập tức nhũn mày phản đối, “Tri nhân tri diện bất tri tâm, nếu gặp phải kẻ giống tiểu tử Tiết gia vô liêm sỉ kia, Đóa Hình chẳng phải càng nguy hiểm?”

Nghĩ đến chuyện lần trước, Khang Đóa Hình co rúm lại hạ, “À, không cần.....”

Vì thế Hoàng Nhã Huệ cũng thực áy náy, “Thực xin lỗi, lúc trước thật đúng là không thấy họ Tiết kia lại là loại người này.”

Lúc trước bạn bà không ngừng thổi phồng con nhà mình thi vào hệ điện cơ đại học Z lợi hại thế nào, bà mới mời hẳn đến dạy học cho con, không ngờ Tiết Vũ Định đáng chết kia, lại thừa dịp bọn họ vợ chồng không ở nhà dám có ý đồ với Đóa Hình.

Vì chuyện này, bà không nói hai lời liền đoạn tuyệt quan hệ với người bạn kia, hoàn toàn không chấp nhận lời xin lỗi cầu xin của đối phương, kiên quyết cắt đứt.

Đóa Hình là con gái bảo bối của vợ chồng bọn họ, sao có thể để tên khốn kia bắt nạt?

“May mắn lúc ấy Đồng Luân vừa vặn ở gần đây, nghe được con kêu cứu, bằng không hậu quả thật không lường.” Khang Hành Đình nghĩ đến tình huống ngày đó, bất giác nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không sao, đều đã qua rồi mà.” Khang Đóa Hình miễn cưỡng cười cười, trái lại an ủi cha mẹ.

Tuy rằng mỗi khi nhớ tới việc này, lòng vô vẫn còn sợ hãi.

Ngày đó cha mẹ nhận được điện thoại của cảnh sát, thất kinh chạy về gia, tự nhiên cũng nhìn thấy Nguyễn Đông Luân đang ở bên cạnh cô

Bởi vì hai người lúc trước đã thỏa thuận, trước khi anh tốt nghiệp đại học, không để cha mẹ biết quan hệ của bọn họ, bởi vậy Nguyễn Đông Luân không lộ ra bất cứ điều gì trước mặt vợ chồng Khang gia. Thậm chí tỏ ra mình không nhớ rõ Khang Đóa Hình, chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói mình dạy ở gần đây. Lúc dạy xong đang chuẩn bị trở về, lại nghe thấy tiếng kêu cứu. Bởi vậy may mắn cứu người.

Nhưng vợ chồng Khang gia cũng có ấn tượng với anh, dù sao anh có khí chất bất phàm, thái độ thông dong trầm ổn, tuyệt không giống nam sinh đại học hai mươi tuổi, ngày đó ở Phương gia mặc dù vội vàng thoáng nhìn, vợ chồng hai người đã chú ý đến anh, lúc này gặp lại anh cứu con gái bảo bối của họ, đương nhiên cũng có hảo cảm

“Kỳ thật em cảm thấy tìm nữ gia sư cũng được .....” Hoàng Nhã Huệ nghĩ nghĩ, vẫn nói ra.

“Không cần, nữ gia sư rất khó tìm, dù sao cũng phải thi, tự con cố gắng thêm cũng được.” Khang Đóa Hình không muốn vì chuyện này làm cho cha mẹ hao tổn tâm trí.

“Đóa Hình à, mẹ nói nếu con không có hứng thú với toán, sao khổ sở thi vào, vào học viện khoa văn cũng không phải rất tốt sao?”

“Chính vì học không tốt, mới càng muốn khiêu chiến, làm gì đã kích con vậy?” Khang Đóa Hình ra vẻ thoải mái giả mặt quỷ.

Cô đương nhiên không thể nói nguyên nhân thật sự, là biết công ty cha cô vài năm sau sẽ có nguy cơ tài chính, chỉ có thể cường điệu với mọi người đó là “Hứng thú” của cô. Tuy rằng nhìn thành tích toán học bi thảm, thật sự có chút khó thuyết phục.

Khang Hành Đình nhìn hai mẹ con nói chuyện, đột nhiên mở miệng, “Bằng không để cho Đông Luân đến dạy con, được không?”

“Hà?” Không ngờ cha sẽ đề nghị như vậy, Khang Đóa Hình ngây người.

“Như vậy cũng tốt.” Hoàng Nhã Huệ phản ứng lại trước, “Nghe nói thành tích của thằng bé kia ở đại học Z rất tốt, không phải sao?” Chị hai khen thằng bé không dứt miệng. Em nghĩ toán trung học hẳn là không làm khó được thằng bé.”

“Ngày mai anh đi hỏi xem.” Khang Hành Đình gật gật đầu, “Anh cảm thấy thằng nhóc kia nhân phẩm không tệ, thông minh, làm việc cũng thành thật.”

“Chờ một chút,” Khang Đóa Hình vội hỏi: “Anh ấy không phải đã đến công ty ba làm sao? Bình thường đi học, còn đến công ty ba, nhất định bận rộn nhiều việc, còn muốn anh ấy đến dạy con, không sợ quá mệt mỏi sao?”

Tuy rằng cô rất mong có thể thường xuyên nhìn thấy anh, lại không nỡ để anh vất vả như vậy.

Ngày đó vợ chồng Khang gia cứ luôn miệng nói lời cảm tạ Nguyễn Đông Luân, hỏi anh muốn thù lao thế nào, không ngờ anh không cần gì cả, chỉ muốn có thể thực tập ở công ty “Khang Đức” của Khang Hành Đình.

Khang Hành Đình thấy người trẻ tuổi này thái độ thành khẩn, khi nói mình gia cảnh nghèo khó giọng điệu cũng không tự ti không né tránh, biểu đạt hy vọng có công tác ổn định, làm cho anh bảo đảm mẹ anh có thể có được điều kiện chữa bệnh.

Bỏ qua chuyện đối phương vừa mới cứu con gái bảo bối nhà mình không nói, thân là ông chủ, Khang Hành Đình cũng rất thích nhưng nhân viên như vậy, bởi vậy lúc ấy thực sáng khoái đáp ứng, muốn anh khi không đi học liền đến công ty.

Nguyễn Đông Luân quả thật không làm ông thất vọng, đến công ty không bao lâu, hiệu suất cùng thành tích làm ra thậm chí còn cao hơn không ít viên công chính thức. Vài lần ngẫu nhiên nói chuyện với nhau, Khang Hành Đình càng ngạc nhiên với sự hiểu biết cùng ánh mắt nhìn xa của người trẻ tuổi này với thị trường.

“Có sao đâu?” Khang Hành Đình lơ đãng vẩy vẩy tay, “Về sau ba để cậu ta nghỉ buổi tối thứ Sáu, trực tiếp đến nhà dạy toán cho con là được, thứ Bảy cũng là ngày nghỉ.”

Công ty tuy rằng quan trọng, tiền đồ con gái quan trọng hơn.

“Nếu như vậy, tùy ý ba.” Khang Đóa Hình ho nhẹ, cúi đầu gấp mấy miếng cơm, chỉ có bên tai ửng đỏ lên bán đứng tâm tư của cô.

Không ngờ nhanh như vậy lại có cơ hội quang minh chính đại cùng anh ở chung.

Kiếp trước khi phát hiện cô cùng Đông Luân kết giao, ba tức giận đến mức lấy chuyện đoạn tuyệt quan hệ cha con uy hiếp bức bách bọn họ chia tay. Thế nhưng kiếp này ba lại chính miệng yêu cầu Nguyễn Đông Luân dạy con gái mình, không biết có cảm tưởng gì?

Khang Đóa Hình rất rõ nguyên nhân Đông Luân yêu cầu đến “Khang Đức” làm.

Anh có năng lực, cho dù học tập hay làm việc. Huống chi bây giờ anh kỳ thật đã có nhiều năm kinh nghiệm thương trường. Nguyễn Đông Luân hai mươi tuổi bây giờ, kiến thức cùng ánh mắt đương nhiên hơn xa năm đó, sở dĩ đưa ra yêu cầu đến “Khang Đức” thực tập, chỉ vì muốn chứng minh thực lực của mình trước mặt “bố vợ tương lai”, để cho Khang Hành Đình biết, anh là người đáng để ông phó thác con gái cho anh.

Trước tiên xây dựng hình tượng tốt trong lòng, như vậy về sau hai người kết giao, mới có vẻ không có trở ngại, đây là Nguyễn Đông Luân tính toán.

Mà sau lần đó, trừ bỏ rất ngẫu nhiên gọi điện thoại, cô cùng Đông Luân không có gặp lại. Những lời trong đáy lòng, cô vẫn không có cơ hội nói cho anh.

“Được, như vậy đi, ông xã, ngày mai anh đến hỏi thằng bé kia.” Hoàng Nhã Huệ vừa lòng gật đầu đồng ý.

Trên giường hồng nhạt, rèm cửa sổ màu xanh lam, phong cách cô gái dào dạt tuổi thanh xuân. Trên bức tường màu vàng có một bức ảnh chụp cả nhà du lịch, bên trong một nhà ba người cười thật sự vui vẻ.

Bàn học vàng nhạt vốn luôn luôn sạch sẽ, nửa năm này có thêm đủ loại kiểu dáng sách giáo khoa, sách tham khảo, độ cao đều sắp nhấn chìm người.

“Cứu mạng, sao lại khó như thế?” Chiến đấu hăng hái hơn ba giờ, Khang Đóa Hình đầu hàng, ném bút trên tay đi, cả người như rã trên bàn, “Đầu em đau quá, không được, em thề, nếu về sau có con, em tuyệt đối không bắt nó học môn nó không thích.”

“Từ từ sẽ được, toán học vốn sẽ không phải sở trường của em.” Nguyễn Đông Luân thân nhiên nói, thuận tay viết ra công thức giải trên giấy nháp.

“Còn từ từ, anh đã dạy quá một giờ.” Cô lẩm bẩm, nghiêng đầu nhìn đôi tay to đang viết chữ như nước chảy mây trôi, liên tiếp viết cho cô ngôn ngữ ngoài hành tinh gì đó mà cô không hiểu nổi.

Cô vẫn biết ông xã nhà mình..... Khụ, chồng trước, rất đẹp trai, cũng khó trách dù trước hay sau khi kết hôn, đều có phụ nữ tự động theo đuổi.

Cũng may trừ bỏ thư ký Vương, anh chưa bao giờ đem phụ nữ để vào mắt. Mà thư ký Vương..... Cô nghĩ bây giờ cô tình nguyện tin tưởng, Nguyễn Đông Luân cũng không yêu cô ta.

Nguyễn Đông Luân nghe xong lời của cô, cười cười, “Em có biết, anh ước gì có thể kéo dài thời gian nhiều một chút.”

Cô nháy mắt mấy cái, “Đông Luân, em phát hiện anh không giống trước kia.”

“Hả?” Anh nhất tâm nhị dụng*, vừa giải đề vừa nói chuyện phiếm cùng cô, “Khác thế nào?”

* Nhất Tâm Nhị Dụng (一心二用): Giống Tiểu Long Nữ trong Thần điêu đại hiệp một bên tay trái vẽ hình vuông, bên tay phải vẽ hình tròn á. Ý là một lúc làm 2 tay 2 việc khác nhau

“Trước kia anh sẽ không nói chuyện cùng em như vậy.” Anh trước kia, rất ít khi biểu lộ rõ ràng tình cảm đối với cô ra ngoài, đương nhiên cũng sẽ không nói thẳng những lời giống như ‘không muốn rời xa cô’ như bây giờ.

Rốt cục anh dừng bút, còn giương mắt nhìn cô, “Em không vui sao?”

“A?” Cô sững sốt, mới đột nhiên hiểu ý, vội vàng nói: “Không có, em không phải không thích, ý của em là, em rất vui khi anh nguyện ý nói với em.....”

Theo về mặt của anh, cô nhìn ra được, anh thực hy vọng có điều thay đổi, không muốn bọn họ lại đi đến kết cục như kiếp trước.

Bởi vậy lúc này đây, anh thử hiểu những gì cô cần, cũng thử biểu đạt ý của anh với cô, nói cho cô từng lý do, quyết định anh sẽ làm.

Nhận ra anh vẫn rất để ý đến tình cảm của hai người, cô đột nhiên cảm thấy thực cảm động, cũng thực hồ thẹn. Nhớ lại, dường như cô chưa từng làm cái gì vì anh.

“Vây là tốt rồi.” Nguyễn Đông Luân lại khôi phục tươi cười, cũng đưa giấy nháp cho cô, “Đến, đây là biểu thức, em xem xem có chỗ nào không hiểu, anh sẽ dạy em”

“Ai.” Cô không tình nguyện lấy tay ngẩng đầu lên, “Toán học căn bản chính là dùng để chinh người ta đúng không?”

Cô càng ngày càng cảm thấy mình thực không có thiên phú.

Nguyễn Đông Luân là thầy giáo tốt, có thể đem công thức tính toán phức tạp giảng giải thành ‘nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu’, bắt đầu dĩ cô lại không có khả năng tiếp thu, đã học mấy buổi, cô cảm thấy mình không tiếp thu nổi vị “Danh sư” này

“Kỳ thật nếu không học được, thì đừng học, dù sao lấy thành tích của em vào khoa khác cũng được, không phải sao?”

Anh đã xem thành tích hai lần thi của cô, quốc văn cùng tiếng Anh đều có thể dễ dàng đạt được mười lăm điểm. Môn xã hội thấp hơn một chút, tầm mười hai, mười ba điểm. Môn tự nhiên tuy rằng chỉ có chín điểm, nhưng mà khoa kinh tế vốn không quá quan trọng các môn tự nhiên.

Nhưng đồng dạng chỉ lấy được đến mười điểm toán, đối với cô mà nói quả thật là thương tổn không hề nhỏ. Phải biết rằng khi thi, chênh lệch một hai điểm có thể ảnh hưởng rất lớn. Thành tích toán học như vậy, sẽ kéo cô từ đứng đầu xuống bết bảng.

“Nếu không chọn khoa không cần thi toán đi, không phải em rất thích ngữ văn sao? Anh nhớ rõ rất nhiều viện văn học không thi toán học.”

“Không, em muốn vào khoa nào có quan hệ đến kinh doanh.” Cô không chút nghĩ ngợi nói.

“Vì sao?” Anh khẽ nhíu mày, “Em bây giờ không thích toán học, nếu chọn khoa này, đến lúc đó vẫn phải học một đồng toán học, chẳng phải là càng khổ?”

“Em biết.” Cô thở dài. “Nhưng không có cách nào khác!”

Nguyễn Đông Luân lặng yên một chút, “Là vì chuyện của ba em sao?”

Kiếp trước công ty ba mẹ vợ phá sản, đến nỗi sau phải tự sát, anh đương nhiên còn nhớ rõ.

“A, anh đoán được?” Cô cảm thấy có chút không tốt lắm, “Em biết năng lực của mình, cho dù học thương nghiệp, cũng không giúp được gì, nhưng muốn em trở mặt nhìn lịch sử tái diễn, em không làm được.”

“Đưa ngón, làm gì vì chuyện này mà miễn cưỡng chính mình?” Anh đưa tay xoa xoa tóc của cô, “Em nghĩ rằng anh đến công ty ba em thực tập làm cái gì?”

Cô kinh ngạc nhìn về phía anh, “Anh nói.....”

“Em vì thế cạnh cánh trong lòng, anh sao có thể không hiểu được khúc mắc của em? Anh sẽ vào công ty ba em, trước mặt là để tạo ấn tượng tốt, nhưng về phương diện khác cũng muốn ngăn cản chuyện sau này phát sinh.” Anh thở dài, vì để cho cô an tâm, anh vốn nói không nhiều lắm, lại tận lực kể lại, giải thích với cô, “Trên thực tế, mấy ngày nay, anh đã phát hiện bên trong công ty có không ít vấn đề, tuy rằng trước mắt còn không nghiêm trọng, nhưng tích lũy lâu ngày cũng không tốt, anh đang định trước xử lý không dấu vết một ít, có vẻ sẽ có chút phiền toái, sẽ tìm cơ hội thảo luận cùng ba em.”

Cô có chút chần chờ, “Nhưng là..... công ty ba em phá sản là chuyện rất nhiều năm sau, không phải anh muốn tự mở công ty sao? Nếu vẫn giúp ba em, vậy anh.....”

Anh mỉm cười, “Chúng ta bây giờ có thể không bỏ trốn, thì có thể quang minh chính đại ở nhà em. Cho dù kiếp này anh không mở công ty, chỉ cần có thể giúp đỡ chiếu cố ba em cũng tốt, không phải sao? Tóm lại chuyện công ty em không cần phải xen vào, cứ chọn những khoa em thích, rồi vui vẻ thi vào là được.”

Nếu tất cả đã trở lại, anh nhất định phải nghĩ biện pháp xoay chuyển sự tình kiếp trước không kịp làm, làm cho hôn nhân của bọn họ kiếp này có thể lâu dài.

Khang Đóa Hình cắn cắn môi, “Như vậy rất thiết thòi cho anh.”

Anh rõ ràng là có năng lực tự mình làm ông chủ, làm cho anh chịu thiệt như vậy, quá lãng phí.

“Nếu có thể đổi lại em vui vẻ, có gì thiết thòi?” Anh lơ đãng, “Có công ty riêng cũng tốt, không có cũng không sao.”

Khang Đóa Hình trừng mắt nhìn anh, cảm thấy tim mình đập thật sự quá quá nhanh.

Kiếp trước cô thực yêu anh, nhưng sau này lại rất ít có cảm giác rung động. Nhưng kiếp này, anh lại luôn luôn có biện pháp làm cô cảm động đến rơi nước mắt.

“Đông Luân.” Cô nhẹ nhàng mở miệng, “Đầu lại đây một chút.”

“Ừ?” Anh không hiểu được ý đồ của cô, lại vẫn là làm theo lời.

Cô tới gần, đỏ mặt chậm rãi chạm lên môi anh.....

Đó là cái hôn rất nhẹ, cũng đã làm Nguyễn Đông Luân ngạc nhiên thật lớn.

Anh biết cô vợ nhỏ của anh rất thận trọng, cho dù kết hôn cùng anh mười năm, cũng rất ít khi chủ động.

Anh kinh ngạc nhìn cô cười có chứa vài phần e lệ, nếu không phải cổ kị ba mẹ vợ tương lai bên ngoài lúc nào cũng có thể xông tới, nói không chừng anh sớm đem cô đè lên giường, hung hăng yêu thương một hồi.

Khang Đóa Hình nhỏ giọng nói: “Em hối hận, Đông Luân, anh quên tờ giấy ly hôn kia đi, được không?”

Cô mở đôi mắt to trong suốt nhìn anh, có cảm giác mảnh mai khiến người ta thương tiếc.

Cô hối hận. Không nên khinh suất buông tay anh, bọn họ rõ ràng còn yêu nhau, có vấn đề gì đều nên bàn bạc giải quyết, mà không phải vội vàng lấy giấy ly hôn.

Giờ phút này, cô cảm tạ trời xanh cho cô cơ hội thay đổi.

Anh lấy lại tinh thần, nghiêm mặt nói: “Cái gì mà giấy ly hôn, có sao? Anh chỉ biết trẻ nhất là đợi cho em tốt nghiệp đại học, nhất định phải cưới em về một lần nữa.”

Anh mới không thừa nhận anh từng ký tờ đơn đó, dù sao bây giờ cũng không có bằng chứng, hừ.

Cô cong khoe môi, cho anh một nụ cười thực ngọt, “Được, em rất chờ mong.”

Chín tháng sau

“Đến đây, cửa này hơi hẹp, đừng đụng vào. .... A, cẩn thận một chút!” Hoàng Nhã Huệ lo lắng nói.

“Được rồi, mẹ, mẹ đùa như vậy anh Nguyễn sao chuyển đồ được?” Khang Đóa Hình buồn cười kéo mẹ đang chỉ huy đến một bên, “Anh ấy ở chỗ này đã hai năm, kết cấu phòng đương nhiên biết rõ ràng hơn so với chúng ta.”

Nói xong, cô cũng cùng mẹ đánh giá không gian này.

Nơi này là kí túc xá nữ đại học Z, cô là tân sinh viên đại học Z hệ tiếng Trung, tuy rằng nhà ngay bên cạnh, nhưng theo quy định trường học, sinh viên năm nhất đều phải ở trong trường.

Bởi vậy vợ chồng Khang gia tuy rằng không muốn, vẫn phải để con gái chuyển vào. May mà nhà cũng không xa, bình thường muốn gặp mặt thực dễ dàng, hành lý chuyển vào cũng không nhiều.

Thất lung Khang Hành Đình không tốt, không thể bê vật nặng, bởi vậy còn học tại đại học Z, lại là ‘thủ hạ ái tướng’ – Nguyễn Đông Luân, liền thuận lý thành chương tự nguyện tiến đến làm tráng đinh.

“Cũng không nên nói như vậy.” Nguyễn Đông Luân tươi cười, tâm tình rất tốt, “Tuy rằng kí túc xá nam nữ đều tương tự, nhưng đây là phòng hai người, phòng anh là phòng bốn người, kết cấu không gian vẫn là có chút khác.”

Anh đem hành lý của Khang Đóa Hình, thật cẩn thận đặt tới giường ngủ của cô.

“Thật sự là rất cảm tạ cậu, nếu không có cậu, việc đăng ký, chuyển đồ, thật không biết còn phải làm đến bao giờ!” Khang Hành Đình thật sự rất thích tên tiểu tử này.

Mặc dù ở công ty còn chưa đến một năm, lại vừa làm vừa học, nhưng Khang Hành Đình ngày càng tin tưởng anh, công ty có quyết sách quan trọng gì, đều hỏi anh trước vài câu, mà Nguyễn Đông Luân cũng không phụ kì vọng, có thể lập tức nhắm vào quyết sách, theo hai phương phân tích lợi hại, đạo lý rõ ràng, làm Khang Hành Đình tán thưởng rất nhiều, cũng càng ngày càng tin cậy thanh niên hai mươi tuổi này.

Mấy ngày hôm trước ở công ty nói chuyện con gái muốn chuyển vào ký túc xá, đứa nhỏ này liền xung phong nhận việc có thể đến hỗ trợ, càng làm cho ông cảm thấy thật trọng sắc.

“Làm sao, nhắc tay chỉ lao mà thôi, về sau Đóa Hình chính là học muội của cháu, đương nhiên phải chiều cổ.” Nguyễn Đông Luân khách khí có lễ trả lời.

“Ha ha, cũng là có cháu lúc trước dạy toán học cho nó, Đóa Hình mới thi được.” Khang Hành Đình cười to, đối với con gái vốn không thích học, lại có thể ở trong một năm rưỡi cuối cùng đột nhiên quyết chí tự cường, chuyện con gái thi đỗ đại học Z, ông vẫn vô cùng cao hứng, “Cậu thật đúng là quý nhân của Đóa Hình nhà chúng tôi.”

Kỳ thật hệ tiếng Trung đại học z có thi toán học, bởi vậy Khang Đóa Hình vốn cũng không ôm hy vọng quá lớn, không nghĩ khi thi, toán của cô lại được mười ba điểm, vợ chồng Khang gia vui vẻ vô cùng, đều là công lao của Nguyễn Đông Luân.

Các môn xã hội cũng rất ổn, mười bốn điểm, tiếng Anh đạt điểm tối đa, bởi vậy giai đoạn thứ nhất để vào hệ tiếng Trung đại học z hữu kinh vô hiểm qua được.

Giai đoạn thứ hai là thi nói, Nguyễn Đông Luân sưu tầm các loại tài nguyên, cũng nghĩ hết biện pháp xin cho cô đề thi của mấy năm trước, thậm chí còn sưu tập phong cách cùng cá tính của mấy vị cô giáo có khả năng sẽ tham gia chấm điểm, trước đó thay Khang Đóa Hình chuẩn bị rất nhiều tài liệu cùng cô luyện tập, thế nên cô thành công đạt mười chín điểm phần thi nói, cuối cùng thuận lợi vào hệ tiếng Trung đại học Z.

Ai, nếu không phải gia cảnh Đông Luân không tốt, phải chăm sóc người mẹ thân thể không tốt, vợ chồng bọn họ sợ con gái gả đi phải chịu thiệt thòi, thật đúng là hy vọng có thể tác hợp hai đứa.

“Cả ngày hôm nay cháu cũng không bận, tối nay nếu Đóa Hình muốn, cháu có thể đưa cô ấy đi tham quan trường học một chút.” Nguyễn Đông Luân đề nghị.

Hoàng Nhã Huệ tuy rằng cảm thấy ổn, nhưng lại có chút chần chờ, “Như vậy có làm phiền cháu không. ....”

“Con muốn đi.” Khang Đóa Hình lập tức nói, “Tuy rằng ở gần đây, nhưng trước kia chưa từng dạo qua trường, lát nữa có thể phiền anh Nguyễn giúp em đi thăm được không?”

Ai nha, lâu như vậy không ở cùng anh anh, có lý do quang minh chính đại như vậy, sao có thể không lợi dụng?

“Vậy con dọn phòng trước, sau đó cùng Đông Luân đi dạo đi.” Khang Hành Đình gật gật đầu.

Mỉm cười tiến bước vali trống không cùng vợ chồng Khang gia xong, Khang Đóa Hình vừa mới khăn cấp xoay người, lại đột nhiên bị người ta ôm chặt lấy.

“Đông Luân—” Cô kêu sợ hãi, tất cả lời nói trong một giây bị cắn nuốt.

Môi anh nóng ẩm chạm vào cô, tham lam mút cắn, nóng bỏng công thành chiếm đất, chỉ chốc lát khiến cho thiên hạ trong lòng buông khí giới đầu hàng, mềm mại dựa vào trước ngực anh.

Khi anh rốt cục bỏ buông được cô ra, toàn thân Khang Đóa Hình đã vô lực, thở hổn hển ôm anh, nếu thất lưng không bị ôm, nói không chừng đã tê liệt ngã xuống đất.

“Anh thật là.....” Cô đỏ bừng mặt, đáy lòng e lệ, “Nơi này là cửa ký túc xá đó!”

Tại nơi nhiều người qua lại như vậy biểu diễn ôm hôn, là ngại người xem không đủ nhiều?

Cũng may bây giờ còn chưa khai giảng, sinh viên cũng tốp năm tốp ba, nhưng bọn họ vẫn khiến cho không ít người chú ý.

“Anh rất nhớ em” Anh gắt gao ôm lấy cô, như thế nào cũng không chịu buông ra, “Thực không nên dạy em tốt như vậy, tốt nhất cứ để anh tiếp tục dạy.”

Từ khi cô xác định sẽ hệ vào tiếng Trung, anh liền không tiếp tục làm gia sư của cô nữa, rốt cuộc không thể lợi dụng chuyện dạy học để gặp cô.

“Ngụy quân tử!” Cô sáng giọng, buồn cười lại có vài phần ngọt ngào, “Thật khó cho anh vừa còn ở trước mặt ba mẹ em biểu diễn đứng đắn như vậy.”

Anh chỉ cười nhẹ, không đáp lời.

“Được rồi! Cao hứng chút thôi, đổi góc nhìn khác, em bây giờ thành đàn em của anh, lại vào ký túc xá của trường học, về sau thời gian gặp mặt không phải càng nhiều?” Cô dịu dàng nói, kỳ thật đáy lòng cũng vui vẻ.

Có một người, toàn tâm toàn ý yêu, nhớ thương mình như vậy, còn có gì thỏa mãn hơn?

“Đúng vậy.” Anh thờ dãi, “Đáng tiếc còn nhiều năm phải đi tiếp.”

Ban đầu là dự tính khi anh tốt nghiệp đại học, trước để cho vợ chồng Khang gia biết chuyện bọn họ đang quen nhau, sau đó chờ cô tốt nghiệp đại học liền kết hôn.

Nhưng anh bây giờ lại cảm thấy thời gian rất lâu.

“Ngoan.” Cô kiễng mũi chân, giống như trấn an động vật nhỏ sò sò tóc anh, “Như vậy, đàn anh muốn dẫn em đi tham quan trường học sao?”

“Anh trước kia hình như đã dẫn em đi rất nhiều lần?” Nguyễn Đông Luân nhú mày. Anh chỉ là kiếp trước.

“Bằng không anh muốn theo em về ký túc xá mất to trùng mắt nhỏ?” Cô liếc anh một cái, cảm thấy người này có khi vẫn không hiểu phong tình như vậy.

Trọng điểm không phải dạo trường học, mà là người cùng đi dạo.

Anh câu môi, “Ta nghĩ, về ký túc xá trong chuyện chúng ta có thể làm, hẳn không chỉ là mất to trùng mắt nhỏ.”

“Anh này.....” Ý thức được anh ái muội ám chỉ, cô thật vất vả làm lạnh khuôn mặt đang phỉếm hồng.

Tức giận đánh anh một cái, “Nói cho anh, anh đừng mong làm loạn, bạn cùng phòng của em lúc nào cũng có khả năng chuyển vào!”

Trường học muốn xếp sinh viên cùng hệ cùng phòng, bởi vậy cô bạn cùng phòng cũng là sinh viên năm nhất hệ tiếng Trung, cô còn muốn thiết lập quan hệ tốt với bạn bè, không muốn ngày đầu tiên bởi vì cùng anh ở phòng ngủ làm cái gì, mà làm bạn cùng phòng mới của cô sợ.

“Cái gì mà nghĩ linh tinh?” Về mặt Nguyễn Đông Luân vô tội, chỉ có ánh mắt tiết lộ anh đang cố tình trêu tức, “Anh chỉ muốn, chúng ta có lẽ có thể về ký túc xá của em, quét dọn lại cho sạch sẽ mà thôi.”

“Anh.....” Phát hiện mình bị đùa giỡn, cô véo vào cánh tay anh một cái, đáng tiếc anh da dày thịt béo, chỉ tổn đau tay cô, “Sau khi quay về, anh trở nên rất biết khoa môi mĩa mếp, hừ, không thèm nghe anh nói nữa.” Nói xong, cô xoay người trở về ký túc xá.

Nguyễn Đông Luân đâu thể để cho cô trở về một mình? Đương nhiên phải nhanh chóng đuổi theo.

Vốn nam sinh không được vào kí túc xá nữ, nhưng bây giờ là khoảng thời gian tân sinh chuyển vào kí túc xá, sẽ có cha mẹ anh em hoặc bạn trai linh tinh gì đó, hỗ trợ các nữ sinh chuyển đồ vào, bởi vậy tạm thời không quản lý chặt chẽ.

Khi Khang Đóa Hình cùng Nguyễn Đông Luân đến tầng trệt, vừa vặn nhìn đến một cô gái cố hết sức kéo hành lý từ trong thang máy đi ra.

Hai người nhìn nhau.

“Bạn học, có cần mình giúp không?” Khang Đóa Hình hỏi.

Đối phương đầu tiên là nhìn cô một cái, lại nhìn nhìn Nguyễn Đông Luân phía sau cô, sau đó mới cười nói: “Được, phiền toái các bạn.”

Bà xã lên tiếng trả lời, Nguyễn Đông Luân đương nhiên không làm trái đạo lý, anh đi lên phía trước đón lấy đồ trong tay cô gái kia, hành lý công kênh ở trên tay anh, thoạt nhìn như không cần tốn sức cũng có thể nâng được.

“Bạn ở phòng nào?” Khang Đóa Hình hỏi.

“208, cảm ơn.”

“À.” Khang Đóa Hình đáp, kỳ quái, phòng đó sao nghe có vẻ quen tai?

Cô còn chưa rõ, Nguyễn Đông Luân cũng đã nói: “Cô cũng là tân sinh năm nhất hệ tiếng Trung?”

“Oa, anh rất lợi hại, làm sao mà biết được?” Đôi mắt cô gái kia sáng lên, cảm thấy nam sinh trước mắt thật đẹp trai, nhiệt tình, bỗng chốc trong lòng sinh ra vài phần ái mộ.

“Đóa Hình cùng phòng với cô.” Anh chia chia Khang Đóa Hình đứng bên.

“Đúng rồi, chả trách vừa rồi em cảm thấy có chút quen thuộc.” Người nào đó lúc này mới phát hiện thì ra đó là số phòng mình, cười gượng hai tiếng sau đó chào hỏi cô gái. “Xin chào, mình là bạn cùng phòng của cậu – Khang Đóa Hình.”

“Mình là Hứa Tĩnh Á.” Cô gái nhìn cô một cái sau, lại rất nhanh chuyển tầm mắt về phía Nguyễn Đông Luân, “Xin hỏi anh là.....”

Nguyễn Đông Luân không đáp lời, chỉ gọn gàng đem hành về phía phòng ngủ các cô.

“Anh ấy là Nguyễn Đông Luân, năm ba hệ điện cơ.” Khang Đóa Hình cười nói tiếp, “Anh ấy rất quen thuộc trường học, nếu có vấn đề gì, cậu đều có thể đến hỏi anh ấy.”

“Thì ra là đàn anh hệ điện cơ, thật lợi hại.” Về mặt Hứa Tĩnh Á sùng bái.

Khoa nổi tiếng nhất đại học Z chính là điện cơ, khoa thương mại cũng rất tốt, khoa văn học tuy rằng không tệ, nhưng so với hai khoa kia vẫn kém hơn một chút, lúc trước nếu Khang Đóa Hình lựa chọn khoa thương mại, khẳng định bị loại đầu tiên.

“May mắn thi được thôi.” Nguyễn Đông Luân nhẹ nhàng băng quơ nói, cũng không cảm thấy mình có gì lợi hại.

Kiếp trước lúc nào anh cũng chỉ biết, cố gắng là con đường duy nhất giúp mình có thể thoát khỏi cuộc sống nghèo khó.

“Hai người là anh em sao?” Hứa Tĩnh Á nhìn nhìn hai người.

Khang Đóa Hình bật cười, “Mình họ Khang, anh ấy họ Nguyễn, sao có thể là anh em?”

Biểu tình của Hứa Tĩnh Á có chút thay đổi, cắn cắn môi lại nói: “Là họ hàng?”

Khang Đóa Hình còn chưa đáp lời, Nguyễn Đông Luân liền mở miệng trước, “Tôi là bạn trai của Đóa Hình.”

Kỳ thật nếu có thể, anh càng muốn nói là chồng, đáng tiếc kiếp này bọn họ còn chưa kết hôn.

Hứa Tĩnh Á đang muốn tiến thêm một bước tiếp cận đàn anh, lúc này sắc mặt cứng đờ, khẩu khí không được tốt nói: “À, mới mười tám tuổi đã có bạn trai sao?”

Ngờ kìa kia thật chua, Khang Đóa Hình luôn luôn tri độn cũng nghe ra, cô không hiểu mình có chỗ nào đắc tội đối phương, chỉ có thể xin giúp đỡ của Nguyễn Đông Luân.

“Tôi cùng Đóa Hình đã quen mười mấy năm” Bỏ hành lý vào phòng, sau đó Nguyễn Đông Luân liền xoay người, cầm tay bạn gái, “Xin lỗi, chúng tôi còn chuyện khác cần làm, về sau Đóa Hình còn nhờ cô chiếu cố nhiều hơn.”

Anh cảm giác ra Hứa Tĩnh Á không thiện cảm với bạn gái, mà anh cũng không muốn nói chuyện với cô ta. Bởi vậy sau khi thu xếp xong, liền kéo Đóa Hình rời đi.

Cuộc sống đại học của Khang Đóa Hình, ngay tại lúc lòng cô tràn đầy chờ mong đã bắt đầu.

Sống hai kiếp, nhưng đây là lần đầu cô học đại học, cảm xúc đương nhiên đặc biệt khác lạ.

Trong khi mọi người sau khi thi xong, thật vất vả thoát ly cha mẹ, các sinh viên vội vàng tham gia các buổi tiệc hữu nghị, cô lại xếp đầy thời khoá biểu của mình, còn đi dự thỉnh một ít chương trình học mình cảm thấy hứng thú, vô cùng phong phú.

Nhân duyên của cô ở trong trường học cũng không tệ lắm, tuy không phải người vô cùng hoạt bát, biết làm nóng không khí, nhưng bên ngoài dịu dàng hiền lành, người bên cạnh có khó khăn, cô cũng sẽ hết sức giúp đỡ trong phạm vi năng lực, bởi vậy quan hệ cùng các sinh viên khác đều rất tốt.

Chỉ trừ bỏ một người, đó là bạn cùng phòng của cô, Hứa Tĩnh Á.

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Tuổi 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Kỳ thật bọn họ vẫn có thể nói chuyện, ngẫu nhiên cũng ăn cơm cùng nhau, ở mặt ngoài cũng không có chỗ nào xích mích, nhưng Hứa Tĩnh Á thỉnh thoảng sẽ nói cô vài câu, khiến cô không biết nên đáp lại như thế nào.

Khang Đóa Hình làm bà chủ gia đình mười năm, mười tám tuổi cắt đứt với cha mẹ, mẹ chồng mất sớm, chồng cô cũng không thường xuyên ở nhà, lại không có con, mười năm kia, có một đoạn thời gian rất dài cô đều ở một mình. Sau đó cũng bởi vì rất cô đơn, mới có thể giận chồng luôn ném cô ở nhà một mình, ra nước ngoài đi công tác.

Bởi vậy cô không am hiểu kết giao với người khác cho lắm, người bên ngoài đối tốt với cô, cô tất nhiên là tận lực báo đáp, nhưng nếu người ta không tốt, cô cũng không biết cải thiện như thế nào.

Nếu không biết thì làm sao bây giờ, vậy mặc kệ đi! Đây là triết học nhân sinh của Khang Đóa Hình, cho nên cô cũng sẽ không nghĩ phải làm như thế nào để cải thiện quan hệ cùng Hứa Tĩnh Á.

Nhưng phòng ngủ chỉ có hai người, bình thường khó tránh khỏi có chút phức tạp.

“Sao lại rầu rĩ như vậy?” Một bàn tay đột nhiên vỗ về đầu cô.

Khang Đóa Hình ngẩng đầu, nhìn thấy Nguyễn Đông Luân thân thiết nhìn mình.

“Hôm nay tiết đầu em đến muộn 10 phút,” Cô buồn bực cắn khoai tây chiên. Lúc này bọn họ đang ngồi cửa hàng ăn nhanh, vừa hẹn hò vừa đọc sách.

Cô không thích muộn, cảm giác rất không tôn trọng giáo viên, mỗi lần học được một nửa, thấy có người mở cửa vào phòng học, cô sẽ bị ảnh hưởng.

Nhưng hôm nay cô lại làm chuyện chính mình không thích, bởi vậy tâm tình không tốt.

“Sao lại muộn, không phải bình thường em đều đến sớm sao?” Nguyễn Đông Luân biết thói quen của cô.

“Tĩnh Á tắt đồng hồ báo thức của em” Cô quyết miệng.

Kỳ thật cho dù không có đồng hồ báo thức cô cũng sẽ rời giường đúng giờ, nhưng đêm qua ‘tiểu hồng’ đến, thân thể không thoải mái, lúc bừng tỉnh đã là tám giờ.

Nguyễn Đông Luân hơi hơi nhú mi, “Cô ta không gọi em?”

“Không.” Cô biết Hứa Tĩnh Á không có nghĩa vụ gọi mình dậy, nhưng không thích hành vi tắt đồng hồ báo thức của cô, không nói một tiếng đã rời đi.

“Đừng để cho việc nhỏ này khiến em không vui, thân thể cũng không thoải mái, anh nghĩ thầy giáo cũng không trách.” Kết hôn mười năm, anh đương nhiên biết được khi cô đau bụng kinh khó chịu đến mức nào, may mà anh có thói quen đặt thuốc giảm đau của cô ở trong lúc, lúc này lấy ra.

Khang Đóa Hình than thở với tay cầm cốc, uống một ngụm hồng.

“Đợi chút, uống thuốc sao có thể uống cái này?” Anh lập tức ngăn cản cô, đứng dậy nói: “Anh đi lấy nước.”

Cô “ừc” một tiếng nuốt hồng trà vào cổ, “Không cần phải phiền toái như vậy chứ?”

Dù sao cuối cùng cũng đều vào bụng mà thôi, nước hay hồng trà thì có khác gì?

Nhưng những chuyện có liên quan đến cô thì Nguyễn Đông Luân vô cùng kiên quyết, anh không nói thêm gì, trực tiếp xuống lầu hỏi nhân viên lấy nước.

Thừa dịp bạn trai xuống lầu, Khang Đóa Hình cúi đầu đọc lại vở ghi hôm nay.

Cô cảm thấy cái gọi là bốn năm đại học, căn bản chỉ tồn tại cho những trường khác, đa số khoa hệ tốt nghiệp đại học Z áp lực vẫn đang rất lớn, so với trung học còn kinh khủng hơn, không chú ý sẽ trượt.

Cô không phải thiên tài, bởi vậy luôn luôn nom nớp lo sợ.

Khi chén nước đặt ở trên bàn cô, Khang Đóa Hình ngẩng đầu, đã thấy sắc mặt bạn trai không tốt lắm.

“Sao vậy?” Cô trực tiếp hỏi.

Anh không nói gì, mặt nặng mày nhẹ ngồi xuống.

Sau đó Khang Đóa Hình mới phát hiện phía sau anh là bạn cùng phòng của cô.

“Tĩnh Á?” Cô kinh ngạc kêu: “Cậu cũng đến đây ăn cơm à?”

“Không được sao?” Hứa Tĩnh Á nhú mày.

“À, mình không có ý đó.” Cho dù không thích buổi sáng cô ta không gọi cô dậy, nhưng Khang Đóa Hình cũng không muốn vì việc này mà bức mình.

Linh hồn của cô đã sắp ba mươi tuổi, so đo cùng tiểu nữ sinh làm gì?

“Không ngại mình ngồi cùng hai người chứ?” Hứa Tĩnh Á mở miệng nói, lại không thật sự hỏi ý kiến, trực tiếp kéo ghế dựa bên cạnh ngồi xuống, “Không nghĩ lại khéo như vậy, lại gặp được đàn anh ở chỗ này!”

Cô ta xem nhẹ Khang Đóa Hình, cũng không biết là có ý gì.

Bọn họ vốn chọn chỗ dành cho hai người ngồi, thêm một người, mặt bàn lập tức có vẻ chật chội.

“Xin lỗi, nhưng tôi không thích.” Nguyễn Đông Luân đã mở miệng, “Phiền cô đổi chỗ khác”

“Cái gì?” hiển nhiên Hứa Tĩnh Á không ngờ sẽ bị cự tuyệt gọn gàng dứt khoát như vậy.

“Tôi và Đóa Hình đang nói chuyện, chỉ sợ không tiện.”

Bọn họ có ở thảo luận chuyện gì sao? Khang Đóa Hình hồ nghi nhìn bạn trai, nhưng không mở miệng.

Dù sao bọn đánh ghen hò, đột nhiên thêm một người không thân quen, quả thật có chút không tiện.

“Em cùng Đóa Hình là bạn cùng phòng, hai người nói chuyện gì em không thể nghe?” Hứa Tĩnh Á trừng lớn mắt, hoàn toàn không có ý rời đi, thậm chí còn quay đầu nhìn phía Khang Đóa Hình, “Gặp sắc quên bạn sao?”

Khang Đóa Hình cảm thấy Hứa Tĩnh Á rất kỳ quái, có khi xa cách, có khi lại quá đáng nhiệt tình, đặc biệt mỗi lần nhìn thấy cô cùng Đông Luân, đều chen chân vào, làm cho cô có chút khó hiểu.

“Cho nên phương thức cô đối đãi với bạn cùng phòng chính là tắt đồng hồ báo thức của cô ấy, lại không gọi cô ấy rời giường?” Nguyễn Đông Luân quét cô liếc mắt một cái, nhún nhát hỏi.

Anh thật sự không có hảo cảm với cô gái này, nếu cô ta không phải bạn cùng phòng của Đóa Hình, anh căn bản sẽ mặc kệ.

Hứa Tĩnh Á nhất thời thay đổi sắc mặt, “Làm ơn, nói như thể em có ý hại cô ấy đi học muộn không bằng? Em thấy cô ấy không thoải mái, sợ ảm ỹ, cho nên mới tắt đồng hồ báo thức, để cô ấy không cần đi học, ở phòng nghỉ ngơi cho tốt.”

Nói xong cô ta trừng mắt nhìn Khang Đóa Hình, giống như trách cứ cô ác ý hại.

“Vậy thật sự cảm ơn cô.” Nguyễn Đông Luân ôn hoà nói, sau quay đầu nhìn bạn gái vừa uống thuốc giảm đau, “Mau ăn nốt đi.” Ăn nhanh còn chạy lấy người.

“Đứng rồi, đàn anh. Sao gần đây không thấy anh đứng dưới kí túc xá nữ chờ Đóa Hình, không phải hai người cảm tình phai nhạt đấy chứ?” Hứa Tĩnh Á dùng giọng điệu vui đùa hỏi. Ánh mắt lại dao động giữa hai người.

Dù Khang Đóa Hình luôn hiền lành, cũng nhịn không được nhú mi, “Có người quy định nhất định phải hẹn ở đâu sao?”

Cô rất không thích Hứa Tĩnh Á thường thường đá xoáy chuyện của cô cùng Đông Luân, đây cũng là nguyên nhân cô không thể coi Tĩnh Á như bạn bè.

“Mình chỉ tò mò thôi!”

Dùng hai chữ ‘tò mò’ này là có thể dò hỏi chuyện riêng tư của người khác sao? Khang Đóa Hình không cho là đúng.

“Chúng tôi không muốn gây chú ý, cho nên không hẹn ở nơi có nhiều người.” Nguyễn Đông Luân đã mở miệng, “Lần sau đừng nói loại chuyện này nữa.”

“Cái gì, chỉ đùa một chút không được sao?” Hứa Tĩnh Á bất mãn nói thầm, “Hơn nữa hẹn hò thì hẹn hò, vì sao muốn giấu, chẳng lẽ còn muốn bắt cá hai tay sao?”

“Tĩnh Á, cậu rốt cuộc có cái gì bất mãn, vì sao luôn muốn chúng tôi chia tay?” Khang Đóa Hình rất cục tức giận.

Hứa Tĩnh Á sớm biết cô cùng Nguyễn Đông Luân hẹn hò từ lâu, mà hẹn hò là chuyện của hai người, không tất yếu phải nói cho mọi người, nhưng không có nghĩa là bọn họ không yêu nhau, Hứa Tĩnh Á dùng danh nghĩa “Quan tâm”, đi xem xét chăm chọc, làm cô thực không vui.

“Khang Đóa Hình, mình là đang giúp cậu mà! Cậu yên tâm, mình sẽ giúp cậu trông coi anh ấy, không cho anh ấy có cơ hội phát triển ra phía ngoài.”

Cái gì mà phát triển? Khang Đóa Hình cảm thấy bạn cùng phòng quả thực rất khó hiểu, chuyện tình cảm của cô liên quan gì đến cô ta?

“Cảm ơn đã quan tâm, nhưng mà mình nghĩ không cần.” Cô tức giận nói: “Nếu Đông Luân muốn phát triển bên ngoài, mình sẽ thành toàn cho anh ấy.”

“Em đừng mơ bỏ anh.” Nguyễn Đông Luân nhìn không được liếc cô một cái, thấy cô rốt cuộc ăn xong miếng khoai tây chiên cuối cùng, lập tức thu dọn bàn ăn, “Được rồi, ăn xong rồi, chúng ta đi thôi!”

“Này, sao hai người đi nhanh như vậy, không phải muốn đọc sách sao?” Hứa Tĩnh Á gọi.

Cô ta nghe được bọn họ có thói quen hẹn ở cửa hàng ăn nhanh đọc sách, mới đến.

Nhưng Nguyễn Đông Luân mặc kệ cô ta, mà Khang Đóa Hình cũng bị lời của cô ta khiến cho tâm trạng không tốt, bởi vậy cũng không nói gì, liền cùng Nguyễn Đông Luân rời đi.

“Thật sự là người kì lạ.” Đi ra cửa hàng ăn nhanh, Khang Đóa Hình nói thầm.

“Về sau ít qua lại cùng cô ta thôi.” Nguyễn Đông Luân thần nhiên nói, “Trong phòng nếu có gì có vẻ riêng tư thì khóa kỹ, đừng để cô ta động vào.”

Khang Đóa Hình sừng sốt, “Vì sao?”

Nguyễn Đông Luân hơi hơi nhú mi, có điểm muốn nói, cuối cùng vẫn không nói ra miệng, chỉ nói: “Không thể không để phòng người ngoài, cô ta cũng không thân thiện gì, em vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt.”

“Nói như vậy cũng..... Được rồi.” Cô nghĩ nghĩ, mới giận dữ nói: “Đáng tiếc học kỳ sau không thể đổi ký túc xá, vẫn phải ở cùng phòng với cô ấy.”

Phòng ngủ hai người phiền toái ở chỗ đó, bạn cùng phòng không tốt, sẽ không còn ai chơi cùng.

“Chính en chăm chú đi, nếu không được, về nhà ở cũng được.” Dù sao trường học mặc dù có quy định trọ ở trường, nhưng không có chế độ điểm danh, vẫn đầy người chuyển ra bên ngoài ở. “Nhưng về sau tới tìm anh, đừng để cho cô ta biết.”

“Anh nghĩ rằng em không muốn sao.” Cùng bạn trai hẹn hò lại có cái bóng đèn đi theo, cô đương nhiên không muốn, nhưng cô càng không thể về nhà ở, như vậy thời gian cô ở chung cùng Đông Luân sẽ càng ít.

Kỳ thật không chỉ là vấn đề có thích hay không thôi đâu, Nguyễn Đông Luân trầm nghĩ, nhưng mà quên đi, vẫn đừng nên nói ra làm cho cô phiền lòng.

Trước hết cứ như vậy đi.

“Đóa Hình, vừa rồi có một đoạn, thầy giảng mình nghe không hiểu lắm, cũng không ghi kịp, có thể cho mình mượn vở xem một chút không?”

Khang Đóa Hình ngẩng đầu, phát hiện là một nam sinh cùng lớp, liền cười nhẹ, “Đương nhiên có thể, nhưng không chắc mình có ghi phần cậu cần đâu.”

Cô cõm balô trên lưng, lấy laptop, đưa phần vừa học cho hắn xem.

“Cám ơn, Đóa Hình cậu thật tốt.” Nam sinh nhìn cô, tươi cười sáng lạn.

“Không cần khách khí.....” Cô cũng thật cao hứng có thể giúp đôi phương.

“Đóa Hình, mình muốn mượn ghi chép phần bốn.” Hứa Tĩnh Á đã đi tới.

“A.” Cô khó xử, “Để lần sau mình cho cậu mượn được không? Hôm nay mình cho Duy Quân mượn.”

Tuy rằng cô không thích Hứa Tĩnh Á, nhưng yêu cầu nhỏ như vậy cũng sẽ không cự tuyệt.

Sắc mặt Hứa Tĩnh Á lập tức trầm xuống, “Mình là bạn cùng phòng của cậu, sao cậu có thể cho người khác mượn cũng không cho mình mượn trước?”

Bạn cùng phòng nên có đặc quyền sao? Khang Đóa Hình nghĩ thế nào, cũng không cảm thấy giao tình hai người tốt đến tận mức đó.

Lâm Duy Quân có điểm nhìn không được, nhìn không được mở miệng, “Hứa Tĩnh Á cậu như vậy là không đúng, Đóa Hình đã đưa ghi chép cho mình mượn trước, đương nhiên là chờ mình xem xong lại cho cậu mượn.”

Hứa Tĩnh Á liếc hần một cái, “Thành tích của cậu tốt như vậy, còn cần mượn ghi chép của cô ấy sao, không phải chỉ là để tìm cớ nói chuyện với cô ấy đấy chứ?”

Đúng, cô ghen tị, rõ ràng Khang Đóa Hình không phải đặc biệt xinh đẹp, vì sao mọi người đều thích cô ta?

Tuyển làm cao phiếu được tuyển, khi phân tổ mọi người đều tranh cô ta, luôn có người hỏi mượn bài tập, ghi chép của cô ta, cô nhìn thế nào cũng không vừa mắt.

“Cậu đang nói cái gì?” Lâm Duy Quân nhú mày, “Mọi người đều biết Đóa Hình đi học chăm chỉ, ghi chép cẩn thận, cậu không phải cũng vì vậy mới mượn cô ấy sao, sao tôi lại không thể mượn?”

Hứa Tĩnh Á lại lạnh lùng nhìn phía hắn, “Cậu muốn theo đuổi Đóa Hình? Thực xin lỗi, cô ấy đã có người yêu, cậu từ bỏ đi đi!”

“Cậu thật kì lạ, tôi chỉ mượn ghi chép của cô ấy, chuyện cô ấy có bạn trai hay không đâu có liên quan gì tới tôi?”

“Tốt lắm tốt lắm, trước hết như vậy đi.” Khang Đóa Hình bất đắc dĩ đưa ghi chép mấy phần trước cho Hứa Tĩnh Á, sau đó quay đầu nói với Lâm Duy Quân: “Duy Quân, cậu xem xong thì đưa cho Tĩnh Á, mình đi trước.”

Cô cũng không muốn trở mặt cùng bạn cùng phòng, nhưng hơn phân nửa học kỳ này, cô càng ngày càng không chịu nổi cách nói tàng đạo của Hứa Tĩnh Á, hơn nữa luôn nhắm vào chính cô, thật không hiểu làm sao chọc tới cô ta.

Khang Đóa Hình bước nhanh ra khỏi phòng học, biết Đông Luân tiết sau còn có khóa, quyết định trước đi thư viện chờ anh, còn phải đề phòng Hứa Tĩnh Á lại đi theo.

“Khang Đóa Hình.” Đi đến một nửa, phía sau có người gọi cô.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy một đàn chị cùng khóa, nhưng cô chỉ nhận ra diện mạo đối phương, không biết tên.

“Đàn chị có chuyện gì sao?” Cô lễ phép nhìn đối phương gật đầu.

“Em muốn đến thư viện?”

“Vâng.”

“Cùng đi?”

Cô có chút do dự, “Nhưng em hẹn ăn cơm trưa cùng người khác, sẽ chỉ ở bên trong chờ 1 tiết mà thôi.....”

“Không sao.” Đàn chị kia bước nhanh đi theo, cùng cô sóng vai đi, “Cùng bạn trai hẹn ăn cơm trưa?”

“Sao giống như toàn thể giới đều biết vậy?” Khang Đóa Hình cười khỏ, rõ ràng cô muốn giấu.

“Bạn cùng phòng của em hết sức giúp em tuyên truyền.” Ngay cả thực tập sinh như cô còn nghe qua vài lần. “Cô ta nói muốn giúp em coi chừng bạn trai, vừa vui vẻ kể nhìn thấy bạn trai em cùng nữ sinh khác đi cùng nhau gì gì đó, không phải sao?”

Khang Đóa Hình vô cùng bất đắc dĩ thở dài, “Em thật không biết Tĩnh Á suy nghĩ cái gì.”

Ở đại học vốn có cả nam lẫn nữ, đâu thể nào không tiếp xúc cùng người khác phái được? Không biết Hứa Tĩnh Á để ý hai người bọn họ như vậy làm gì?

Đàn chị kia đột nhiên cười ra tiếng, “Chị nói này đàn em, em thực không hiểu hay là giả không hiểu? Cô ta đang ghen tị với em đó!”

“Em có cái gì tốt mà ghen tị?” Khang Đóa Hình không thể hiểu, “Thành tích không đứng đầu, cũng không phải nữ sinh xinh đẹp nhất lớp, cô ấy muốn tìm người ghen tị, cũng không nên nhắm vào em.”

Đàn chị nhún nhún vai, “Ai biết? Có lẽ là nam sinh cô ta thích thầm mến em.”

“Trừ bỏ bạn trai em, em sẽ không yêu ai khác.” Mười mấy năm ở chung, bọn họ trong lúc đó trừ bỏ tình yêu, còn có loại tình cảm khác càng khắc sâu, cô không nghĩ có ai khác có thể thay thế được, huống hồ tâm trí cô sắp ba mươi tuổi, sau có thể thích lũ sơ mao đầu tiểu tử mới hơn hai mươi chứ?

“Cũng có khả năng người cô ta thích chính là bạn trai em.”

“Cái gì?” Khang Đóa Hình kinh ngạc dừng bước.

“Ha, xem em lo lắng kia, kỳ thật chị tùy tiện nói mà thôi.”

Không, đàn chị vừa nói như vậy, cô bỗng nhiên cảm thấy rất có khả năng.

Khang Đóa Hình nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, Hứa Tĩnh Á nghe được cô cùng Đông Luân hẹn hò giọng điệu ghen ghét, nhớ tới chuyện chung phòng hơn phân nửa học kỳ, Hứa Tĩnh Á luôn cố ý vô tình hỏi chuyện về Đông Luân, nếu không chính là hỏi khi nào bọn họ hẹn hò, cứng rắn la hét muốn đi cùng.....

Lòng của cô giống như nghẹn cái gì, vô cùng không thoải mái.

“Ngại quá, đàn chị, em đột nhiên nhớ còn có việc, sẽ không đi thư viện nữa!” Cô vội vàng xin lỗi đối phương, xoay người chạy tới học viện điện cơ.

“Đóa Hình, sao em lại tới đây?” Nguyễn Đông Luân ra khỏi phòng học nhìn thấy bạn gái, rất ngoài ý muốn, “Không phải bảo em đến thư viện chờ anh sao? Gần đây trời lạnh, chờ ở bên ngoài cần thận cảm lạnh.”

Anh kéo bàn tay có chút lạnh lẽo của cô, nhẹ nhàng xoa bóp.

Cô chỉ quyết miệng trừng anh, rầu rĩ không nói lời nào.

“Làm sao vậy, chỗ nào không thoải mái, hay là xảy ra chuyện không vui?” Nguyễn Đông Luân phát hiện cô không bình thường, lo lắng hỏi.

Thấy anh sốt ruột lo lắng vì mình, cho dù lúc trước Khang Đóa Hình giận anh vô cùng, giờ phút này cũng đều tiêu tan hết.

Hướng chỉ việc này thật sự không thể trách anh.

Tuy rằng chỉ cần nghĩ đến đến bạn cùng phòng của cô dám mơ ước người đàn ông của cô, thậm chí vì thế mà đá đều chọc ngoáy cô, cô vẫn vô cùng không thoải mái.

“Không có gì, có chút khó chịu mà thôi.” Cô chủ động khoác tay anh, “Chúng ta đi ăn cơm đi.”

Lúc ăn cơm, Khang Đóa Hình do dự thật lâu, cuối cùng vẫn áp a áp ứng đem chuyện Hứa Tĩnh Á nói ra.

Không nghĩ Nguyễn Đông Luân lại thản nhiên nói: “À, vậy sao?”

“Sao anh lại lạnh nhạt như vậy?” Cô có điểm bất mãn, “Chẳng lẽ anh đã phát hiện từ sớm?”

“Có biết hay không có gì khác?” Anh gấp lạt từ đĩa mình sang bát cô, lạt ở nhà ăn này vẫn là món cô thích nhất, “Anh không có khả năng đáp lại tình cảm của cô ta, cho dù biết cũng coi như không biết.”

“Cho nên anh thật sự đã biết từ trước?” Khang Đóa Hình nheo mắt lại.

“Có chút cảm giác được.” Tại phương diện này anh cũng không hiểu lắm, nhưng hành động của Hứa Tĩnh Á thật sự rất rõ ràng, làm cho anh không muốn phát hiện cũng khó.

Nhưng anh thật ra rất ngoài ý muốn Khang Đóa Hình còn trì hoãn hơn mình.

“Vậy mà anh còn không nói cho em biết?” Cô nhất thời tức giận đến muốn cầm lấy chiếc đĩa gỗ anh, nhưng tay giờ lên một nửa, lại đột nhiên nhớ tới một việc, “Đợi chút, chẳng lẽ chính là bởi vì chuyện này, cho nên anh không tới kí túc xá nữ chờ em?”

Anh không trả lời, nhưng biểu tình này xem như cam chịu.

Ý thức được bạn trai ngay cả lúc cô không để ý, cũng tự giác như vậy, tâm tình Khang Đóa Hình đột nhiên trở nên vô cùng vui vẻ.

Kiếp trước cô canh cánh trong lòng, chính là Đông Luân cùng vị Vương thư ký kia rất gần gũi, cho dù cô kháng nghị như thế nào, anh cũng không chịu sa thải Vương thư ký, bởi vậy, phát hiện lần này trước lúc cô nhận ra anh đã bảo trì khoảng cách với những cô gái có ý đồ với anh, cô vô cùng vui vẻ.

Như uống mật, tươi cười của cô ngọt lên.

“Tốt lắm, đừng nghĩ nhiều như vậy, ăn một chút gì đi.” Lúc này Nguyễn Đông Luân nhìn lạt trong đĩa đều ở trong bát cô, còn thuận tay giúp cô gấp đi rau cần cô ghét nhất.

Cô gấp một viên lạt thơm lừng, “Anh sẽ chiều em đến mức mắc bệnh công chúa mất.”

“Chiều vợ là chuyện thiên kinh địa nghĩa,” Mặt anh không đỏ khí không suyễn.

* THIÊN KINH ĐỊA NGHĨA: lẽ bất di bất dịch; lý lẽ chính đáng; đạo lý hiển nhiên

“Còn vợ à, trước tiên em phải thuyết phục được cha mẹ em gả con gái đi cái đã!” Tuy trong lòng ngọt ngào, miệng cô vẫn trêu ghẹo, “Nhưng nói lại, vài ngày trước ba em còn khen anh đó! Nói ánh mắt anh vô cùng chuẩn, lúc trước làm cho công ty lời một khoản lớn.”

“Anh cũng chỉ bắt chước lời người khác, lấy ý tưởng bảy tám năm sau của kiếp trước ra dùng thôi.” Nguyễn Đông Luân kéo kéo khóe môi.

Kỳ thật anh cũng không hy vọng chính mình thường xuyên mưu lợi, lợi dụng tri thức tương lai ảnh hưởng thay đổi lịch sử, nhưng có khi quả thật cũng cần phải có chút biểu hiện, để lại ấn tượng tốt trước mặt Khang Hành Đình, bởi vậy anh ngẫu nhiên vẫn là mượn dung một chút sang kiến kiếp trước gặp được.

Dù sao vợ biến thành bạn gái không thể công khai, thật sự làm người ta buồn bực!

“Vậy cũng rất lợi hại, muốn em nhớ lại 10 năm trước, có sang kiến gì có thể mang ra sử dụng, em chịu.”

“Em cũng không phải thương nhân, không thể nhớ được là bình thường. .... Đúng rồi.” Anh như là nghĩ tới cái gì, cầm lấy ba lô để ở ghế bên cạnh, lấy ra một quyển sổ tiết kiệm cùng con dấu giao cho cô, “Đây cho em.”

Khang Đóa Hình đối với thứ này cũng không xa lạ chút nào, kiếp trước ngày bọn họ kết hôn, anh cũng từng giao cho cô giống nhau như đúc.

“Cho em cái này làm gì? Chúng ta chưa kết hôn.” Mặt của cô bỗng nhiên đỏ ửng.

Một người đàn ông nguyện ý đem quyền tài chính giao cho vợ, đại khái giống như điều hâu tự cắt hai cánh, khẳng định thật sự yêu cô thật lòng mới làm được.

Thật lâu trước kia cô chỉ biết, người đàn ông này sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng anh thật sự yêu cô.

“Coi như giúp anh bảo quản đi.” Anh nhẹ nhàng ho một cái, cũng có vài phần ngượng ngùng.

Khang Đóa Hình ôm mấy phần hứng thú cùng vui vẻ, lật đến tờ cuối cuốn sổ tiết kiệm, lại nhìn thấy con số trên đó, thiếu chút nữa sặc chết.

“Khụ khụ, này. .... đây là không cẩn thận đánh sau một số 0 hay hai số 0? Hay là số lẻ đánh sai vị trí?” Cô trừng mắt nhìn con số kia, giống như đang nhìn quái vật.

Anh không phải gia cảnh thanh bản, dựa vào làm công sống qua ngày, trong nhà còn có mẹ bệnh ung thư cần rất nhiều tiền trị liệu sao? Nhưng mấy con số trong quyển sổ này làm cô choáng váng, đầu đầu hoa mắt?

“Em không mất hoa, con số cũng không viết sai.”

Khang Đóa Hình ngây người, giờ về phía trước, trên đó quả thực viết ba chữ “Nguyễn Đông Luân”. Nếu số không đánh sai. .... Chẳng lẽ trên đời có người thứ hai có tên này?

“Đừng đoán, đó thực sự là sổ tiết kiệm của anh.” Anh chỉ liếc mắt một cái là biết cô suy nghĩ cái gì.

“Anh, anh, anh sao lại nhiều tiền như vậy?” Cô hoàn toàn choáng váng.

Cho dù anh nhận một đồng dạy kèm tại nhà, lại đi làm ở ‘Khang’, cũng không khả năng kiếm được nhiều tiền như vậy!

“Trở về gần hai năm, anh cầm tiền làm công đi đầu tư, buôn bán lời chút tiền trình.” May mắn kiếp trước anh luôn rất nhạy cảm với thông tin, luôn luôn chú ý thị trường, nếu không cũng không có khả năng thu lợi kinh người như thế.

“Đây căn bản không phải tiền trình mà thôi—” Cô vẫn thực khiếp sợ.

“Tóm lại em cứ cầm là được rồi.” Cô đem sổ tiết kiệm cùng con dấu đặt vào trong cặp.

Tâm tình Khang Đóa Hình thực phức tạp.

Cô vẫn biết ông chồng nhà mình thực thông minh, kiếp trước nếu không phải tuổi còn trẻ đã phải nuôi cô cùng mẹ chồng sinh bệnh, sẽ không chỉ thành công có thể, mà nay anh đã có năng lực “Biết trước”, càng làm cho anh như hồ thêm cánh, trong hai năm gần gũi kiếm được bằng này.

Nhưng cũng chỉ có Nguyễn Đông Luân anh mới có năng lực đó.

Hai năm trước cô cùng anh trở về, nhưng thành tựu lớn nhất trước mắt, cũng chỉ là thi đỗ hệ tiếng Trung đại học Z mà thôi, muốn cô nghĩ biện pháp kiếm tiền, cô chịu.

Nghĩ đến đây, Khang Đóa Hình đột nhiên có chút bất an.

Lúc trước gả cho anh, hai người đều còn trẻ, anh hai bàn tay trắng, chỉ có cô biết chỗ tốt của anh.

Nhưng cô lại bắt đầu sợ hãi anh bây giờ, có thể lúc cô không chú ý, đã bay quá cao quá xa, khiến cho cô không đuổi kịp ?

Không nên không nên, cô tuyệt đối không thể để cho loại sự tình này phát sinh!

“Được rồi, sở tiết kiệm của anh, em giúp anh bảo quản.” Khang Đóa Hình cười, ôm chặt cái cặp có quynh sổ vào vòng, trong lòng càng kiên định phải nắm chắc ý nghĩ của anh.

Chuyện công ty, cô không thể giúp anh, đúng vậy, nhưng có thể xuống tay từ chỗ khác?

Anh luôn yên lặng làm rất nhiều chuyện vì cô, cũng đến lúc cô nên trả giá.

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Tuổi 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Trong xe điện ngầm, Khang Đóa Hình nghiêng đầu nhìn tờ giấy vẽ bản đồ đơn giản trong tay, cô là kẻ mù đường nên đã cố tình lên mạng tìm, để phòng ngừa lâu lâu mới ra cửa một lần, lại bị lạc đường.

Cô có chút lo lắng chú ý từng nơi đi qua, sợ thất thần sẽ bỏ lỡ. Thật vất vả mới nghe thấy thông báo đã đến nơi trên loa, cô vội vàng xuống xe điện ngầm, sau đó ngẩng đầu nhìn nơi vừa thuộc lại vừa xa lạ này.

Thật lâu thật lâu rồi chưa tới nơi này, chắc phải 7,8 năm rồi? Lâu đến mức cô đã sắp quên đi như thế nào, trên thực tế lúc ấy cô cũng không đến được mấy lần.

Nhìn kỹ bản đồ, phân biệt phương hướng xong, cô đi ra trạm xe điện ngầm.

May mà nơi cô muốn đến dọc theo đường đi đều có biển chỉ dẫn, muốn lạc đường cũng không dễ, cô đi khoảng 7,8 phút, cuối cùng đến được trước cửa một bệnh viện.

Cô lên tầng, ôm mấy phần thấp thỏm không yên đi tới trước gian phòng bệnh, số phòng bệnh cô phải nói bóng nói gió thật vất vả mới biết được. Nhưng khi chỉ còn cách một cánh cửa, đột nhiên cô lại có điểm do dự có nên mở cửa hay không.

Thực xấu hổ, lúc trước đã quên lo lắng vấn đề này, cho tới bây giờ mới đột nhiên nhớ ra, nếu đối phương hỏi cô là ai, nên trả lời như thế nào?

“Vị tiểu thư này, xin hỏi có chuyện gì sao?”

Một giọng nói mềm mại dễ nghe vang lên, Khang Đóa Hình quay đầu, liếc mắt một cái liền nhận ra đối phương chính là người mình muốn tìm.

“A.....” Không nghĩ đột nhiên như vậy liền nhìn thấy người này, cô không kịp chuẩn bị tâm lý, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

“Gian phòng bệnh này chỉ có mình cô ở, cháu đi nhầm sao?” Diệp Cẩm Mi vừa hỏi, vừa tò mò đánh giá cô gái mới mười mấy tuổi trước mắt này.

Khang Đóa Hình lắc đầu, do dự không biết nên nói thân phận mình như thế nào. Nếu trực tiếp nói cô là con dâu của bà ấy, chắc sẽ khiến bà ấy khiếp sợ?

Nhưng nói cô là bạn gái con trai bà ấy thôi, một mình chạy tới thăm, cô cũng thấy rất kỳ quái.

Aiz, vốn muốn thay Đông Luân, yên lặng đến quan tâm chiếu cố mẹ chồng nằm viện. Dù sao anh cũng rất bận rộn, bình thường không phải đi học thì lại đến công ty ba cô làm, còn phải dành thời gian cho cô, cho dù ở cũng một thành phố, chỉ sợ vẫn rất khó thường xuyên tới thăm mẹ.

Huống hồ kiếp trước mẹ chồng đối với cô rất tốt, cô thay Đông Luân đến chăm sóc trưởng bối cũng là chuyện nên làm.

“Hay là, cháu là tình nguyện viên của bệnh viện à?”

“A, này..... Xem như vậy đi.” Khang Đóa Hình mơ hồ nói, “Tóm lại cháu đặc biệt đến chăm sóc cô.”

Diệp Cẩm Mi nhìn cô, biết cô chưa nói thật, nhưng thoát nhìn cũng không giống có ác ý, bởi vậy chỉ cười cười, “Vây cảm ơn cháu, cô cảm thấy buồn chán, đang muốn tìm người nói chuyện giải buồn, mời vào.”

Nói xong, bà ấy đẩy cửa phòng bệnh.

Khang Đóa Hình theo bà ấy vào phòng bệnh, tò mò đánh giá phòng bệnh vốn dành cho hai người này.

Giường ngủ bên trong rõ ràng không có người, giường bệnh của Diệp Cẩm Mi là ở dựa vào cửa sổ.

“Kỳ thật cô vốn ở phòng bốn người, nhà cô không có tiền, bốn người một phòng chi phí đỡ hơn nhiều, cô tình con trai cô lại tốn nhiều tiền, bắt cô ở phòng hai người.” Diệp Cẩm Mi lẩm bẩm.

Nghe mẹ chồng nhắc tới Đông Luân, tâm tình Khang Đóa Hình nhất thời trở nên tốt hơn, “Đó là hiếu tâm của anh ấy.”

Cô biết tính Nguyễn Đông Luân là thế, thế giới này, đối với hai người phụ nữ anh quan tâm nhất anh luôn luôn tận tâm hết sức, chỉ hy vọng có thể khiến hai người được vui vẻ.

“Đúng vậy, thằng nhóc đó rất giỏi, còn đang học đại học đã buôn bán lời không ít tiền, khẳng định đời trước cô đã thấp rất nhiều hương, mới sinh được đứa con vĩ đại như vậy.” Trong giọng nói Diệp Cẩm Mi, có tự hào vì con.

“Là cô dạy bảo tốt.” Khang Đóa Hình mỉm cười, “Khí sắc cô thoát nhìn cũng không tệ lắm.”

Trong trí nhớ rất lâu trước kia, cơ thể mẹ chồng ốm yếu, bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng, có hơn nửa thời gian đều nằm viện, nhưng mặc dù như vậy, không lo lắng làm kiểm tra kỹ càng, không biết đã mắc ung thư.

Sau lại đó bởi vì thân thể bà trở nên rất suy yếu, vốn thân thể đã không đầy đủ đột nhiên giảm mười kg, mới làm kiểm tra tổng thể, lúc ấy tế bào đã lan ra toàn thân, thuốc thang vô hiệu, không đến ba tháng đã mất.

Xem ra lúc này Nguyễn Đông Luân vì sức khỏe của mẹ, mất không ít tâm tư, Diệp Cẩm Mi so với trong trí nhớ của cô thoát nhìn có tinh thần hơn.

“Đúng vậy, nhìn không ra lúc trước còn phải làm trị liệu bằng hoá chất, đã vòng trước quý môn quan một vòng?” Diệp Cẩm Mi cười nói, “Cô mắc ung thư máu, may mắn phát hiện đúng lúc, trước mắt đã sắp phục hồi như cũ, hồi phục là có thể xuất viện.”

“Thật vậy chăng? Vậy thật sự là quá tốt.” Khang Đóa Hình chân thành nói.

Kỳ thật chuyện này cô có biết. Bởi vì kinh nghiệm kiếp trước, kiếp này Nguyễn Đông Luân sớm liền đưa mẹ đi làm kiểm tra, phát hiện được bệnh máu trắng, liền lập tức nằm viện tiến hành các loại trị liệu, may mà phát hiện đúng lúc, coi như thuận lợi, thời gian này tình huống rất cực cũng chuyển biến tốt, mới từ phòng bệnh đặc biệt chuyển sang phòng bệnh bình thường.

Nghĩ bạn trai kiểm tiền chữa bệnh, mà còn có thể có nhiều tiền gửi ngân hàng như vậy, cô không khỏi thêm bội phục anh.

“Đúng rồi, cháu gái, cháu còn chưa nói cho cô biết tên của cháu.”

“A vâng, thật có lỗi.” Khang Đóa Hình lấy lại tinh thần, vội hỏi: “Cháu họ Khang, Khang Đóa Hình.”

“Đóa Hình sao? Rất hay,” Diệp Cẩm Mi trầm ngâm trong chốc lát, lại giống như lơ đãng nói: “Đông Luân gần đây có khỏe không?”

“Cũng không tệ lắm, nhưng gần đây công ty có chút bận rộn.....” Khang Đóa Hình bất giác đáp, đến khi nhìn đến vẻ mặt cười như không cười của Diệp Cẩm Mi, mới phát hiện chính mình lỡ lời nói ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ ửng, “A, mẹ..... Khụ khụ, cô à, cô thật sự là.....”

Rất gian trá, nào có người như vậy ?

Cô bây giờ tuyệt không hoài nghi bà ấy cùng Nguyễn Đông Luân là mẹ con, đều gian trá giống nhau!

Ha ha, thật là cô gái thú vị, Diệp Cẩm Mi tràn ngập hứng thú đánh giá cô. Con mình được một cô bé xinh đẹp đáng yêu như vậy thích, người làm mẹ như bà đương nhiên cũng vui vẻ.

“Là Đông Luân cho cháu đến, hay là cháu tự mình vụng trộm nghe được cô ở đây?” Xem cô bé thẹn thùng đến mức này, hơn phân nửa là về sau.

“Là, là cháu tự mình đến, anh ấy không biết.” Khang Đóa Hình lấp bắp nói, “Cháu thấy anh ấy rất quan tâm đến..... cô, nhưng việc học cùng công tác thật sự quá bận, không thể thường đến thăm cô, cho nên cháu nghĩ có lẽ cháu có thể thỉnh thoảng đến đây trò chuyện với cô.” Cô càng nói càng nhỏ giọng, nhưng giọng điệu cũng rất kiên định.

Cô không muốn lúc nào cũng là Đông Luân vì tình cảm của bọn họ mà cố gắng, tình cảm là chuyện của hai người, cô cũng muốn vì anh làm chút gì đó.

Diệp Cẩm Mi nở nụ cười, rất nhanh liền thích cô gái trước mắt này, “Cháu nguyên ý đến bởi bà già này nói chuyện giải buồn, cô đương nhiên thực vui vẻ, Đông Luân cũng không nói cho cô biết việc này, các cháu trước mắt tiến triển đến chỗ nào rồi?”

Khang Đóa Hình lại lần nữa đỏ mặt, “Khụ, nào có cái gì tiến triển?”

Tuy rằng kiếp trước đã kết quá, ngay cả con cũng suất sinh, nhưng kiếp này bọn họ thuần khiết không khác gì giấy trắng, nhiều lắm là nắm tay, ngay cả hôn môi cũng chỉ được vài cái.

“Hắn là đã hẹn hò rồi?” Con bà ánh mắt chắc cũng không đến nỗi kém như vậy, ngay cả cô gái tốt như vậy cũng không biết cách giữ lấy.

“Xem như hẹn hò một thời gian.” Khang Đóa Hình nhỏ giọng nói.

“Thế còn được.” Diệp Cẩm Mỹ hài lòng gật gật đầu, “Lần khác cùng Đông Luân đến đây đi.”

Bà rất hiểu con mình, tính tình tốt, thật thà có chút chất phác, lúc trước lại không có kinh nghiệm kết giao bạn gái, bà phải quan sát kỹ tiến triển của hai đứa, nhìn xem có chỗ nào cần giúp đỡ.

“À..... cô à, cháu không muốn Đông Luân biết chuyện này, cháu không muốn anh ấy cảm thấy cháu cố ý vì anh ấy làm cái gì, có thể xin cô tạm thời không nói cho anh ấy được không ạ?” Cô đỏ mặt, sợ hãi nói.

Diệp Cẩm Mỹ vừa nghe, càng cảm thấy cổ bé này tốt, yên lặng làm việc lại không kẻ công, nhìn không được cười mỉa, “Được được được, cô không nói cho nó, đây là bí mật giữa chúng ta.”

Khang Đóa Hình nhẹ nhàng thở ra, lập tức nói: “Cảm ơn cô, cháu sẽ thường xuyên tới thăm. Về sau cô xuất viện, cháu cũng có thể đến nhà cô chào một tiếng.”

“Như vậy tốt nhất, ai, đừng mất tự nhiên như vậy.” Diệp Cẩm Mỹ vẫy vẫy tay, “Ngồi đi, cô rất muốn nghe chuyện của cháu cùng Đông Luân!”

Những lời này, kiếp trước cô cũng từng nghe mẹ chồng nói, Khang Đóa Hình bỗng nhiên cảm thấy hốc mắt có chút nóng, vội lắc lắc đầu, đuổi cảm xúc khác thường đi chỗ khác, ngoan ngoãn ngồi trên ghế cạnh giường bệnh, cười mở miệng, “Được, cô muốn nghe cái gì, cháu nói cho cô.”

Kiếp trước bọn họ đối với thân tình đều có rất nhiều tiếc nuối, kiếp này cô không ghen ghét cha mẹ, anh cũng thành công, mẹ anh cũng không vì bị ung thư mà qua đời, cô tin tưởng, bọn họ có thể thay đổi kết cục phải li hôn.

Cô nguyện ý cố gắng vì thế.

Thời gian trôi mau, cuộc sống đại học năm nhất của Khang Đóa Hình rất nhanh đã trôi qua.

Lên năm hai được đôi kỉ túc xá, không cần tiếp tục ở cùng Hứa Tĩnh Á, làm cô vui vẻ nhẹ nhàng thở ra, ngày qua càng vui vẻ.

Từ khi biết Hứa Tĩnh Á ôm tâm tư khác thường với Đông Luân, Khang Đóa Hình không muốn gặp lại cô ta nữa.

Nếu không phải bắt buộc đi, đừng nói nửa câu, ngay cả một chữ cũng không muốn nói, Hứa Tĩnh Á muốn làm loạn như thế nào tùy cô ta, dù sao tất cả coi như không thấy là được.

Sau đó, mọi người cũng đều mặc kệ cô ta, chính là Hứa Tĩnh Á tựa hồ không hề cảm thấy sự trầm mặc cự tuyệt của mọi người, vẫn nông cạn như cũ.

Về phần cô cùng Đông Luân, có lẽ là do bọn họ từng có trí nhớ đặc thù về mười năm đã sống cùng nhau, phá lệ quý trọng này phần cảm tình, hẹn hò đã hơn một năm, ít khi khắc khẩu.

“Tít tít” Hai tiếng, di động Khang Đóa Hình kêu, mở tin nhắn ra xem.

Sinh nhật vui vẻ, bữa tiệc có vui không?

Nhìn tên người gửi, là Nguyễn Đông Luân gửi đến, miệng cô bất giác gọi lên một chút ý cười.

Hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của cô, trong nhà vì cô tổ chức party.

Cũng không tệ lắm, đáng tiếc anh không tới.

Kỳ thật cũng chỉ nói thế mà thôi, cô biết hôm nay thứ Bảy anh còn phải đến công ty tăng ca, huống chi hôm nay tiệc sinh nhật làm ở nhà, ở trước mặt cha mẹ cô, bọn họ chưa công khai.

Tiếng báo tin nhắn rất nhanh lại vang lên, cô mở ra xem, phát hiện bên trong viết –

Thực xin lỗi, tối hôm nay bồi thường cho em được chứ?

Cô không khỏi cười ra tiếng, dường như có thể tưởng tượng ra bộ dáng Nguyễn Đông Luân nhú mày trừng mắt lúc đọc tin nhắn cô gửi qua.

Sau khi trở về, lại hẹn hò một lần nữa, anh học được quan tâm cũng biết cô thực sự muốn cái gì, cô cũng học được cách nói chuyện cùng anh, thông cảm tình cảnh của anh.

Cho nên bây giờ anh biết, cô không thích anh làm việc nhìn không thấy bóng người, tình nguyện thiếu kiếm ít tiền một chút, chỉ hy vọng hai người có thể có nhiều thời gian gặp nhau. Mà cô cũng thử tự mình độc lập, lúc anh bận rộn, cố gắng tìm việc khác làm.

Cô vừa gửi tin nhắn như vậy, nói vậy anh lại vội vàng?

Đồ ngốc, lại không trách anh, làm việc của anh cho tốt đi, đừng để mất thời gian.

Gửi xong tin nhắn, cô buông di động, tiếp đón bạn học đến nhà.

“Đóa Hinh, sinh nhật vui vui!”

“Cám ơn.” Cô cười nhận quà bạn học đưa, “Người đến là tốt rồi, còn mang quà làm cái gì, thực khách khí.”

“Đều đến nhà cậu tham gia tiệc, không mang theo quà sao được?” Bạn học kia nhìn về phía cô.

“Ài, nhà Đóa Hinh có tiền như vậy, cậu đưa chút quà như vậy, chỉ sợ người ta cũng không cần đâu?” Một giọng nói ghen tị vang lên.

Không khí lập tức lạnh xuống.

Bạn học tặng quà lạnh lùng liếc Hứa Tĩnh Á một cái, mắng câu “Bệnh thần kinh”, túm cánh tay Khang Đóa Hinh kéo đến một bên.

“Sao cậu lại mời cô ta?”

Khang Đóa Hinh cười khổ, “Mình không đặc biệt mời, thiệp mời dán trên bảng BBS của ban, cô ta muốn tới mình cũng không cản được.”

“Mình thấy cô ta căn bản là có ý đến gặp bạn trai cậu.” Bạn học kia nói thầm, bây giờ tất cả mọi người biết Hứa Tĩnh Á thích bạn trai người ta, luôn chửi bới đối phương.

“Vậy chỉ sợ cô ta phải thất vọng rồi.” Kỳ thật Khang Đóa Hinh cũng nghĩ như vậy, nhưng không trực tiếp phụ họa.

“Cái gì, bạn trai cậu lại không đến tham gia tiệc sinh nhật của cậu?” Nhờ ơn Hứa Tĩnh Á, bây giờ tất cả mọi người biết Khang Đóa Hinh có người bạn trai khoa điện cơ đại học Z.

“Hừ —” Cô xấu hổ trừng đối phương, trong chốc lát mới nói: “Đông Luân phải tặng ca, không có cách nào đến được, huống hồ ba mẹ mình cũng không biết chuyện chúng mình hẹn hò.”

“Vì sao không nói cho bọn họ, sợ ba mẹ phản đối sao? Làm ơn, điện cơ đại học Z, người con trai ưu tú như vậy, bọn họ còn phản đối cái gì?”

“Cái này..... Bọn họ cảm thấy mình còn nhỏ.” Nhớ tới kiếp trước cha cô tức giận còn nói ra những lời nghiêm khắc, Khang Đóa Hinh trừ bỏ bất an ngoại, cũng có vài phần áy náy.

Đều là chuyện hơn mười năm trước, bây giờ nhớ lại ấn tượng vẫn vô cùng khắc sâu. Cho dù bây giờ cha cô thích Đông Luân, cô vẫn không dám để cho cha mẹ biết mình cùng Đông Luân đang hẹn hò.

“Hai mươi tuổi mà nhỏ, cậu không thấy lớp chúng ta có rất nhiều đôi đang hẹn hò sao?”

“Cha mẹ đều như vậy.” Kỳ thật bây giờ cô có thể hiểu tâm tình của cha mẹ lúc ấy, nếu con gái mình mới mười bảy, mười tám tuổi đã bị người ta ‘cướp mất’, cô khẳng định cũng sẽ không vui.

Cô biết Đông Luân tốt, nhưng lúc đó cha mẹ sao biết được?

Hai người lại hàn huyên một lát, sau có bạn học đến nói chuyện cùng Khang Đóa Hinh, cô cũng phải đi tiếp đón người khác.

Vì tiệc sinh nhật con gái hai mươi tuổi, vợ chồng Khang gia bỏ rất nhiều công sức, phòng trong phòng ngoài đều mời người bố trí, đồ ăn cũng đều tinh xảo ngon miệng, tất cả khách mời đều thực vui vẻ.

Party cao trào, là lúc bánh ngọt cao hai tầng từ phòng bếp được đẩy ra, khiến cho các nữ sinh thét chói tai.

“Oa, tuyệt!”

“Đúng vậy, siêu lãng mạn!”

Khang Đóa Hinh cũng thực kinh hỉ, cảm động lại vui vẻ ôm cha mẹ một cái, được mọi người vây quanh, cắt một đường trên bánh ngọt.

“Sinh nhật vui vẻ!” Các bạn học nhiệt liệt vỗ tay chúc phúc.

Thọ tinh* chỉ cần cắt một đường là được, còn lại phân bánh ngọt, vẫn giao cho người làm chuyên nghiệp bên cạnh xử lý, miễn cho cắt bung bét bánh ngọt.

*Thọ tinh: Nhân vật chính trong bữa tiệc

Khang Đóa Hinh cùng cha mẹ đứng ở bên bánh ngọt, mỉm cười nói lời cảm ơn với từng người tới tham gia.

Đến phiên Hứa Tĩnh Á, cô ta lấy một miếng bánh ngọt, sau đó giống như lơ đãng mở miệng hỏi: “Đúng rồi, Đóa Hinh, hôm nay là sinh nhật cậu, sao bạn

trai cậu lại không tới?”

Cô ta nhìn nửa ngày, rốt cục vẫn hỏi.

“Bạn trai?” Hoàng Nhã Huệ rõ ràng ngần ngại, “Đóa Hình khi nào thì có bạn trai?”

Trong lòng Khang Đóa Hình “ầm” một tiếng, âm thầm kêu không xong. Cô không ngờ Hứa Tĩnh Á lại trực tiếp nhắc tới Đông Luân ở trước mặt cha mẹ cô.

“Bạn trai Đóa Hình rất tài giỏi, học hệ cơ điện ở trường chúng cháu, anh ấy là Nguyễn Đông Luân.” Hứa Tĩnh Á cướp lời nói.

Có thể thi đỗ đại học Z, cô ta đương nhiên cũng không phải ngu ngốc, liếc mắt một cái liền nhìn ra biểu tình của bọn họ không thích hợp, lập tức nắm chắc cơ hội.

Lần đầu tiên nhìn thấy Nguyễn Đông Luân, cô liền thích anh.

Cô không cần biết Khang Đóa Hình có thể hận mình hay không, không cần biết bạn học có thể ghét mình hay không, cô tin tưởng chỉ cần có thể làm cho Khang Đóa Hình cùng Nguyễn Đông Luân chia tay, mình còn có cơ hội. Mà bây giờ thoát nhìn, thái độ của cha mẹ Khang Đóa Hình dường như có thể là mấu chốt.

Nghe tới ba tiếng “Nguyễn Đông Luân”, vợ chồng Khang gia đều chấn động.

“Lại là đứa nhỏ kia. ....” Hoàng Nhã Huệ khinh lăm lăm.

“Gi? Thì ra các bác biết?”

“Đúng rồi, Đông Luân quả rất tốt.” Hoàng Nhã Huệ thuận miệng nói, trong lòng vẫn khiếp sợ.

Hứa Tĩnh Á còn muốn nói điều gì, nhưng lúc này phía sau đã có người đã mở miệng, “Hứa Tĩnh Á, cô đừng đứng ở kia chặn đường được không, mọi người đều chờ cô nha!”

Thế này mới làm cho cô ta tâm không cam lòng đi đến một bên.

Nhưng chấn động cô ta bỏ lại, đã khiến Khang gia nổi lên gió lốc —

“Con cùng thằng nhóc kia có quan hệ gì? Lúc nào bắt đầu hẹn hò?” Khang Hành Đình trừng mắt với con gái, trong giọng nói khó nén tức giận, xưng hô với Nguyễn Đông Luân cũng từ “Đông Luân” biến thành “Tiểu tử kia”.

Cũng một ông có thể nhẫn nhịn đến bây giờ, tích lũy ban ngày bắt mẫn, khi bữa tiệc kết thúc, đợi bạn của con đều rời đi, sau rốt cuộc cũng bộc phát ra.

Khang Đóa Hình cắn cắn môi, “Sau khi lên đại học.”

Thế này cũng không tính là nói dối, quả thật là sau khi vào đại học cô mới cùng Đông Luân có vẻ giống người yêu.

“Hừ, hai đứa giấu diếm được lắm.” Một bên là con gái bảo bối của ông, một bên là người ông tận lực giúp đỡ, ông cũng không biết hai đứa đang hẹn hò?

“Ba, chúng con không phải có ý gạt ba mẹ.” Cô cố lấy dũng khí nói, “Chúng con chẳng qua là. ....”

“Ba mặc kệ các con có lý do gì, lén lút lút lút hẹn hò đã hơn một năm, còn phải có người ngoài đến nói cho chúng ta biết chuyện này, chính là các con không phải.”

“Con xin lỗi.” Quả thật là bọn họ có lỗi, cô thừa nhận.

Về mặt áy náy của con gái làm cho Khang Hành Đình có cảm giác buồn bực, ông sừng sốt một lát, mới nổi giận nói: “Nếu cảm thấy có lỗi, các con bây giờ chia tay cho ba.”

“Ba!” Tình cảnh này rất giống kiếp trước, lòng cô có chút hoảng, “Đừng như vậy mà? Đông Luân anh ấy đối xử với con tốt lắm. .... Chúng con là thật lòng yêu nhau.”

“Thật tình yêu nhau? Con mới mấy tuổi, biết cái gì là tình yêu?”

“Ít nhất con biết anh ấy yêu con, làm cho con thay đổi rất nhiều, anh ấy là thật tình chân thành yêu con, đối xử với con rất tốt.” Một người đàn ông tự nguyện làm mọi chuyện vì cô, làm sao cô có thể hoài nghi tình yêu của anh? “Huống chi anh ấy giúp nhà chúng ta rất nhiều việc, con có thể thi đỗ đại học Z anh ấy không phải không có công, anh ấy ở công ty ba cũng cống hiến rất nhiều?”

“Khang Hành Đình ta cũng không sa đoạ đến mức bán con gái cầu vinh!” Ông biết con gái nói đúng nhưng vẫn không thể chấp nhận hai tiểu bối ông tin yêu nhất là còn lén lút hẹn hò, cho nên cố ý xuyên tạc ý của cô.

“Ba, ý con không phải vậy, con chỉ muốn nói, anh ấy rất ưu tú, đáng giá để con tin cậy.....”

“Ưu tú có cái rắm dùng, nó nửa điểm bối cảnh đều không có, học đại học phải kiếm tiền nuôi gia đình, còn có người mẹ bị bệnh ung thư cần viện phí khổng lồ, con đi theo nó làm sao có thể hạnh phúc?”

Cô vội vã giúp Nguyễn Đông Luân giải thích, “Bác Nguyễn lúc trước đã làm trị bệnh bằng hoá chất, tình trạng đã khôi phục, Đông Luân cũng đã sớm thanh toán tiền thuốc men, tiền căn bản không phải vấn đề, hơn nữa thân thể bác Nguyễn tuy không tốt, nhưng vẫn rất thương yêu con.....”

“Tốt, cho nên con ngay cả bà ta cũng đã gặp qua?” Khang Hành Đình cười lạnh, trong lòng lại càng không thích, “Trách không được ngày nghỉ con cũng rất ít về nhà.”

Khang Đóa Hình lúc này mới phát hiện mình nói sai rồi, ngập ngừng nói: “Con, con cũng chỉ là thay anh ấy làm chút gì đấy, anh ấy bình thường học hành, làm việc vất vả như vậy.....”

“Tốt lắm, con không cần nói, tóm lại nếu con còn coi ba là ba con, thì ó chia tay đi!”

“Ông xã!” Hoàng Nhã Huệ ban đầu yên lặng không nói, nghe thấy chồng mình nói như vậy, nhin không được nhửu mày, kéo ống tay áo của ông.

Nhưng Khang Hành Đình chỉ hừ một tiếng, rút ống tay áo về.

Tình cảnh bây giờ giống hệt kiếp trước làm cho Khang Đóa Hình thất kinh nhìn cha mẹ.

Cô rất sợ, thật sự rất sợ.

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Tuổi 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Nguyễn Đông Luân tới như thường ngày, sau giờ học liền đến Khang Đức báo danh.

Năm nay anh học năm thứ tư, bởi vì lúc trước rèn luyện nhiều, bây giờ một học kỳ chỉ còn mười học tiết học, buổi sáng học xong bốn lớp, vội vàng com nước xong liền vào công ty.

“Hôm nay cậu còn dám tới?” Mới đi vào văn phòng, có đồng nghiệp quan hệ không tệ lắm với anh đứng lên, vẻ mặt lo lắng kéo anh vào một góc.

“Sao vậy?” Bởi vì lúc trước Đóa Hình đã nói trước, anh đã lơ mờ nhận thấy chuyện gì xảy ra. Nhưng vẫn mở miệng hỏi.

“Không biết tại sao hôm nay ông chủ ở trong công ty phát cáu, hơn nữa đặc biệt nhắm vào cậu, lấy dự án lúc trước cậu làm đem ra phê bình một trận.” Thật không hiểu cậu ta làm gì mà chọc đến ông chủ, bình thường ông chủ không phải rất hay khen cậu ta hay sao?

Ngoài dự kiến, vốn tưởng rằng Nguyễn Đông Luân nghe xong sẽ sốt ruột bất an, không ngờ cậu ta nhếch khóe môi, “Tôi biết rồi, cảm ơn anh đã nhắc nhở.” Nói xong, liền đi đến văn phòng của Khang Hành Đình.

“Này này, tôi nói với cậu rồi đấy, cậu còn muốn đi chết à?” Đồng nghiệp không dám tin.

“Dù sao cũng phải giải quyết.” Anh thoáng dừng một chút, ngay sau đó lại bước đi, “Huống chi tôi cũng có chuyện quan trọng muốn nói với ông chủ.”

Đồng nghiệp trừng mắt nhìn bóng anh biến mất ở phía sau cửa văn phòng ông chủ, chỉ đành dậm chân một cái, “Ái, tôi đã nhắc nhở cậu, không nghe khuyên bảo tôi cũng không có cách.”

Đương nhiên Nguyễn Đông Luân rất rõ, giờ phút này ông chủ kiêm bố vợ tương lai nhìn thấy mình nhất định sẽ giận dữ, nhưng Đóa Hình luôn muốn báo cho ba mẹ cô biết chuyện hẹn hò với anh, nhưng vấn đề là thời gian sớm hay muộn.

Tuy rằng sớm hơn nửa năm so với mong muốn của anh, nhưng nhìn ở góc độ muốn, nếu bây giờ đem chuyện ra nói, đối với Đóa Hình và anh cũng không hẳn không phải chuyện tốt, ít nhất bọn họ không cần tiếp tục trốn trốn tránh tránh.

Chẳng qua lúc này vừa vặn có chuyện quan trọng, xử lý có chút phiền toái, anh có chút lo lắng Khang Hành Đình sẽ vì giận chó đánh mèo mà không chịu tiếp nhận ý kiến của mình, nhưng lúc này cũng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

“Không nghĩ cậu còn dám tới làm, lá gan thật không nhỏ.” Anh gõ cửa vào văn phòng, Khang Hành Đình lạnh lùng nói.

Đã qua hai ngày, ông tin Nguyễn Đông Luân tự mình hiểu được chuyện anh và Đóa Hình.

“Cháu là nhân viên của công ty.” Nguyễn Đông Luân đứng mực nói.

Ý là, đến công ty đi làm là bổn phận của anh, sao có thể vì chuyện khác mà không đến?

“Hừ, nói dễ nghe lắm, làm nhân viên lại dụ dỗ con gái của ông chủ, đã tính toán sau này có thể một bước lên mây rồi à?” Khang Hành Đình cười lạnh.

“Chuyện cháu và Đóa Hình qua lại mà không nói trước với bác, cháu thật có lỗi. Cháu định đạt được thành tựu, rồi mới báo cho bác biết việc này.” Anh cũng không giấu giếm, nói thẳng ra tính toán ban đầu của mình.

“Cậu dựa vào cái gì mà nghĩ tôi sẽ cho Đóa Hình và cậu ở cùng nhau?” Lý do Khang Hành Đình đã sớm nghe con gái nói, nhưng dù thế nào cũng không nuốt trôi cái giọng nói kia.

Người ta nói con gái là tình nhân kiếp trước của cha, cả đời Khang Hành Đình bảo vệ đứa con gái bảo bối như vậy, làm sao có thể cho người ta tùy tiện theo đuổi?

Cho dù thẳng nhóc trước mắt này có quan hệ thân thiết với ông, nhưng lại gạt người làm cha như ông, lén lút qua lại cùng con gái ông một thời gian dài như vậy, dù bám vào cái lý do gì, đều làm người ta vô cùng tức giận.

“Cháu tin cháu có khả năng làm cho Đóa Hình hạnh phúc.” Nguyễn Đông Luân nhìn thẳng bố vợ tương lai, ánh mắt không né không tránh.

Anh sẽ không nói lời giả dối gì, miệng nói ra suy nghĩ trong lòng. Kiếp trước anh đã sai lầm một lần rồi, sớm âm thầm thề cuộc đời này sẽ không lại giẫm lên vết xe đổ.

Khang Hành Đình trừng mắt, ông cũng nhìn đứa nhỏ này nhiều năm, biết gánh vác, có trách nhiệm, không sơ suất, lại thông minh, nhưng con gái bảo bối nuôi dưỡng hai mươi năm cứ như vậy mà bị bắt cóc đi, vẫn làm cho ông không cam lòng, vì vậy ông liền hừ lạnh, “Làm cho Đóa Hình hạnh phúc? Hừ, cậu chỉ là thẳng nhóc nghèo, Khang Hành Đình tôi mặc dù không phải là ông to bà lớn gì, trong giới cũng có không ít người ngó ý, muốn tìm cho Đóa Hình một đối tượng tốt hơn cậu cũng không phải việc khó.”

“Lấy điều kiện của bác và thân phận của Đóa Hình, đúng là không khó cho Đóa Hình tìm được người tốt hơn cháu, nhưng cháu tin, trong đó sẽ không có người thật lòng với Đóa Hình hơn cháu.” Giọng nói của anh khiêm nhường lại mang theo kiên định.

Khang Hành Đình không muốn thừa nhận, nhưng quả thật ông đã bị vẻ mặt nghiêm túc của thẳng nhóc trước mắt này làm cho kinh ngạc, phải sau một lúc lâu mới trấn tĩnh lại, “Nói miệng dĩ nhiên là dễ dàng, cậu chứng minh được sao?”

Nguyễn Đông Luân gạt mình, mới nói: “Cháu sẽ làm cho bác và bác gái nhìn thấy thành ý và quyết tâm của cháu. “

Khang Hành Đình nhú mày, có chút không ngờ.

Ông sớm nghe vợ nói qua chuyện sổ tiết kiệm của Nguyễn Đông Luân ở chỗ con gái, bên trong là con số cực lớn làm người ta liú lười. Dựa vào hiểu biết của ông về Đông Luân, chỉ sợ sẽ không có sổ tiết kiệm thứ hai có con số khả quan như vậy.

Nói cách khác, Nguyễn Đông Luân đem toàn bộ tiền kiếm được đưa cho Đóa Hình.

Dù là tám lòng kia, hay là sổ tiền kinh người ở sổ tiết kiệm, nếu giờ phút này Nguyễn Đông Luân lấy ra tự khoe, nhưng lời nói soi mói, bắt bẻ của ông sẽ chẳng làm gì được.

Nhớ năm đó dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, cho dù mười năm sau tốt nghiệp đại học, cũng không có thành quả như Nguyễn Đông Luân.

Nhưng, một chữ cậu ta cũng chưa nói, hình như không cảm thấy có cái gì đáng giá mà khoe ra. Mà con gái nhà mình mặc dù hy vọng ông và vợ đồng ý cho bọn chúng qua lại, cũng ko nói ra. Chuyện này đối với đời trẻ còn chưa tốt nghiệp này lại chứ như chuyện đương nhiên vậy.

Khang Hành Đình càng nghĩ càng kinh hãi, nhất thời không được nói gì.

Ông tự nhận mình là một người đàn ông yêu gia đình, sự nghiệp thành công chưa bao giờ mất đi, gặp dịp bên ngoài thì chơi, nhưng trong lòng ông biết mình sẽ không làm được giống như Nguyễn Đông Luân.

Nguyễn Đông Luân thấy Khang Hành Đình vì lời nói của mình mà ngo ngẩn, nhưng không thừa thắng xông lên, ngược lại thay đổi đề tài, “Bác ạ, tuần trước khi xem tài liệu, cháu phát hiện công ty dường như có ý thu mua “thêm” cổ phần?”

Khang Hành Đình ngậy người một hồi lâu, mới ý thức được anh đang hỏi cái gì, nhất thời không kịp thích ứng đề tài chuyển nhanh như vậy, ông ho nhẹ hai tiếng giấu đi xấu hổ, “Hả, đúng vậy, đang suy nghĩ, càng mở rộng thêm khoa học kỹ thuật tình hình cũng không tệ, chẳng những giá cấp thấp, nếu chúng ta thu mua cổ phần công ty quá nhiều, hi vọng chúng ta có một ghế trong hội đồng quản trị.”

Cho dù khó chịu với Nguyễn Đông Luân, nhưng ông thừa nhận mình không bằng người trẻ tuổi có tầm nhìn xa này, bởi vậy muốn cùng anh bàn bạc một phen.

Nguyễn Đông Luân có chút đăm chiêu nhếch mày.

Kiếp trước Đóa Hình và anh cùng nhau bỏ trốn, cũng không liên lạc gì với Khang gia, anh không biết lúc ấy Khang Đức gặp phải chuyện gì, đột nhiên chống đỡ không nổi, tuyên bố phá sản.

Lúc trước một ít vấn đề nhỏ về công ty hoặc nhân viên, anh đều yên lặng giải quyết, cũng thay công ty giới thiệu không ít sản phẩm mới với khách hàng, trước mắt cơ bản là công ty hoạt động coi như ổn định, nhưng nếu tính thời gian, chính xác thì việc lớn sẽ xảy ra trong mấy tháng này, cũng vì vậy mà gần đây anh càng bận, đặc biệt chú ý tới công ty không có gì lạ.

Bây giờ bỗng nhiên đầu tư, tuy rằng ở ngoài nhìn không ra có gì không thích hợp, thậm chí anh cũng biết đối phương đưa ra điều kiện bồi thường tương đối, chỉ cần Khang Đức đồng ý thu mua 40% cổ phần, năm ghế giám đốc đưa cho bọn anh ba ghế, chiếm đa số ban giám đốc. Nhưng anh nhìn thế nào cũng không đúng.

Đặc biệt thêm nữa về chủ tịch Trương Tiến Toàn, trong trí nhớ kiếp trước của anh, nhận xét về con người này cũng không tốt.

“Bác có đặc biệt chú ý tới tình hình khoa học kỹ thuật mấy năm gần đây không?” Nguyễn Đông Luân cân nhắc một lát, mới mở miệng hỏi.

“Đương nhiên.” Khang Hành Đình liếc anh một cái, như đang nói “Chuyện này còn phải để cậu dạy?” “Ích Phát khoa học kỹ thuật thành lập bốn năm, hoạt động không tồi, mấy báo cáo tài chính linh tinh tôi cũng đều xem qua, đầu tư sẽ không có nguy hiểm gì lớn.”

Nhưng Nguyễn Đông Luân nhún mày không nói.

Khang Hành Đình không nhịn được hỏi: “Thế nào, cậu cảm thấy vụ đầu tư này không tốt sao?”

“Đúng vậy.” Anh gật đầu, “Mặc dù không phải là công ty lớn, nhưng 40% cổ phần đối Khang gia mà nói vẫn là nhiều lắm, nếu chẳng may gặp tình huống xấu, khả năng quay vòng vốn sẽ có khó khăn, hơn nữa lĩnh vực kia chúng ta cũng không biết rõ, đầu tư khoản tiền lớn như vậy, đối Khang gia mà nói, nguy hiểm cũng không nhỏ, nhờ có gì sơ xuất, công ty sẽ lỗ nặng, cháu cho rằng tốt nhất không nên đem trứng gà đặt ở cùng cái rổ lý.”

“Đầu tư vốn là liều lưu, giống như cậu nhìn trước ngó sau để làm sao có thể kiếm được nhiều tiền vậy?” Kỳ thật với lần đầu tư này Khang Hành Đình cũng có do dự, giờ phút này nói như vậy chẳng qua thuận túy muốn cùng Nguyễn Đông Luân làm ngược lại, “Nhưng lúc này tài sản cá nhân của Trương Tiến Toàn xảy ra khó khăn, mới tìm mấy khe hở của ông ta cảm thấy đánh giá công ty rất tốt, muốn bán cổ phần với giá thấp, hy vọng có thêm đối tượng kinh doanh thật tốt, tiếp tục buôn bán.”

“Muốn đầu tư, cũng nên đầu tư ở chỗ xứng đáng, mở rộng cũng chưa chắc đã tốt.” Anh lời ít mà ý nhiều.

Một lần nữa Khang Hành Đình lại nghĩ đến lời vợ nói về sở tiết kiệm của Nguyễn Đông Luân.

Ông biết rõ, hai năm nay, Nguyễn Đông Luân ngoài thời gian học, hầu như đều đến Khang gia làm việc, không thể nào lại có thời gian kiếm tiền ở bên ngoài, mà mình cho nó tiền lương, làm sao bằng được số tiền trong sở tiết kiệm kia.

Cách kiến tiền duy nhất của Nguyễn Đông Luân, chỉ còn thêm vào đầu tư, nhưng nó vốn không có tiền, mà trong thời gian ngắn lại có thể kiếm nhiều tiền như vậy, thì mắt nhìn chuẩn tuyệt đối, người có tài can đảm lại thận trọng, cũng không phải là người bảo thủ.

Mà nó cũng nói rõ, chỉ sợ đúng là không phải đối tượng thích hợp để đầu tư.

Bực bội trở lại, Khang Hành Đình vẫn còn mấy phần lý trí, thật sự ông không muốn đồng ý với đề nghị của Nguyễn Đông Luân nhanh như vậy, cố ý nói: “Nói chắc chắn được như vậy, cậu dám lấy tình cảm của Đóa Hình và cậu làm như tiền đặt cược không?”

Nguyễn Đông Luân kinh ngạc nhìn ông, “Ý bác là.....”

“Chúng ta đánh cược một lần, thế nào? Tôi có thể theo ý cậu bỏ qua vụ đầu tư này, nếu sau kinh doanh không tốt, coi như tôi thua, từ nay về sau không can thiệp vào chuyện của cậu và Đóa Hình, nhưng nếu càng về sau làm càng tốt, thì cậu thua, phải chia tay với Đóa Hình.” Thực ra đề nghị cá cược kiểu này, Khang Hành Đình tự nhận lui từng bước, dù sao nếu ánh mắt Nguyễn Đông Luân thực sự chuẩn như vậy, lại có đủ tự tin, con gái cùng qua lại với nó cũng không thiệt gì.

Không ngờ Nguyễn Đông Luân lại lắc đầu, “Tình cảm không thể đánh cược.”

“Thế nào? Cậu không tự tin?” Khang Hành Đình giễu cợt.

“Không, cháu chắc chắn đây không phải là đối tượng đầu tư tốt, nếu muốn cược, cháu không cho rằng là sẽ thất bại.” Anh dừng một chút, “Nhưng dù cháu có cả trăm phần trăm tự tin, cũng tuyệt đối không lấy tình cảm và Đóa Hình đặt cược, như vậy không công bằng với cô ấy.”

Tình cảm là hai người đang nói, làm sao anh có thể tự tiện quyết định? Làm tiền đặt cược, khác gì si nhục tình cảm này.

“Tiểu tử này, tôi phục cậu!” Khang Hành Đình thì thào nói. Không thể không thừa nhận mình bị anh là cho cảm động.

Lúc trước còn cảm thấy con người Nguyễn Đông Luân mặc dù khôn khéo, lại chất phác, không nghĩ lúc nói đến chuyện tình cảm, rõ ràng nói ra những câu đơn giản, nhưng lại làm cho người ta không cảm động cũng khó.

Không trách được con gái lại thích thằng nhóc này như vậy. Rốt cuộc Khang Hành Đình đã hoàn toàn hiểu rõ.

“Cậu không đánh cược cũng không sao, tóm lại sau này nếu thật sự xảy ra chuyện, tôi đồng ý chuyện cậu và Đóa Hinh, nếu không có, tôi sẽ suy nghĩ thật kĩ.” Không chịu được tức giận qua đi nhanh như vậy, Khang Hành Đình vẫn không nhận được tỏ rõ lập trường.

Lúc này Nguyễn Đông Luân không nói gì nữa, chỉ lần nữa cúi người sâu xuống chào ông, “Dù thế nào, cháu sẽ tiếp tục cố gắng.”

Bất kể chuyện tình cảm hay công việc, anh cũng tiếp tục cố gắng, đến khi Khang Hành Đình thừa nhận mình mới thôi.

Sống hai đời, mình chỉ cần phụng dưỡng một đời bố mẹ vợ, cũng coi như lợi hơn, so với vất vả của người khác.

Hơn nữa vì Đóa Hinh, những khó khăn này có là gì đâu?

Buổi tối tan tầm, Nguyễn Đông Luân mau chóng trở lại trường học, anh gọi điện cho bạn gái, hẹn cô ăn tối, sau đó đi đến kí túc xã nữ.

Đóa Hinh lên năm thứ hai, không ở cùng Hứa Tĩnh Á nữa, anh sẽ không lo khi hẹn hò gặp phải cô ta nữa, cũng không có bóng đèn, vì vậy tối kí túc xá nữ đón cô.

Hẹn Đóa Hinh lúc 8 giờ rưỡi, khi anh đứng dưới kí túc xá nữ mới tám giờ hai mươi, Nguyễn Đông Luân cũng không gấp, lấy tài liệu công ty ra đọc.

“Đàn anh! Trùng hợp thế, gặp được anh ở đây.” Một giọng nói ngạc nhiên đột nhiên vang lên.

Nguyễn Đông Luân ngẩng đầu, nhìn thấy người vừa tới lập tức nhũn mảy, thậm chí ngay cả tiếng đáp lại cũng không muốn nói, lại nhìn vào laptop trong tay mình.

“Ai, đàn anh, lâu rồi không gặp, sao anh nhìn thấy em lại không vui vậy?” Hứa Tĩnh Á dẫu môi, giọng nói nhấn mạnh khoa trương.

“Tôi không nhớ chúng ta có quan hệ.” Giọng nói Nguyễn Đông Luân lạnh lùng, ý cự tuyệt rất rõ ràng.

Anh luôn luôn không tỏ ra hi vọng với người khác, nhưng đối với người không ngừng tổn thương Đóa Hinh, còn có ý định chia rẽ tình cảm của bọn họ, tuyệt đối anh sẽ không hòa nhã.

Hứa Tĩnh Á thay đổi thái độ, “Đàn anh, sao anh lại nói thế?”

“Cô cảm thấy tôi đối xử với cô rất lạnh nhạt?” rốt cuộc Nguyễn Đông Luân cũng nhìn cô ta một cái, “Vậy cô nói cho tôi biết, tôi nên đối xử như thế nào đối với người từ đầu đến cuối phá hoại tình cảm của tôi với bạn gái?”

“Em làm vậy vì muốn tốt cho các anh.....”

“Vì tốt cho chúng tôi, chính là nói cho Đóa Hinh tôi cùng người nào đó làm chuyện xấu?”

“Đóa Hinh..... Ở trước mặt anh lại nói xấu em?” Cô ta hoàn toàn không biết mình sai chỗ nào, chỉ biết trách tội người khác ác ý hại mình.

“Còn cần cô ấy nói sao? Tôi cũng không phải là người mù, hơn nữa bây giờ tôi nói cho cô biết, tình cảm của tôi và Đóa Hinh, không phải là bằng mấy thủ đoạn nhằm chán kia mà có thể phá hoại, nếu không muốn làm cho mình mất mặt hơn nữa, thì đừng làm những chuyện này nữa.” Nói xong, anh lại lười không muốn nói nhiều với cô ta, đóng laptop chuẩn bị rời đi.

Không nghĩ mới đi vài bước, giọng Hứa Tĩnh Á từ phía sau truyền đến, “Ba mẹ Khang Đóa Hinh không đồng ý các người qua lại chứ gì?”

Anh dừng lại, quay đầu nhìn cô ta.

Hứa Tĩnh Á cảm thấy mình đoán đúng rồi, lập tức tiếp tục nói: “Chẳng lẽ anh lại chịu để cho Đóa Hinh và ba mẹ cô ấy khó xử? Cô ấy sẽ không hạnh phúc.”

“Đây cũng không phải là chuyện của cô.” Anh lạnh lùng nói, căn bản không muốn lộ ra tí tin tức nào cho cô ta.

Hứa Tĩnh Á không ngờ anh không nể mặt như vậy, lúc trước cô cảm thấy anh không tệ, lại tốt bụng chuyển hành lý cho cô, còn là sinh viên ưu tú của khoa điện cơ đại học Z, mới có thể yêu anh, luôn muốn giành lấy anh từ Đóa Hinh.

Nhưng lúc không ở cạnh Đóa Hinh, thái độ của anh sao trở nên lạnh nhạt như thế?

“Anh --” Khang Đóa Hinh có gì tốt đâu? Lại có thể có được tình yêu của anh, cô rất ghen tị, nhưng có một giọng nói khác, đánh trước cắt đứt lời của cô.

“Đông Luân!”

Nguyễn Đông Luân quay đầu nhìn về phía người gọi mình, trong nháy mắt ánh mắt mềm lại, không nhìn chỗ khác trừ người kia ra.

“Em đến rồi?” Bỗng nhiên giọng anh trở nên dịu dàng.

“Vâng.” Khang Đóa Hình cười, chạy chậm tới chỗ anh.

“Chúng ta đi thôi.” Nguyễn Đông Luân cũng không thèm nhìn tới Hứa Tĩnh Á, trực tiếp nói với bạn gái.

Sắc mặt Hứa Tĩnh Á trắng bệch, nhưng mặt dày mở miệng, “Đóa Hình, các cậu đi ăn bữa tối sao? Tớ có thể đi cùng các cậu không?”

Bình thường Khang Đóa Hình rất dễ nói chuyện, nhưng lúc này lại hồ hững liếc cô ta một cái, liền nắm tay Đông Luân, cười với anh nói: “Đi, ăn tối đi.”

Hừ, cô không muốn nói chuyện với người ham muốn bạn trai mình, đương nhiên không thèm để mắt đến.

Lúc ăn, Nguyễn Đông Luân đem chuyện ban ngày ở công ty, nói cho cô nghe từ đầu đến cuối.

Kiếp trước anh không làm như vậy, anh cho rằng có chuyện gì thì tự mình giải quyết là được rồi, đừng mang về nhà làm cho Đóa Hình phiền não, nhưng này lúc này Đóa Hình lại nói, bởi vì anh không nói, ngược lại làm cho cô càng lo lắng. Hơn nữa cô cũng muốn nghe anh nói, chia sẻ cuộc sống thường phát sinh từng tí.

Và lại bây giờ anh ở lại công ty ba cô, biết cô luôn canh cánh trong lòng chuyện công ty phá sản ở kiếp trước, vì vậy Nguyễn Đông Luân sẽ nói cùng cô chút chuyện công ty.

“Cho nên ý của anh là, ba em lúc trước có thể vì đầu tư chuyện này, làm cho công ty quay vòng vốn không nổi rồi phá sản?” Khang Đóa Hình cẩn thận nghe bạn trai nói lại, nghĩ nghĩ, hỏi ra vấn đề.

Hơn một năm nay, nghe Nguyễn Đông Luân nổi tiếng có khả năng biết trước giải thích về thương mại nhiều như vậy, cô cũng có một ít hiểu biết.

“Anh là như vậy đoán rằng, tính ra thời gian tính không khác lắm, hơn nữa ở ấn tượng của anh về chủ tịch Trương Tiến Toàn, nhận xét về cách làm việc của ông ta không tốt lắm. Đây không phải là lĩnh vực sở trường của anh, anh biết không nhiều, chỉ biết hình như ông ta thường phải ra tòa.”

Khang Đóa Hình nghe, bất giác nhíu mày, “Theo như anh nói, cho dù Khang gia không phải vì đầu tư mới dẫn tới khủng hoảng, mà công ty này không thích hợp đầu tư?”

“Anh cho là như vậy.”

Cô suy nghĩ một lát, sau đó lại cười nói: “Quên đi, dù sao trước mắt ba em cũng không tính đầu tư nó, về chuyện có thể có nguy cơ khác, sau này hẵng nói.”

Cô vốn ngồi cạnh anh, lúc này lại dựa đầu vào tay anh.

Nguyễn Đông Luân nhận lúc cô đột nhiên thân mật, hơi hơi gọi khẽ môi, thấp giọng hứa hẹn, “Đừng lo, dù xảy ra chuyện gì, đều có anh ở đây.”

Cùng nhau trải qua hai cuộc đời, trên đời này không ai thân thiết với nhau hơn họ.

“Em biết.” Cô tin dù gặp vấn đề gì, chỉ cần có Đông Luân bên cạnh, đều có thể dễ dàng giải quyết.

“Đóa Hình.” Anh lại yên lặng một lúc, mới cẩn thận mở miệng, “Vài ngày tới có khả năng anh đi công tác ở đại lục.”

“Đi công tác?” Cô sững sốt một chút, mới nói: “Em biết ba em gần đây muốn đi đại lục, anh và ba đi cùng nhau?”

“Ừ.” Anh vẫn cảnh giác nhìn cô.

“ Bao lâu?”

“Không lâu, năm ngày.” Trước mắt thứ hai anh có ba tiết trên lớp, vì vậy tính chiều thứ tư lên máy bay, chủ nhật về.

“Vâng, em biết rồi.” Khang Đóa Hình gật gật đầu, không có phản ứng gì tiếp tục ăn đồ ăn trong bát.

“Em..... Không giận?” Nguyễn Đông Luân cực kỳ ngạc nhiên.

“Sao phải giận?” Cô hỏi lại.

“Lúc trước em..... Không phải rất ghét anh đi công tác sao?” Anh nhớ rõ kiếp trước chỉ cần mình nói đi công tác, cô cũng sẽ cáu cáu nhau một trận, thậm chí còn chiến tranh lạnh với anh.

Khang Đóa Hình ngăn ra, sau mới lẩm bẩm nói: “Em không thích, không có vợ nào lại thích chồng lúc nào cũng không ở nhà? Nhưng đây là công việc của anh, anh vẫn vì tương lai của chúng mình mà cố gắng, sao em có thể vì sự hời hợt cô đơn, mà trách anh? Hơn nữa, bây giờ em cũng có cuộc sống của mình.”

Lần này đến lượt Nguyễn Đông Luân ngây người, “Ý của em là, trước em không thích anh đi công tác, là vì sợ cô đơn?”

Trong quá khứ anh chưa bao giờ biết là vì nguyên nhân này, luôn không rõ vì sao cô bài xích anh đi công tác như thế.

Nhưng hôm nay nhớ tới, khi đó cô chỉ có một mình, không có con cái, không có ba mẹ, không có công việc, bạn bè cũng không có mấy ai, cuộc sống cứ lẩn quẩn như vậy, mình lại không ở bên cạnh, chắc chắn cô rất cô đơn.

Khang Đóa Hình có vài phần thẹn thùng đỏ mặt, “Đương, đương nhiên, thật ra bây giờ nghĩ lại, khi đó em cũng không quen, biết rõ anh bận việc, lại còn cãi nhau với anh, khiến anh không thể yên tâm phát triển sự nghiệp.”

Bây giờ cô, cái nhìn cởi mở hơn, cuộc sống mở rộng ra, dù anh vẫn yêu cô nhất, nhưng cũng không còn là mối bận tâm duy nhất của cô nữa, cho dù Đông Luân không ở bên cạnh, cô cũng có thể điều chỉnh tâm trạng thật tốt, tiếp tục sống.

“Thật xin lỗi.” Nguyễn Đông Luân hối hận mình năm đó, vì sao không để ý đến tâm trạng của cô.

Khang Đóa Hình lắc đầu, “Đừng vì chuyện quá khứ mà nói xin lỗi nữa, trước kia chúng ta cãi nhau không thoải mái như vậy, em cũng có chỗ không đúng.”

Việc nặng đã qua một đời người, nay cô đã tháo dỡ nó, chỉ có học được thừa nhận sai lầm đã qua, tương lai mới có thể tránh giẫm lên vết xe đổ.”

Nguyễn Đông Luân ngắm nhìn cô, trong lòng có rất nhiều cảm xúc phức tạp cùng cảm động muốn nói cho cô, để cô hiểu rõ, thế mà làm lại nhìn đến đôi mắt mang ý cười kia, tự nhiên anh lại hiểu, thật ra cô sớm hiểu được suy nghĩ trong lòng mình.

Trên đời này, sẽ không có người nào khác, hiểu rõ nhau hơn anh và cô.

“Nhanh ăn cơm đi.” Cuối cùng, anh mỉm cười gấp món cô thích vào bát của cô.

“Ngày hôm qua chủ tịch Trương Tiến Toàn của Ích Phát khoa học kỹ thuật, bị nghi ngờ có dính líu đến việc "vết" sạch tài sản công ty, hôm qua ngày 21 đã bị bắt giữ..... Vài cô đồng ở ngoài trại tạm giam làm âm ỹ, kéo băng rôn yêu cầu Trương Tiến Toàn trả tiền, bị cảnh sát đuổi ra khỏi hiện trường.....”

Khang Đóa Hình nhìn chữ và hình ảnh trên tờ báo, có cảm giác không thật.

Giống một năm trước chuyện quá? Không ngờ cuối cùng bị Đông Luân đoán trúng.

Cũng may lúc ấy ba không mua cổ phần công ty, nếu không lúc này đang ở chỗ bảo vệ kéo băng rôn, nói không chừng chính là ba rồi.

Cô cảm thấy mấy phần may mắn, rồi lại xúc động nhiều hơn.

“Đóa Hình, không phải Đông Luân nghi hôm na sao, bây giờ còn chưa về có sao ko?” Diệp Cẩm Mi bung đĩa hoa quả đi ra, “Sợ nó lại vội đi tìm cháu?”

“A, cháu chỉ tới ngồi chút thôi, bác khách khí như vậy làm gì?” Khang Đóa Hình thấy bà vẫn cắt hoa quả, vội vàng đứng lên, “Buổi chiều Đông Luân mới về, cháu còn kịp đến thăm bác một chút.”

“Bác đâu có khách khí gì?” Diệp Cẩm Mi mỉm môi cười, “Chẳng qua là bác đang thay thế con, chăm sóc vợ nó thôi.”

“Bác Nguyễn!” Mặt Khang Đóa Hình đỏ hồng.

“Bác còn đang chờ chừng nào thì cháu có thể gọi một tiếng “mẹ” đây !” Diệp Cẩm Mi tiếp tục trêu.

“Bác còn nói thế nữa, lần sau cháu không dám đến đây đâu.” Da mặt cô mông, cho dù tình cảm với ông chồng bạn trai đã sớm công khai, nhưng cứ mỗi lần nếu bị người khác lấy ra nói nữa, vẫn làm chân tay cô luống cuống.

“Được được được, bác không nói nữa, ăn lê đi!” Diệp Cẩm Mi cười meo meo ngồi xuống, nhìn cô một lúc lâu, mới lại nói: “Nói thật, rốt cuộc các con tính khi nào thì kết hôn?”

“Này..... Ít nhất cũng phải chờ con tốt nghiệp đã.” Khang Đóa Hình vẫn có chút xấu hổ.

Cô và Nguyễn Đông Luân vẫn chưa nói chuyện cẩn thận về việc này, nhưng thật ra cũng không cần nói, trong lòng bọn họ sớm đã hiểu, kết hôn hay không, chỉ là hình thức, đương nhiên cô biết Đông Luân ước gì lấy cô về nhà lần nữa nhanh một chút.

“Còn chờ một năm đấy!” Diệp Cẩm Mi thờ dài, “Thằng nhóc Đông Luân kia cũng thật là, đến bây giờ còn không nói với bác chuyện của cháu.” Nếu Đóa Hình không tìm đến, đúng là bà không biết con có bạn gái.

Khang Đóa Hình do dự đáp, “Anh ấy chắc là chờ kết thúc nghĩa vụ quân sự rồi mới nói với bác.....”

Cô hiểu có thể anh đang chờ ba cô chính thức đồng ý bọn họ, nhưng kỳ thật cô cũng không biết bây giờ ba và Đông Luân sao lại thế này. Tuy rằng ba không phản đối cô và Đông Luân hẹn hò, nhưng thái độ cũng không giống đồng ý, đã có chút mùi “Nhắm mắt làm ngơ”. Mặc kệ cô ở trước mặt ba nói

Đồng Luân tốt như thế nào, nhưng ông luôn nói lảng sang chuyện khác, làm cho cô không có cách nào nói được.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng động.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, còn chưa kịp nghĩ ra đã có chuyện gì, cửa đã bị mở ra.

“Mẹ, con..... Đã về.” Nguyễn Đồng Luân kinh ngạc nhìn bạn gái ngồi ở phòng khách.

Khang Đóa Hình cũng ngây người, vài giây sau mới xấu hổ nhỏ giọng chào anh, “Hi, sớm như vậy đã về rồi?”

A a a, sao anh có thể đột nhiên về, hại cô bị bắt thóp chứ!

Khang Đóa Hình quần quá, nếu không phải cửa đang bị anh chặn, nói không chừng cô trốn luôn.

Nhưng Nguyễn Đồng Luân bất ngờ cũng không thua cô, anh hoàn toàn không nghĩ sẽ nhìn thấy cô ở trong nhà.

Lúc trước sợ cô có áp lực, cho nên không có ý định giới thiệu cho mẹ anh sớm vậy, kết quả bây giờ có chuyện gì? Vì sao hai người phụ nữ quan trọng nhất trong đời anh, lại ngồi cùng nhau trong phòng khách anh, hình như còn nói chuyện rất vui vẻ?

Ánh mắt Nguyễn Đồng Luân kinh ngạc, từ vẻ mặt xấu hổ của bạn gái, nhìn sang khuôn mặt mang theo nụ cười của mẹ, sau đó lại nhìn về khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rức kia, ánh mắt mang theo kinh ngạc, rồi hiểu rõ, chuyển sang cảm động.

Bỗng nhiên anh hiểu được, những điều này cô chưa từng nói ra lời, nhưng thật ra cô quan tâm và dịu dàng, cô dùng cách của mình để yêu anh, ngốc nghếch muốn thay anh làm gì đó, lại xấu hổ ngượng ngùng cho anh biết.

Anh đến bên cạnh cô, dắt tay cô, mỉm cười nhìn về phía mẹ, “Tuy rằng hai người đã biết nhau, nhưng con nên giới thiệu một lần, mẹ, đây là bạn gái con, Đóa Hình, đương nhiên, cũng là con dâu tương lai của mẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Tuổi 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ngồi ở Nguyễn gia một lúc, hai người mới rời đi.

“Vốn định về nhà cất hành lý trước, rồi mới tìm em, không ngờ lại gặp em ở nhà anh.” Nguyễn Đồng Luân vừa lái xe vừa nói: “Xem ra em và mẹ anh đã thân lắm rồi.”

“A..... Mẹ anh tốt lắm.” Cô xấu hổ lúng túng nói với anh.

“Kiếp trước chẳng phải em đã biết rồi sao?” Anh buồn cười nhìn cô một cái, “Ừ, anh nhớ rõ năm ngoái lúc mẹ nằm viện chữa ung thư, hình như từng nói qua có cô gái cùng bà nói chuyện, hẳn là em rồi?”

Cái anh này, trí nhớ tốt như vậy sao? Đáy lòng Khang Đóa Hình nói thầm.

Hai năm nay thường xuyên chạy qua Nguyễn gia như vậy, một bên là vì cô rất thích mẹ chồng tương lai, nhưng mặt khác cũng là thay anh đang bận làm tròn chữ hiếu, nhưng cô sao có thể không biết xấu hổ nói cho anh biết.

Nhưng cô không nói, Nguyễn Đồng Luân làm sao có thể không biết? Chẳng qua bọn anh đã coi người kia là một nửa linh hồn của mình, hai bên không cần nói cảm ơn.

Vì vậy anh cười cười, cảm động trong lòng.

“Bây giờ có muốn đi đâu không?”

“Thế nào cũng được, em không có ý kiến.” Khang Đóa Hình suy nghĩ, “Nhưng tối hôm nay 6 giờ rưỡi phải về nhà rồi, ba em dặn thế.”

Cô nghiêm trọng đoán ba căn bản biết hôm nay cô gặp Nguyễn Đồng Luân, mới cố ý muốn cô về nhà sớm hơn.

Nhưng kinh nghiệm từ kiếp nhắc cô rằng, tốt nhất đừng vì chuyện Đồng Luân mà cãi nhau với ba, sẽ chỉ làm ba thêm ghét Đồng Luân hơn mà thôi, có khi nếu mình chiều theo ý ba, còn có thể làm cho ba tự cho là thắng Đồng Luân, mà mừng thầm. Vì vậy cô cũng không nói thêm gì nữa.

Đàn ông, đôi khi chẳng phân biệt tuổi đều ngây thơ như nhau.

Nguyễn Đông Luân trầm ngâm một lát, “Anh hiểu rồi, nhà em cũng gần đại học Z đi dạo là tốt rồi, tránh để không kịp giờ.”

Bọn họ trở lại đại học Z, dừng xe ở ngoài trường. Khang Đóa Hình thấy có xe buýt đang dừng ở đầu đường chờ đèn đỏ. Kính chắn gió treo trước tên người lái xe, thoát nhìn rất quen mắt.

Trong đầu đột nhiên hiện lên gì đó, cô vừa chạy xuống xe vừa vẫy tay với Nguyễn Đông Luân, “Anh, nhanh lên!”

Nguyễn Đông Luân không hiểu dụng ý của cô, nhưng vẫn ngoan ngoãn chạy theo cô đến xe buýt bên cạnh, cũng bị kéo lên xe.

Thật vất vả mới lấy ra mười lăm đồng tiền lẻ từ ví tiền, về mặt anh hoang mang nhìn bạn gái, “Em muốn đi đâu?”

Không hiểu vì sao bọn họ rõ ràng có xe, còn muốn đi xe buýt.

“Anh còn nhớ xe buýt này không?” Khang Đóa Hình cười meo meo hỏi.

“Em nói xe số 37?” Anh sững sốt, “Lúc đầu chúng ta quen nhau ở đây?”

Lần đầu tiên gặp nhau ở kiếp trước của bọn họ, chính là tại xe buýt, mặc dù chuyện đã nhiều năm rồi, nhưng ký ức về ngày đó vẫn rất rõ ràng.

“Đúng vậy. Hôm đó rất nhiều người, kết quả anh không cẩn thận là đổ cả phê vào váy em.” Cô kéo anh tìm chỗ ngồi xuống, nói nói, đột nhiên nở nụ cười, “Khi đó anh lo lắng hơn em, nói anh phải vội đi dạy thêm, không rảnh đi mua bộ đồ mới với em, nên anh ghi lại số điện thoại với tên cho em.”

Đã có cách liên lạc của nhau, thì có lần đầu tiên rồi lần thứ hai hẹn gặp mặt, rồi lại ở cạnh nhau.

“Khụ khụ, thật ra.....” Đột nhiên Nguyễn Đông Luân có chút không tự nhiên, thú nhận một bí mật cất giấu trong lòng nhiều năm, “Hôm đó anh có vội đi dạy đâu.”

Chẳng qua anh vịn có này để liên lạc với cô thôi.

Lại nói tiếp đây là lần đầu tiên của hai cuộc đời anh, có thể cũng là lần cuối cùng, đến lúc chuẩn bị lần đầu gặp nữ sinh, còn mịt mờ làm cho người ta hoàn toàn không nhìn ra.

“Cái gì? Anh cũng mưu mô lắm nhé!” Đến tận lúc này Khang Đóa Hình mới biết được chân tướng, vừa ngạc nhiên vừa buồn cười nhìn anh chằm chằm, “Mọi người đều cảm thấy anh chất phác thật thà, không ngờ còn rất lưu manh!”

Đó là vì tâm cơ của anh, cho tới bây giờ anh cũng chỉ suy nghĩ lo lắng cho những việc có ý nghĩa, như cô hay sự nghiệp của anh, những chuyện khác thì không quan trọng. Nguyễn Đông Luân cong môi, không muốn nói ra lòng mình.

“Kỳ thật, người trên cũng không phải chỉ mình anh..... Nếu không muốn gặp lại anh, em sẽ không vì chút chuyện nhỏ này, mà hẹn gặp anh đâu.” Khang Đóa Hình có chút thẹn thùng nhảy mắt với anh mấy cái.

“Thì ra chúng ta đã sớm có kế hoạch rồi?” Anh bất giác bật cười, tham lam nhìn đầy mắt cô lóe ra ánh sáng.

“Anh biết không? Lúc ấy cũng là tài xế này lái xe đấy.”

“Em..... Ngay cả tên người lái xe cũng nhớ rõ?”

“Cũng chỉ nhớ rõ người lái xe này thôi.” Cô giơ tay chỉ chỉ bảng tên của người lái xe ở phía trước, “Anh xem, tên anh ta rất đặc biệt.”

“Cố Kim Sinh*?” Tên này hợp với họ này, quả thật rất đặc biệt.

*Kim Sinh = kiếp này

“Vâng, kiếp trước em đã để ý rồi, khi đó chỉ cảm thấy thú vị, nhưng bây giờ lại nghĩ đến chúng ta.” Cô thở dài, “Chuyện kiếp trước, vui vẻ cũng tốt, khổ sở cũng được, quan trọng nhất là cố gắng ở kiếp này.”

Về chuyện đã qua đi, cứ để nó vĩnh viễn lắng đọng lại trong trí nhớ đi.

“Em nói đúng, nhưng anh vẫn thấy may mắn khi chúng ta từng có kiếp trước. Kiếp trước hạnh phúc, khiến chúng ta hiểu được tình yêu, kiếp trước đau khổ, để cho chúng ta hiểu rõ tình yêu cũng cần tổ chức.”

Những thứ đau khổ kia đi qua, thật là đau tận tim gan, nhưng phải trải qua, mới làm cho người ta càng biết quý trọng.

Khang Đóa Hình nghĩ đến mười năm như giấc mộng kia, cuối cùng gật đầu đồng ý lời anh nói, “Cho nên đời này, chúng ta nhất định càng phải hạnh phúc.”

“Đương nhiên.” Anh cũng không nghi ngờ điểm này.

Cứ như thế, cả buổi chiều, bọn họ bắt xe buýt đi hơn nửa vòng Đài Bắc, cuối cùng dưới ánh mắt khác thường của người lái xe, cười hì hì xuống điểm cuối cùng của chuyến xe, lại đi xe lần nữa về đại học Z.

Buổi tối 6 giờ rưỡi, Nguyễn Đông Luân rất đứng giờ đưa bạn gái về nhà.

Vốn Khang Đóa Hình muốn anh để cô một mình xuống xe cách hai con đường bên ngoài, tránh để ba gặp được, rồi lại cãi cọ.

Nhưng Nguyễn Đông Luân rất kiên quyết đưa cô về tới cửa nhà, khi cô đang chuẩn bị xuống xe, vừa đứng lúc nhìn thấy ba đang đứng ở cửa nhà, mặt căng thẳng nhìn bọn họ.

“Xem đi, đều tại anh!” Cô quay đầu tròn mắt một cái với anh.

Nhưng cũng chỉ là nói miệng thôi, cô sẽ không giận anh.

Chấp nhận mở cửa xuống xe, Khang Đóa Hình lẩm nhẩm chuẩn bị tâm lý nghe ba nói, dù sao làm cho ông nói một lúc, hết giận, sau đó chắc sẽ không làm Đông Luân khó xử.

Kết quả, không ngờ cô một lòng muốn giúp anh, anh chẳng những không đi, lại hạ cửa kính xe xuống chào hỏi Khang Hành Đình, “Cháu chào bác trai.”

Từ khi anh tốt nghiệp đi làm, không hề gọi Khang Hành Đình là ông chủ.

Khang Đóa Hình lo lắng nhìn ba, không ngờ không thấy sự tức giận trên mặt ba, ngược lại thấy ba có mấy phần không được tự nhiên trừng mắt nhìn Nguyễn Đông Luân, nói, “Thằng nhóc này, sao còn không xuống xe?”

Xuống xe? Khang Đóa Hình và Nguyễn Đông Luân đều sùng sốt, thậm chí Khang Đóa Hình bắt đầu nghi ba mình có định đánh người hay không, mới muốn bạn trai xuống xe.

Nhưng Nguyễn Đông Luân rất nhanh lấy lại tinh thần, “Bác chờ chút ạ, cháu dừng xe đã.”

Nói xong, anh lập tức dừng xe ở ven đường gần đấy, sau đó bước nhanh đến chỗ hai ba con.

“Ba, ba muốn làm gì?” Khang Đóa Hình lo lắng kéo kéo ba.

“Con hỏi làm gì, chẳng lẽ sợ ba ăn mất bạn trai con à?” Khang Hành Đình tức giận liếc mắt nhìn về mặt đề phòng của con gái, cảm giác thật rõ con gái lớn không giữ được, “Cuối cùng ba muốn ăn bữa cơm với người theo đuổi con gái của ba, nhìn nó có đủ tư cách hay không?”

“A..... Cho nên hôm nay ba bảo con về sớm một chút.....”

“Hừ.” Khang Hành Đình không đáp, ngược lại ánh mắt chuyển tới Nguyễn Đông Luân, giọng nói vẫn còn lạnh lạnh, “Đừng nói với tôi tối nay cậu không rảnh.”

“Nếu bác tìm cháu, đương nhiên là rảnh ạ.” Nguyễn Đông Luân mỉm cười tiếp lời.

Oa, câu nịnh nọt như thế mà cũng nói ra, thật sự là làm khó anh rồi. Khang Đóa Hình nhú mày.

“Như thế này còn không kém cho lắm” Khang Hành Đình lúc này mới thoáng vừa lòng, dừng một lát lại nói: “Ánh mắt tiểu tử cậu rất độc đáo đấy, lại có thể biết hơn một năm trước xảy ra chuyện.” Ông ở thương trường lăn lộn hơn mười năm, cũng phải thừa nhận mình không bằng người trẻ tuổi lợi hại này.

“Cháu chỉ là bình thường hay quan sát thôi.” Nguyễn Đông Luân không hề kể công, dù sao anh có trí nhớ kiếp trước, vẫn chiếm ưu thế rất lớn.

“Như vậy không tệ.” Khang Hành Đình cuối cùng vừa lòng gật gật đầu, xoay người dẫn đầu đi vào nhà, “Vào đi, cậu nửa năm liền xuất ngũ, con gái Khang Hành Đình tôi cũng không thể không danh không phận đi theo cậu.”

Cái gì mà không danh không phận, lúc trước là ai ngăn cản bọn họ yêu nhau? Khang Đóa Hình không nói gì, nhưng đầu óc chậm nửa nhịp mới tiêu hóa được câu nói chứa hàm ý kia, ánh mắt bất giác sáng lên, vừa mừng vừa sợ.

“Ba, ba đồng ý chuyện của chúng con?” Ba chấp nhận bọn họ qua lại với nhau sao?

Khang Hành Đình ho nhẹ, “Lúc trước ba từng cùng tiểu tử này đánh cược, nếu Ích Phát khoa học kỹ thuật xảy ra việc, chứng minh cái nhìn của nó rất tốt, thì ba đồng ý chuyện của các con.”

Đương nhiên là ông tự tìm cơ cho mình thôi, ba người đều hiểu rất rõ.

“Ba!” Khang Đóa Hình vui vẻ cầm tay ông, đương nhiên cô sẽ không ngu xuẩn đến mức lúc này lại đi phá ba, nếu chọc ông then quá hóa giận có thể rất thảm, vì vậy nghẹn ngào nói: “Cảm ơn ba.”

“Có gì mà cảm ơn? Tôi chịu thua.” Khang Hành Đình giả vờ giận dữ trừng mắt nhìn cô, chỉ là mình nuôi con gái hai mươi mấy năm, cứ bị lừa gạt chạy đi

như vậy, thật sự không thể chịu được.

Nhưng đứa nhỏ Nguyễn Đông Luân này, đúng là làm cho ông không nhìn ra được khuyết điểm gì, muốn kiếm có nhưng không được, ai, quên đi quên đi, con cháu đều có phúc của con cháu.

“Bác trai cứ yên tâm, cháu tuyệt đối sẽ không để Đóa Hình phải tủi thân, chỉ cần bác đồng ý, bất cứ lúc nào cháu cũng muốn cưới cô ấy về.” Nguyễn Đông Luân hứa hẹn.

“Khó mà làm được, kết hôn là đại sự, không thể vội vàng, vẫn là chờ con bé tốt nghiệp rồi nói sau.” Khang Hành Đình lắc đầu, “Hôn lễ của các con nhất định phải bàn bạc kỹ lưỡng.”

Nguyễn Đông Luân rất nhanh nói: “Chuyện này cháu và Đóa Hình tôn trọng ý kiến của bác và bác gái, nhưng dù thế nào, cháu cũng phải lấy được Đóa Hình.”

“Đó là tốt nhất rồi.” Khang Hành Đình hừ hừ, “Đóa Hình con một năm rưỡi nữa mới tốt nghiệp, thời gian còn dài, tôi chờ cậu xuất ngũ, trước hết hai đứa cứ đính hôn đi.”

Đính hôn? Hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng nhìn thấy ngạc nhiên mừng rỡ trong mắt người kia.

“Vâng, bác trai.” Lúc này mặc dù bình tĩnh như Nguyễn Đông Luân, trong giọng nói cũng nghe ra vui sướng.

“Hắc, đừng vui mừng quá sớm, Khang Hành Đình tôi gả con gái như vậy, dù là đính hôn hay kết hôn, nếu cậu không làm cho tôi vừa lòng, tôi cũng không đồng ý đem con gái gả cho cậu.”

“Bác yên tâm, nhất định cháu sẽ làm thật tốt.” Nguyễn Đông Luân lập tức cam đoan.

“Hừ, nếu cậu phản bội Đóa Hình, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu.” Khang Hành Đình tạm dừng một lát, giọng điệu lại đột nhiên nhanh tròng xuống, “Buổi tối nhân tiện bàn luôn chuyện đính hôn đi.”

Khang Đóa Hình và Nguyễn Đông Luân mắt nhìn nhau, nhìn nhau cười.

“Vâng, bác trai.” Nguyễn Đông Luân lặng lẽ cầm lấy tay bạn gái.

Tình yêu qua hai cuộc đời của bọn họ, cuối cùng cũng được bậc bề trên thừa nhận!

Hai năm sau

“Chị, buổi chiều có rảnh không?” Đầu điện thoại bên kia truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Phương Ngữ Lâm.

Khang Đóa Hình nhìn đồng hồ báo thức, “Hôm qua chị vừa nộp bài, chắc là rảnh, làm sao vậy?”

Tốt nghiệp xong, hai đời cô đều không có chí lớn, không nghĩ đi làm người phụ nữ siêu phàm, nhưng cũng không muốn giống đời trước không có việc gì làm sâu gạo, cuối cùng tìm việc ở nhà chỉnh sửa bản thảo, soạn thảo công văn, tuy tiền lương ít, nhưng dù sao cô cũng không thiếu tiền.

“Chúng ta đi dạo phố đi!” Phương Ngữ Lâm hưng phấn nói.

“Được, vậy tối nay gặp.” Khang Đóa Hình cùng em học hẹn giờ rồi treo điện thoại lên, rồi lại gọi điện cho Diệp Cẩm Mĩ, “Mẹ, mẹ và em họ muốn đi dạo phố, mẹ có muốn mua gì không, tiện con mang đến cho mẹ..... Chỉ thuận đường thôi, có gì phiền đâu ạ? Con nhớ lần trước mẹ nói kem giữ ẩm dùng hết rồi, con mua giúp mẹ..... Ồi, con có tiêu pha gì đâu, tiền toàn do Đông Luân kiếm, dựa vào tiền đánh bản thảo của con mà nuôi nhà mình chắc sẽ chết đói mất? Được rồi được rồi, nói chung con mua bộ dưỡng phẩm cho mẹ, cứ vậy nhé.”

Cùng mẹ nói điện thoại xong, Khang Đóa Hình liền lập tức đứng dậy thay quần áo, chuẩn bị xuất phát.

Từ sau khi kết hôn với Đông Luân, bọn họ liền chuyển đến chung cư cao ốc này.

Không gian bên trong hơn ba mươi bình, mặc dù không bằng biệt thự Khang gia, nhưng một gia đình nhỏ sống là rộng rãi, hơn nữa cũng không tồi, cách Khang gia chỉ cần 10 phút đi xe, thuận tiện đi lại.

1 bình = 36 m²

Lúc trước vừa ý chỗ này, Nguyễn Đông Luân một hồi mua hai căn hộ đối diện nhau, đều đăng ký bằng tên Khang Đóa Hình, một căn bọn họ ở, một hộ để cho Diệp Cẩm Mĩ. Như vậy chăm sóc rất tiện, lại không đến mức mất riêng tư của nhau.

Diệp Cẩm Mĩ là bà mẹ chồng tốt, rất ít tham dự vào cuộc sống của đôi vợ chồng nhỏ, nhưng bình thường ban ngày Khang Đóa Hình ở nhà một mình, lúc không cần làm việc, cũng sẽ nói chuyện phiếm với bà, quan hệ hai người phụ nữ rất tốt.

Khang Đóa Hình thay quần áo xong, thoa chút son môi đơn giản, vui vẻ ra khỏi nhà.

“Thật không ngờ cuối cùng chị và anh Đông Luân lại ở bên nhau.” Lúc dạo phố, Phương Ngữ Lâm đột nhiên xúc động nói.

Lúc này Khang Đóa Hình mới đột nhiên nhớ ra lúc trước Phương Ngữ Lâm từng thăm mền Đông Luân, nhất thời có chút xấu hổ, “Àch, chuyện duyên phận..... Rất khó nói.....”

Phương Ngữ Lâm cười một tiếng, “Chị căng thẳng gì chứ, em không trách chị mà! Lúc trước khi em bị anh Đông Luân từ chối, chưa chắc chị đã nhận ra anh ấy đâu!”

Đây là việc không thể, cô và Đông Luân đã kết hôn mười mấy năm rồi! Khang Đóa Hình yên lặng nghĩ.

“Nhưng mà anh ấy nói với em, trong lòng anh ấy đã có người rồi, anh ấy rất yêu rất yêu cô gái kia, cho dù cô ấy bỏ anh, anh ấy cũng không thể nhận lời với người khác.....” Phương Ngữ Lâm quay đầu đi, vừa nghĩ vừa nói: “Không ngờ, anh ấy lại ở bên chị. Nhưng như vậy cũng tốt, nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài!”

Khang Đóa Hình quả thật dở khóc dở cười, sao không thừa nhận mình chính là cô gái kia đi? Hơn nữa vì sao muốn dùng câu nói quý dị “phù sa không chảy ra ruộng ngoài” nói cô và Đông Luân?

“Tóm lại, chị cần phải cẩn thận, đừng để anh ấy làm chị thành thể thân của người khác!” Phương Ngữ Lâm nghiêm túc khuyên như: “Nhất định phải chắc chắn là anh ấy thật sự yêu chị mới được.”

“Chị biết rồi, cảm ơn em đã nhắc nhở.” Rất buồn cười nhưng Khang Đóa Hình cũng rất cảm động.

Thích một người, có rất nhiều cách bày tỏ, giống như Vương Yên Hoa và Hứa Tĩnh Á vậy, đầy ác ý và xâm chiếm, liều lĩnh chỉ vì đến được với đối phương, cũng có giống như Phương Ngữ Lâm, nhìn đối phương hạnh phúc, bản thân cũng thấy hạnh phúc.

“Nhưng em thấy anh Đông Luân đối xử với chị tốt lắm.” Phương Ngữ Lâm than nhẹ, vẫn có vài phần hâm mộ.

“Đúng vậy, ai bảo sở tiết kiệm của anh ấy ở chỗ chị, dám không tốt với chị, chị rút hết sạch tiền luôn.” Khóe môi Khang Đóa Hình cong lên.

Phương Ngữ Lâm cười to, “Chị quả nhiên thông minh.”

Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa dạo phố, mua mấy bộ quần áo, Phương Ngữ Lâm đi toilet, Khang Đóa Hình nhân cơ hội này chọn mỹ phẩm thay mẹ chồng.

Đang lúc cô bị cửa hàng làm cho đầu óc choáng váng, không thể quyết định mua cái gì, lại đột nhiên nghe được một âm thanh --

“Em là..... Khang Đóa Hình?”

Cô hoang mang ngẩng đầu, nhìn thấy người đàn ông trước mặt thì kinh ngạc.

Bộ dạng đối phương cũng không tệ lắm, có chút quen mắt, nhưng cô thật sự nhớ không nổi đã gặp ở đâu, “Ngại quá, xin hỏi anh là.....”

“Thật là em?” Về mặt đối phương vui vẻ, “Trời ạ, đã lâu không gặp, không nghĩ em trở nên xinh đẹp như vậy..... Nhưng làm sao mà em đã quên anh rồi, anh là Vương Trung Duy đây.”

Vương Trung Duy? Cô suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới đem tên này nghĩ tới Trần Phong đã lâu trong trí nhớ gọi ra, “A, anh là đàn anh khóa trên ở trường trung học!”

Thật sự không thể trách cô nghĩ lâu như vậy, đối với cô mà nói trường trung học đã là kiếp trước, đã là chuyện hai mươi năm trước, hơn nữa Vương Trung Duy lớn hơn cô hai tuổi, cô mới chỉ gặp qua anh ta vài lần.

“Em đang đi làm sao? Hay vẫn còn đi học?” Không ngờ đàn em ở trường trung học nay trở nên xinh đẹp như vậy, trong mắt anh ta không che giấu được sự tán thưởng.

“Trước mắt đang chỉnh sửa bản thảo cho một nhà xuất bản.” Cô nhàn nhạt khách sáo, “Không nghĩ gặp đàn anh ở chỗ này, thật khéo.”

“Đương nhiên, chỗ này là của nhà anh.” Vương Trung Duy lập tức nói: “Em muốn mua gì? Anh đưa em đi.”

“Ồ?” Khang Đóa Hình có chút bất ngờ, nhưng nghĩ lại thì không có gì lạ, dù sao trường cô học xem như là nửa trường quý tộc, con nhà giàu không ít, “Cảm ơn đàn anh, nhưng thật ngại dùng tiền của anh, em tự mua là được rồi.”

Đã không quen, cô cũng không muốn nợ ân tình của người ta, cô lại không thiếu tiền.

“Sao lại khách sáo như vậy?” Vương Trung Duy quay đầu về phía người bán hàng nói: “Cô ấy vừa nhìn gì, gói lại cho cô ấy đi.”

“Sao em lại không biết xấu hổ vậy được? Em không thể tùy tiện lấy đồ của người khác được.” Cô lấy thẻ tín dụng đưa cho người bán hàng, ý bảo cô ấy giúp cô tính tiền.

“Vội đàn anh thì khách sáo cái gì? Anh nhớ trước kia em nhìn anh có thẹn thùng mặt đỏ đâu!”

“Đó là.....” Khang Đóa Hình hơi hơi đỏ mặt.

Ai, bộ dạng Vương Trung Duy vốn đẹp mắt, lại biết cách ăn mặc, nữ sinh trung học nhỏ bé nhìn thấy nam sinh đẹp trai nói chuyện với mình, khó tránh khỏi có vài phần thẹn thùng, nhưng muốn nói có tình cảm thực sự, cũng quá miễn cưỡng rồi.

“Tốt lắm, em đã khẳng khái trả tiền, vậy thì anh sẽ mời em uống tách cà phê!” Vương Trung Duy luôn được phụ nữ hoan nghênh, không cho rằng cô sẽ từ chối, “Nhưng sao em lại mua thực phẩm cơ làm đường phẩm?”

Anh ta nói một câu ý đồ rõ ràng như vậy, nếu Khang Đóa Hình còn không hiểu, thì sống quá uổng phí hai đời này.

“Cái này không phải là em dùng.” Cô nhú mày, nghĩ nên làm thế nào không dấu vết từ chối anh ta, lại đột nhiên nhanh trí, “Em muốn mua để tặng mẹ chồng. Ngại quá, đàn anh, chỉ sợ hôm nay không tiện uống cà phê với anh, tối nay em còn muốn lấy cái này làm đường phẩm cho mẹ chồng.”

“Em kết hôn rồi?!” Vương Trung Duy ngăn ra, khó có thể tin, “Làm sao có thể? Em vừa mới tốt nghiệp đại học mà?”

Thời đại nào rồi mà có người kết hôn sớm như vậy?

“Đúng vậy. Em và chồng đã quen nhau từ năm nhất rồi, tốt nghiệp xong thì kết hôn luôn.”

“Anh không tin, nếu không sao em không đeo nhẫn cưới?” Hần tròng mắt nhìn bàn tay trắng nõn của cô, “Đây là em từ chối lý do của anh, bộ đường phẩm kia thật ra là mua cho mẹ em?”

“Đàn anh à, sức tưởng tượng của anh rất phong phú, em không đeo nhẫn cưới là vì sợ phiền thôi.” Cô thờ dãi.

Trời sinh cô mơ màng, nếu không cẩn thận để làm mất nhẫn, tuy Đông Luân sẽ không trách cô, nhưng cô sẽ đau lòng chết mất.

Thấy bóng dáng Phương Ngữ Lâm rút cuộc cũng xuất hiện ở trong đám người, Khang Đóa Hình vội vàng lấy lại thể tín dụng từ chỗ người bán hàng kí tên lên giấy tờ, “Thật có lỗi, em họ em đến đây, em phải đi tìm cô ấy rồi.”

Nói xong, cô cầm lấy đường phẩm, vội vàng giống như chạy nạn đến chỗ Phương Ngữ Lâm.

Vương Trung Duy trừng mắt nhìn bóng lưng giai nhân chạy đi, đây là lần đầu tiên anh ta bị phụ nữ cự tuyệt, ngược lại kích thích tính cách không chịu thua của anh ta.

Khang Đóa Hình đứng không?

Anh ta cũng biết một chút về cô qua lời bạn bè trung học, lúc tốt nghiệp bọn họ có sổ lưu niệm, tra cách liên lạc của cô rất dễ, chạy được hòa thượng chứ không chạy được miếu.

Nghĩ đến đây, anh ta mới vừa lòng thu hồi tầm mắt.

“Chị họ, người đàn ông kia là ai thế, hình như vẫn nhìn chị?” Phương Ngữ Lâm tò mò liên quay đầu liên tục.

“Không biết, có thể là nhận sai người.” Mặt Khang Đóa Hình không chút thay đổi nói.

“Thật không?” Cô nghi ngờ, “Người kia rất tuấn tú nhé! Chị thật sự không biết?”

“Anh ta có đẹp trai hay không liên quan gì đến chị?” Khang Đóa Hình có chút bất lực.

“Nhiều hiểu biết về soái ca, luôn có lợi.” Phương Ngữ Lâm cười hi hi nói.

“Chị là phụ nữ đã kết hôn.” Nhưng cô cũng sống lâu mười năm, sao so với em họ còn có sự khác nhau?

“Ai nha, kết hôn thì vẫn có thể thương thức soái ca thôi! Nói sau, chị không thích cũng không sau, có thể giới thiệu cho em, em rất thiếu.”

“Em cái cô nhỏ này.....”

“Cái gì đây, em cũng chỉ ít hơn chị mấy tháng thôi?” Phương Ngữ Lâm hừ hừ.

Hai người vừa cười đùa, vừa ra khỏi bách hóa.

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Tuổi 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Tuy Khang Đóa Hình từng làm bà chủ gia đình hơn mười năm, nhưng tay nghề nấu nướng thật sự không được tốt lắm, vợ chồng Khang gia cũng xót con gái, không muốn cô phải xuống bếp, vì vậy thường bảo cô và Nguyễn Đông Luân về Khang gia ăn cơm.

Với Khang Đóa Hình mà nói đương nhiên rất vui, vừa không phải nghĩ bữa tối ăn gì, lại có thể gặp ba mẹ, Đông Luân cũng không phản đối, vì vậy một tuần bọn họ có đến ba bốn hôm là ăn cơm ở Khang gia.

Hôm nay lại lần nữa cô lôi kéo ông chồng hai lần tân hôn về nhà mẹ đẻ ăn cơm, không khí bữa tối cũng không tệ lắm, hai người đàn ông nói chuyện phiếm rất nhiều, không quên đàm luận công việc --

A, đúng rồi, sau khi Nguyễn Đông Luân xuất ngũ, lại về công ty Khang gia đi làm, nhưng nếu thân phận khác nhau, giá trị con người cũng nước lên thì thuyền lên, lúc trước vừa làm vừa học, nhanh chóng thành trưởng bộ phận, ngay cả ông chủ cũng nói gì nghe nấy với anh.

Mà bên kia hai mẹ con, tất nhiên là liú ríu trò chuyện khác, từ việc nhà đến mĩ phẩm đến đàn ông, không có việc gì là không tán gẫu.

Đúng lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Trên bàn ăn mọi người đều sững sốt, cuối cùng Khang Đóa Hình đứng lên, “Con đi mở cửa.”

Cô kinh ngạc trừng mắt nhìn gương mặt buổi chiều vừa mới thấy qua, bật thốt lên nói: “Anh tới nhà em làm gì?”

“Quả nhiên em gạt anh.” Vương Trung Duy nhìn thấy cô ở nhà, mắt tình sáng lên.

“Em lừa anh cái gì?” Về mặt Khang Đóa Hình không hiểu gì cả, vẫn rất kinh ngạc, “Sao anh tìm được nhà em?”

“Anh biết vài người trước kia trong ban các em, cùng bọn họ lấy sổ lưu niệm tốt nghiệp ra xem” Anh ta hưng phấn nhìn cô, “Rõ ràng còn ở nhà, vì sao nói em kết hôn lừa anh?”

“Cái gì?” Khang Đóa Hình thật sự không rõ logic của anh ta, chẳng lẽ lập gia đình thì không thể về nhà mẹ đẻ ăn cơm? “Thật có lỗi, nhà em đang ở ăn cơm, nếu không có việc gì, không tiễn.” Nói xong, cô chuẩn bị đóng cửa.

Không nghĩ da mặt anh ta rất dày, hoàn toàn ngoài dự đoán của cô, lại dùng thân thể chặn cửa, kiên quyết theo khe hở hẹp chen vào, một tay trực tiếp cầm cánh tay mảnh khảnh của cô, “Hắc, Đóa Hình, anh chỉ muốn cùng em ôn chuyện cũ, không cần phải cự người ngoài ngàn dặm như vậy?”

“Anh.....” Ôn chuyện là như thế này sao? Theo như cô nhìn thấy, hành động của anh ta có vẻ giống biến thái đi, Khang Đóa Hình giãy dụa, “Buông tay ra nhanh lên!”

“Này, anh không có ác ý.....” Anh ta cũng bị phản ứng kịch liệt của cô dọa, còn chưa ra phải làm thế nào, lại đột nhiên cảm thấy mặt đau nhức, cánh tay đang nắm cũng thừa dịp giãy thoát.

“Anh muốn làm gì?” Một giọng nói đàn ông lạnh như băng truyền đến.

Vương Trung Duy ôm mặt bị đánh ngất lên, thì nhìn thấy một gã đáng người cao trắng, sắc mặt âm trầm đang nhìn mình, mà Khang Đóa Hình giống như nhìn thấy cứu tinh, trốn ở phía sau.

Trên mặt còn rất đau, hiển nhiên là do người này đánh. Vương Trung Duy lo lắng ba giây, nghĩ đến cuộc sống an nhàn sung sướng của mình, tuyệt đối không phải là đối thủ của người đàn ông trước mặt, liền chủ động lui xuống.

“Khụ, không có gì, tôi chỉ muốn cùng ôn chuyện cũ với đàn em lâu ngày không gặp thôi.....”

“Anh ta không tin em kết hôn rồi, vẫn muốn hẹn em ra ngoài!” Khang Đóa Hình tránh bên người chồng nói thầm.

Nguyễn Đông Luân nhíu mày, ánh mắt trên người cô di chuyển, “Tôi là chồng Đóa Hình, anh có ý kiến?”

Thấy nắm đấm đối phương mạnh hơn mình, còn nóng lòng muốn thử, giống như bất cứ lúc nào cũng đều có khả năng vung xuống, có chút suy nghĩ nên biết dừng dễ dàng khiêu chiến.

“Không ý kiến!” Tốc độ Vương Trung Duy gió chiều nào che chiều đấy rất nhanh, “Ha ha, chẳng qua là bảy tám năm tôi không gặp đàn em, đột nhiên có chút nhớ, nên mới muốn tới thăm một chút, không có ác ý..... Em đang ăn tối, anh không quấy rầy..... Tạm biệt!”

Nói xong, anh lập tức chuồn luôn.

Sau đấy, mặt Nguyễn Đông Luân cả đêm đều sa sầm.

“Được rồi, kệ anh trợn mắt thế nào, vết này cũng không mất đi nhanh được.” Khang Đóa Hình bắt đầu rút cánh tay bị anh nắm về, chuẩn bị lên giường ngủ.

Lúc này bọn họ đã về nhà, cô tắm rửa xong thay áo ngủ, cánh tay trắng như tuyết lộ ra bên ngoài, vết hồng bị Vương Trung Duy nắm lại nhìn thấy rõ ràng.

Thật ra cũng chỉ là vết hồng mà thôi, cũng không đến mức là bị thương, có lẽ buổi sáng ngày mai ngủ dậy thì cũng tan hết rồi, cũng không cần bôi thuốc, nhưng sắc mặt Nguyễn Đông Luân khó chịu, đang nhìn vết kia, vẻ mặt lại giống như nhìn thấy kẻ thù.

“Chỉ cho hấn một cú đấm, thật đúng là nhẹ nhàng với hấn rồi.” Anh cảm thấy ngực nhói vào cùng lúc nhiều cảm xúc, phẫn nộ, đau lòng..... Còn có lòng đỏ kị hừng hực.

Có thể Khang Đóa Hình chưa bao giờ cho anh cơ hội trải qua cảm giác này, lúc trước thay cô giải quyết Tiết Vũ Định, vì không tận mắt thấy Tiết Vũ Định chạm vào cô, vì vậy cũng là hoảng sợ và lo lắng nhiều hơn ghen tị, nhưng hôm nay thấy người đàn ông kia lôi kéo Đóa Hình, anh đã muốn băm tên kia ra.

“Nếu anh lại dám thêm vài cái nữa, em còn lo có khi phải đến đồn cảnh sát báo lãnh anh ra nữa đấy.” Cô hất xì một cái, “Đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta lại không làm gì, ngủ đi.”

Nói xong, cô chui vào chăn bông ấm áp.

Nguyễn Đông Luân nghe lời nằm xuống, cũng thuận tay tắt đèn, chỉ để lại ánh sáng nhạt.

Anh vặn đèn nhỏ lại, nhìn vợ bên cạnh, nhìn một lúc vẫn nói: “Anh không thích..... Nhìn hấn chạm vào em.”

Biết rõ rất không lý trí, nhưng không có cách nào kiềm chế được tâm trạng của mình, bây giờ anh mới hiểu được ghen tị có bao nhiêu đáng sợ.

Anh kéo tay cô, nhẹ nhàng đặt ở bên môi hôn, như muốn nói rõ chủ quyền.

Khang Đóa Hình kinh ngạc nhìn người kia luôn cười dịu dàng với cô, hiếm khi khó chịu như vậy, mím môi cười, “Xem ra rốt cuộc anh có thể hiểu được tâm trạng khi trước của em.”

“Cái gì?”

“Trước kia mỗi lần em thấy anh và Vương Yên Hoa cùng một chỗ, em đều có cảm giác này.” Giọng nói có vài phần u oán.

“Hai người này làm sao có thể coi như nhau được?” Anh nâng mày, không đồng ý với so sánh của cô, “Anh đối với Thư ký Vương không có tình yêu nam nữ.”

“Em đối với đàn anh cũng không có tình yêu nam nữ, anh căng thẳng gì chứ?”

Anh sùng sốt, “Thư ký Vương là cấp dưới của anh, đương nhiên thường đi theo anh, nhưng học trưởng và em lại không có gì quan hệ.”

Hơn nữa quan trọng là, tên kia, muốn, theo, đuổi, cô!

Dù biết Đóa Hình không có ý gì với tên kia, thậm chí còn chán ghét, anh vẫn thấy vật sở hữu mà bị người khác để ý thì không vui vẻ gì.

Nhưng Khang Đóa Hình lại nói: “Anh chẳng khách quan gì cả, tốt xấu gì thì em và Vương Trung Duy cũng có quan hệ học trưởng học muội, ăn một bữa cơm, không quá đáng đâu?”

Nguyễn Đông Luân bị hỏi nghẹn lời, nhưng vẫn khó chịu, “Hấn có ý với em.....”

Cô hừ nhẹ, “Chẳng lẽ anh cho rằng Vương Yên Hoa không có ý gì với anh?”

“Này.....” Nếu ở kiếp trước, có lẽ anh có thể đứng lý hợp tình nói với cô, “Anh tin Thư ký Vương không có ý đồ gì với anh”, nhưng trải qua một đời lần nữa, anh phát hiện mình không thể khẳng định được.

Anh đặt hết suy nghĩ vào sự nghiệp, không rảnh chú ý những chuyện quanh mình, đương nhiên cũng sẽ không phát hiện Thư ký Vương hành động gì đặc biệt, nhưng mà bây giờ nhớ lại, tuy không rõ, nhưng quả thật có chút dấu vết không bình thường.

Đây là lý do vì sao, năm đó Đóa Hình vẫn muốn anh sa thải Thư ký Vương sao?

Nếu là trước đây, anh sẽ cảm thấy chỉ cần bản thân mình làm, vì sao còn muốn tránh nghi ngờ, nhưng bây giờ anh đã hiểu chút ít tâm trạng của cô.

Như vậy rất chua xót đau đơn, hóa ra cô từng chịu đựng lâu như vậy, khó trách cuối cùng không chịu nổi muốn ly hôn với anh.

Bỗng nhiên anh cảm thấy rất áy náy.

“Đồng Luân.” Giọng cô nghe qua có chút mệt mỏi, “Chuyện quá khứ em không muốn nhớ lại, dù sao bây giờ em cũng biết, lúc trước anh chỉ đơn thuần coi cô ấy là cấp dưới đắc lực mà thôi, nhưng anh đã hiểu được tâm trạng của em, em hy vọng về sau em sẽ không có cơ hội cảm nhận được đau khổ này nữa.”

“Anh xin lỗi, lúc trước anh thật sự không biết.....” Nguyễn Đồng Luân hết sức đau lòng khẽ hôn cô, “Nhưng em yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không làm em khổ sở thêm lần nào nữa. Sở dĩ chúng ta trở về, không phải vì sửa lại sai lầm kiếp trước, một lần nữa đi đến hạnh phúc sao?”

“Đúng vậy, vì thế chúng ta cố gắng rất nhiều năm.” Khang Đóa Hình thì thầm nói.

Quay về tuổi mười bảy, cô vun đắp quan hệ với ba mẹ, làm ba an nguy vượt qua nguy cơ của sự việc, anh cũng cứu được mẹ mình khỏi căn bệnh ung thư.

Sau đó bọn họ lại kết hôn lần nữa, càng hiểu được quý trọng giữ gìn cuộc hôn nhân này, mọi thứ xem ra, đều tốt đẹp và tràn ngập hy vọng --

“Kế tiếp chúng ta chỉ cần sinh lại đứa con, có thể trọn vẹn hết tiếc nuối của kiếp trước rồi.” Anh chợt có cảm xúc.

Nghe vậy, Khang Đóa Hình lại đột nhiên giật mình, đáy lòng nảy lên lo lắng

“Làm sao vậy?” Anh cảm giác được vợ mình đang cứng người lại.

Cô do dự một lát, “Không, em chỉ đột nhiên nghĩ đến, kiếp trước khi bác sĩ đã nói nội màng tử cung của em rất mỏng, không dễ thụ thai.....”

Cô không nói tiếp được, nội màng tử cung mỏng chẳng những thụ thai không dễ, còn rất dễ sinh non, lúc trước vì cô bị thế này, mà xảy mất đứa con của họ, thậm chí vì thế mà tử cung bị hư, không thể mang thai lại được.

Kiếp trước, ngoài việc đoạn tuyệt với ba mẹ ra, đây là nỗi đau xót khác trong lòng cô.

Cô nói như vậy, Nguyễn Đồng Luân cũng im lặng.

Kiếp trước khi cô gặp chuyện không may, anh cũng tìm hiểu sự việc, tự nhiên hiểu được những lời cô nói ra này.

Cân nhắc một lúc lâu, anh mới mở miệng, “Thật ra chữa trị một chút, là có thể cải thiện, nhưng nếu em cảm thấy áp lực quá lớn, chúng ta không phải nhất định có con.”

Kiếp trước mặc dù biết được cô không thể mang thai lần nữa, anh cũng không nghĩ sẽ vứt bỏ cô, bây giờ cũng thế. Thậm chí nếu mang thai sẽ nguy hiểm tới tính mạng của cô, anh thà rằng bây giờ buộc garô, không để xảy ra hậu quả.

Năm đó bọn họ cái gì cũng không biết, đã có thai ngoài ý muốn, lại ngoài ý muốn mất đi đứa nhỏ khỏe mạnh của cô, ít nhất bây giờ còn kịp thay đổi.

“Vâng, ngày mai em đi hỏi một chút.” Khang Đóa Hình không nghĩ nhiều, rồi gật đầu đồng ý.

Cô càng khát vọng có được đứa con của mình hơn Nguyễn Đồng Luân, nếu có cơ hội, cô sẽ không từ bỏ.

“Đừng miễn cưỡng mình, nếu thật sự không được, chúng mình không có cũng được, mẹ anh rất thông suốt, cho dù chúng ta không sinh, bà cũng không trách mắng đâu.” Anh không nhìn được dạn dò, sợ cô vì thế mà có áp lực.

“Em biết.”

Biết là một chuyện, có làm hay không lại là chuyện khác. Trong lòng Khang Đóa Hình đã âm thầm quyết định, chỉ cần có thể sooner sẽ mang thai sinh đứa con, muốn cô thế nào cũng được.

Nhưng mà việc cũng không dễ dàng như tưởng tượng.

Trước tiên Khang Đóa Hình tra trên mạng, phát hiện màng tử cung mỏng quá mỏng, có thể uống thuốc hoặc ăn đồ điều hòa thể chất, còn thả lỏng tư tưởng, chỉ nghĩ mình chăm chỉ uống thuốc thật bổ, có lẽ cơ thể sẽ tốt hơn, dễ dàng sinh con.

Không nghĩ khi đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ siêu âm bụng cô, lại phát hiện ngoài màng tử cung quá mỏng, chỉ sợ còn có vấn đề khác.

“Cô xem, bên trong buồng trứng của cô có rất nhiều nang trứng rất nhỏ không to lên được (bệnh này là đa nang buồng trứng ạ).” Bác sĩ riêng chỉ cho cô xem, “Đây cũng không phải là những nang trứng chín. Nói như vậy nang trứng chín mới có thể thành trứng, theo ống dẫn trứng đi xuống tử cung, gặp tinh trùng thì sẽ thụ tinh thành trứng, sau đó ở tử cung lớn dần, nhưng nhìn kết quả siêu âm, khả năng rụng trứng có chút vấn đề, nếu không rụng trứng như bình thường, sẽ rất khó thụ tinh, mang thai. Đương nhiên theo tình hình, chúng ta cần làm thêm một ít xét nghiệm.....”

Bác sĩ nói hết sức kĩ càng rõ ràng, nhưng một lúc lâu sau cô mới phản ứng lại, “Cho nên ý của bác sĩ là, tôi không thể sinh?”

Hiểu được ý của bác sĩ, giống như có người hắt vào đầu cô một gáo nước lạnh, làm cả người cô phát run.

Vì sao? Cô có thể trở về, vì sao không thể cứu được đứa con?

Khang Đóa Hình không khỏi cười khỏ. Có phải cô rất tham lam không, đời này rõ ràng đã nhận được không ít, cô lại còn muốn nhiều hơn.

“Cũng không phải là không được, bây giờ y học rất phát triển, có rất nhiều phương pháp chữa trị..... Ít nhất theo tình hình của cô, không đến mức hoàn toàn không có cơ hội, nếu cô rất muốn mang thai, chúng ta chờ làm xong xét nghiệm, đợi kết quả, rồi lại nói chuyện nên làm thế nào.”

Lời nói của bác sĩ, làm cho Khang Đóa Hình phần chần hơn lần nữa.

Cũng là, kiếp trước cô không chữa trị gì, cũng không thành công nhưng đã có thai? Chỉ cần lần này cô cố gắng thêm một chút, có lẽ sẽ có thể nhìn thấy con của cô và Đông Luân.

“Chỉ cần có thể mang thai, chữa trị gì tôi đều muốn thử.” Cô cắn răng nói.

Ông bác sĩ thở dài, vài chục năm làm bác sĩ phụ sản, câu này ông nghe nhiều rồi, người giống cô cũng gặp qua không ít.

Ông nhìn không được nhắc nhở, “Có quyết tâm là tốt, nhưng cũng không dễ dàng, thậm chí có thể nói là vất vả. Màng tử cung của cô quá mỏng, trước hết chúng ta cần cải thiện cho chỗ đó tốt hơn, nếu không cho dù cô mang thai, cũng rất dễ sinh non. Xử lý vấn đề này xong, tiếp theo có khả năng còn phải tiêm thuốc kích thích rụng trứng, tính ngày quan hệ với chồng. Hơn nữa tôi muốn thành thật nói với cô, tỉ lệ thụ tinh thành công cũng không cao, cho dù thụ tinh nhân tạo cũng vậy.”

“Tỉ lệ lại thấp, cũng hơn là không có cơ hội nào.....” Cô rũ mắt nói, rất hiểu cảm giá tuyệt vọng này.

Trời xanh nếu cho cô cơ hội thứ hai, cô nhất định phải nắm chắc.

Ông bác sĩ gật gù đầu, lại thở dài, “Vậy được rồi, cô đi trước làm xét nghiệm đi.....”

Vì thế Khang Đóa Hình bắt đầu chuẩn bị, cô không nghĩ sẽ hoàn toàn dùng thuốc để chữa trị, vì vậy quyết định giai đoạn đầu nên vận động và ăn uống tầm bở.

Người lười như cô, từ nhỏ đến lớn, chạy xa nhất có lẽ là ở trung học chạy tám trăm mét, thậm chí còn chạy đến hơn 5 phút, luôn luôn ở top cuối, nay cô lại ngoan ngoãn mỗi ngày sớm muộn gì cũng đi chạy bộ ở sân thể dục đại học Z.

Ngay từ đầu sớm muộn gì cũng chạy hết một km, hôm sau cơ bắp đau nhức đến mức không đứng dậy được, sau đó lại có thể lấy vận tốc chạy chậm rãi chống được đến hai km, có thể nói tiến bộ thật lớn.

Mặt khác cô cũng cố gắng ăn các loại đồ ăn mà trung y đề nghị, như là các loại đậu, sữa đậu nành, thậm chí còn học được cách hầm canh gà với củ từ.

Thấy cô tích cực như vậy, Nguyễn Đông Luân có chút lo lắng, sợ tâm lý cô quá nặng nề, về mặt khác cũng cảm thấy áy náy, dù sao nếu không phải do mình nhắc tới chuyện có con này, cô cũng không vất vả như vậy.

Nhưng sau lại nhìn đến “Đợt trị liệu” của cô, phát hiện ngoài vận động còn tầm bở, cũng không phải là chuyện gì xấu, một hai tháng sau, người cô thoát nhìn hồng nhuận khỏe mạnh hơn rất nhiều, cũng không ngăn cản nữa.

Đổi sang quan điểm khác, nếu cô không thường xuyên điều dưỡng thân thể, ngày nào đó lại mang thai ngoài ý muốn, nói không chừng lại tái diễn bị kịch của kiếp trước.

Nhưng mà, tiếp theo Đóa Hình bắt đầu uống thuốc rụng trứng, châm cứu để kích thích, thường xuyên chạy tới phòng khám phụ sản siêu âm, sắc mặt anh thay đổi.

Uống thuốc thì thôi, mỗi ngày lại châm cứu, mỗi ngày châm đến hơn mười lần, nhưng cơ hội có thể mang thai lại thấp đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

“Không sinh không sinh nữa, ngày mai anh phải đi buộc garô, không con nữa!” Cô đi châm cứu tới ngày thứ sáu, Nguyễn Đông Luân cuối cùng không nhìn được, lúc đầu da thịt cô trơn trượt nhẵn bóng, bây giờ lại có mấy cái lỗ châm, anh cảm thấy trái tim phảng phất bị người khác hung hăng nắm chặt, đau đến ngay cả hô hấp đều khó khăn, “Nhưng chỉ là một đứa trẻ, cùng lắm thì chúng ta nhận nuôi.”

Không có con thì sẽ sao chứ ? Trên đời này không ai quan trọng hơn cô.

“Đừng như vậy, châm cứu không đau đâu.....” Khang Đóa Hình không ngờ anh phản ứng mạnh như vậy, nỗ lực trấn an.

“Anh mặc kệ, tóm lại em đừng châm nữa.” Chuyện này không phải đơn giản chỉ là đau hay không, còn phải tốn rất nhiều thời gian đi lui đi tới bệnh viện để kiểm tra, cùng với áp lực tâm lý khổng lồ .

Anh không muốn cô chịu khổ, một chút cũng không được.

“Đông Luân.....”

“Không cần nói nữa, anh sẽ không thay đổi ý định đâu.” Bây giờ anh hối hận vì lúc trước đã nhắc tới chuyện con cái.

Khang Đóa Hình rúc vào trong lòng anh, “Đồng Luân, anh có biết, em vẫn nuôi tiếc đứa con ở kiếp trước.”

“Anh biết.” Anh im lặng một chút, mới nói.

Chính vì biết, cho nên mới không muốn cô lại bị tổn thương.

“Em hiểu anh muốn bảo vệ em, nhưng nếu không chữa, chuyện sẽ luôn trong lòng em, nhiễm trùng thói xấu, vì thế cả đời em không thể quên được đau thương.”

Anh nhắm mắt, “Nhưng muốn anh trở mặt ra nhìn em khổ sở như thế, anh không làm được.” Nếu một lần có thể thành thì không nói, nhưng tỉ lệ thấp đến mức không được, anh làm sao chịu được? “Nhưng dù sao vẫn đề là rụng trứng đúng không, kiếp trước chúng ta có thể tự nhiên mang thai được, thì đương nhiên kiếp này cũng có thể.”

“Việc này không biết kéo dài bao lâu đâu.....” Cô nói thầm.

Nguyễn Đồng Luân thở dài, “Nguyễn phu nhân, năm nay em mới hai mươi ba tuổi, có cần phải vội vàng không? Chờ đến lúc em bốn mươi ba tuổi, lại phiền não đến vấn đề này được không?”

Khang Đóa Hình bĩu môi, tuy rằng biết anh nói đúng, nhưng có lẽ khi ở tuổi hai mươi lăm kiếp trước, đã nghe mất đi khả năng sinh đẻ làm cô rất tuyệt vọng, cô không nghĩ là sẽ bị động chờ đợi.

“Muốn ngừng..... Ít nhất cũng chờ đến khi làm xong đợt này đi?” Cuối cùng cô miễn cưỡng nói: “Bằng không tiền châm bó ra cũng uống lắm? Cùng lắm lần này không được, về sau em không làm nữa.”

Thế này chẳng phải anh lại phải nhìn cô châm thêm vài lỗ nữa? Sắc mặt Nguyễn Đồng Luân lại trầm xuống.

“Đồng Luân, đồng ý lần này thôi!” Một đôi mắt sáng nhìn anh, mềm giọng cầu xin.

Nguyễn Đồng Luân bắt đầu dè dặt, chiều này luôn luôn rất hiệu quả. Giấy dựa sau một lúc lâu, cuối cùng anh chỉ có thể thỏa hiệp như trước, “Nốt lần này, lần sau không được lấy lý do này nữa.”

Cho dù không có con, với anh mà nói, vợ yêu vẫn quan trọng hơn.

“Vâng.” Mắt cô sáng lên.

“Nghe nói con và Đóa Hình định sinh con?”

Nguyễn Đồng Luân ngẩng đầu nhìn sắc mặt không thể nào tốt hơn của bố vợ kiêm thủ trưởng, rất ngạc nhiên lúc đi làm ông lại nhắc tới chuyện trong nhà.

Giờ phút này bọn họ đang ngồi trong một phòng ăn ở nhà hàng, chờ đối tác đến ký hợp đồng.

Anh nghĩ nghĩ, mới nói: “Con hy vọng có hai đứa, nhưng không muốn gò ép, nghĩ thuận theo tự nhiên là được, nhưng Đóa Hình rất kiên trì.”

Anh không phủ nhận mình cũng muốn có con, nhưng điều kiện trước tiên là Đóa Hình phải khỏe mạnh, anh không muốn thúc ép gì rồi lại nguy hiểm đến cô.

Hóa ra là vì con gái nhà mình..... Lúc này vẻ mặt Khang Hành Đình mới dịu xuống.

Ngẫm lại, tuy rằng trong lòng còn nhiều vướng mắc, nhưng không thể phủ nhận Nguyễn Đồng Luân quả thật là người chồng tốt, cho tới bây giờ cũng chỉ có con gái ông bắt nạt nó, nào có thấy nó thúc ép Đóa Hình?

“Con khuyên nó đừng liều như vậy đi.....” Chính là lời nói ra, Khang Hành Đình cũng nói rõ ràng, thấy Nguyễn Đồng Luân cương chiều vợ đến mức này, khẳng định rất thương vợ vất vả, có thể khuyên được thì nên làm.

Nhưng Nguyễn Đồng Luân cũng không giải thích gì về mình, chỉ nói: “Con sẽ cố hết sức.”

Lúc trước một lần châm cứu, cũng chưa thể làm cho cô mang thai, vì thế ở ngoài mặt cô chưa nói gì, tự mình làm rất khổ sở.

Thấy cô rầu rĩ không vui, trong lòng anh cũng không chịu nổi. Nhưng cô không nhận ra, anh có thể làm sao bây giờ?

“Thôi được, không nói chuyện này nữa, lấy hợp đồng lại đây, để ba xem một lát.” Khang Hành Đình day day huyết thái dương.

Đã thỏa thuận xong, chỉ cần ký tên, cũng không có gì cần xác nhận lại, Nguyễn Đồng Luân biết Khang Hành Đình muốn nói sang chuyện khác, yên lặng đưa hợp đồng qua.

Lúc này, cánh cửa phòng bị gõ hai tiếng rồi mở ra.

Gặp người đứng đầu công ty hợp tác với bọn họ là ông chủ Vương Diệu Minh, Khang Hành Đình và Nguyễn Đồng Luân cùng đứng dậy chào hỏi ông ta.

“Thật có lỗi thật có lỗi, đã tới muộn.” Vương Diệu Minh cười ha ha, cùng bọn họ bắt tay.

“A, chúng tôi mới đến.” Khang Hành Đình khách khí trả lời.

“Đứng rồi, đây là con gái tôi.” Đột nhiên Vương Diệu Minh quay đầu về phía người vẫn đang đứng ngoài cửa vẫy vẫy tay, “Con bé vừa tốt nghiệp năm ngoái, bây giờ đang ở trong công ty tôi thực tập, hôm nay nhân tiện mang con bé tới gặp để học hỏi.”

“Chào giám đốc Khang, chào Nguyễn tiên sinh.” Một cô gái tuổi còn trẻ chậm rãi đi đến.

Nguyễn Đông Luân ngẩng đầu lên, lại nghe thấy giọng nói của cô gái, đột nhiên cứng lại.

Vương Yên Hoa? Làm sao cô ta có thể ở trong này? Trong đầu Nguyễn Đông Luân một mảnh hỗn loạn.

Anh không biết Thư ký Vương có cha là người có tiền, nhìn xuất thân và năng lực của cô ta, lúc trước cần gì phải chịu thiệt làm chân thư ký trong công ty nhỏ của anh?

Chẳng lẽ anh cho rằng Vương Yên Hoa không có ý gì với anh?

Tiếng nói Đóa Hinh không đồng ý ở trong đầu vang lên, làm anh hơi chần chừ.

Có chuyện này sao? Năm đó Thư ký Vương là vì anh mới vào công ty? Anh là người đã có gia đình rồi.

“Làm sao vậy, Đông Luân?” Khang Hành Đình thấy thần sắc anh bất thường, hỏi.

“Không có gì.” An lập tức lấy lại tinh thần, mỉm cười với Vương Diệu Minh và con gái, “Giám đốc Vương, Vương tiểu thư, mời ngồi.”

Chờ bốn người vào chỗ ngồi, Khang Hành Đình nhìn Vương Yên Hoa, cười nói: “Vương tiểu thư thật không đơn giản, vừa mới tốt nghiệp đã vào công ty của ba thực tập, giống con gái tôi, cũng vừa tốt nghiệp năm trước, nhưng lại bắt đầu đi ra ngoài làm việc, bây giờ chỉ ở nhà chỉnh sửa bản thảo thôi.”

Tuy nói như vậy, nhưng trong giọng ông tràn ngập cưng chiều với con gái.

Vương Diệu Minh nghe người ta khen con gái, tự nhiên vui vẻ, cũng không quên nói: “Là giám đốc Khang thương con, mới làm cho con làm việc mình thích.”

“Ài, theo tôi có vấn đề gì đâu, tôi chỉ có trách nhiệm nuôi nó đến lúc lấy chồng thôi, cưới xong chồng yêu của nó chăm sóc nó như thế nào, tôi làm ba cũng không xen vào được.” Giọng Khang Hành Đình chua xót.

“Tôi không ngờ lệnh thiên kim kết hôn sớm vậy.” Vương Diệu Minh cũng rất kinh ngạc.

“Nhưng con bé có gấp rút gì đâu!”

Khang Hành Đình chua xót trừng mắt nhìn cái tên cướp đi con gái bảo bối của ông, Nguyễn Đông Luân cười cười.

Hôn lễ của anh và Đóa Hinh, tuy được tổ chức trang trọng, nhưng cũng chỉ mở tiệc chiêu đãi bạn bè thân thiết, Vương Diệu Minh và Khang Hành Đình cũng lắm chỉ là quan hệ hợp tác bình thường, dĩ nhiên sẽ không biết.

Hợp đồng đã được thỏa thuận, chỉ còn động tác ký tên, vì vậy bốn người nói chuyện về việc nhà, không khí ổn định hài hòa.

Sau khi song phương xuất ra hợp đồng, trao đổi xác nhận sau khi ký tên, vừa vui vẻ ăn cơm vừa nói chuyện phiếm.

Nhưng mà dần dần không biết tại sao, đề tài đã từ từ chuyển sang Nguyễn Đông Luân và Vương Yên Hoa.

Có lẽ do trong lòng còn băn khoăn, Nguyễn Đông Luân cảm thấy ánh mắt Vương Yên Hoa luôn đảo quanh trên người mình, anh không thích cảm giác này, lại ngại Vương Diệu Minh, không tiện thể hiện rõ ràng.

“Không nghĩ tuổi Đông Luân còn trẻ, nhưng nhìn được rất xa.” Nghe xong Nguyễn Đông Luân nói về lĩnh vực phân tích thị trường, Vương Diệu Minh liên tục gật đầu, không quên khen ngợi.

“Nhưng cá nhân tôi không quen thiên kiến, còn chưa có kinh nghiệm, giám đốc Vương quá khen.” Anh thản nhiên nói.

“Ha ha, người trẻ tuổi khiêm tốn là chuyện tốt, nhưng đừng tự coi nhẹ mình quá. Khụ, không phải tôi khoe khoang, Yên Hoa nhà chúng tôi cũng rất xuất sắc! Vào công ty không bao lâu, đã lập được một vài thành tích, nói không chừng chưa cần đến vài năm, có thể tiếp nhận công ty tôi.....”

Nguyễn Đông Luân nhủ mày, chậm quá đã hiểu được ý đồ của cha con nhà Vương, nhưng anh không xác định được rốt cuộc là ý của Vương Diệu Minh hay Vương Yên Hoa. Lúc trước vì nói chuyện hợp tác với Vương Diệu Minh, anh cũng đi qua công ty họ vài lần, cũng không nhớ rõ tất cả gặp Vương Yên Hoa.

Anh biết bản thân mình ở trước Vương Diệu Hoa nói ra càng hiểu rõ ám chỉ, trước tiên chặt đứt ý nghĩ của bọn họ đã, để tránh chuyện càng không thể cứu vãn.

“Giám đốc Vương quả thật có phúc.” Trong khi Vương Diệu Minh đang ba hoa, ngắt lời nói: “Giống như vợ tôi không có hứng thú với việc kinh doanh, tôi cũng chỉ có thể tốn nhiều tâm tư thay cô ấy.”

“Vợ?!” Quả nhiên cha con nhà Vương thay đổi sắc mặt, “Anh..... Kết hôn?!”

“Tôi và vợ tôi đã qua lại nhiều năm, năm trước khi cô ấy tốt nghiệp mới kết hôn.” Nguyễn Đông Luân mỉm cười, cúi đầu uống trà, làm bộ như không thấy vẻ mặt khó coi của bọn họ.

Đầu tiên Khang Hành Đình nghi hoặc anh làm sao đột nhiên nhắc tới Đóa Hinh, nhưng nhìn vẻ mặt của hai cha con, mới hiểu được tính toán của bọn họ.

Lại có người trước mặt ông, muốn bắt cóc trụ thủ đắc lực kiêm con rể của ông?

Khang Hành Đình thấy khó chịu, trong lúc nhất thời ngay cả hợp đồng cũng muốn đổi ý cầm lại rồi xé toạc, trực tiếp rời đi.

Nhưng phản ứng của Đông Luân coi như làm người ta vừa lòng, nghĩ mình không nên nhúng tay vào, cuối cùng ông miễn cưỡng nén tức giận xuống, không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn hai cha con nhà kia.

Vương Yên Hoa vẫn cứ bỏ qua, tươi cười, “Không biết cô gái nào có phúc như vậy, có thể gả cho anh Nguyễn.....”

“Tôi cảm thấy có thể lấy được Đóa Hinh là phúc của tôi, đương nhiên, cũng muốn cảm tạ sự dẫn dắt của nhạc phụ nữa.” Nói xong, anh mỉm cười với Khang Hành Đình.

Cha con nhà Vương hoàn toàn ngây người, qua vài giây Vương Diệu Minh mới phản ứng lại: “Chẳng lẽ anh chính là con rể của giám đốc Khang?”

“Đúng vậy.” Nguyễn Đông Luân vui vẻ gật đầu, “Vợ tôi không hề hứng thú với công ty Khang gia, cho nên tôi càng phải cố gắng.”

Nhìn hai cha con trợn mắt há hốc mồm, trong lòng anh vô cùng dễ chịu.

Tốt lắm, cuối cùng lại giải quyết xong một phiền phức của kiếp trước rồi, nhưng lại là do Đóa Hinh phát hiện trước.

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Tuổi 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

“A – Làm sao anh ta có thể kết hôn được?” Vương Yên Hoa tức giận ném hết đồ từ trên bàn xuống.

Cô trẻ tuổi tướng mạo xinh đẹp lại thông minh, xuất thân cũng tốt, nhưng được nhà nông chiều, tính tình thật sự tồi.

Bình thường ở bên ngoài còn có thể vì giữ lại hình ảnh mà giả vờ giả vịt một chút, nhưng về nhà thì không kiêng nể gì cả.

Một bình hoa thủy tinh tinh xảo trên bàn rơi xuống thành những mảnh vỡ, nhưng cô không thấy tiếc một chút nào, chỉ thấy con giận còn sót lại chưa biến mất.

“Yên Hoa, cái tính này của con cũng nên sửa lại đi? Không thể cứ tức giận thì vứt đồ vật như vậy được.” Vương Diệu Minh không chỉ một lần hối hận vì đã nuông chiều con.

“Nhưng con tức quá! Làm sao anh ta có thể kết hôn?” Từ nhỏ cô sống an nhàn sung sướng, lại thêm điều kiện bản thân rất tốt, tâm cao khí ngạo, đàn ông cùng tuổi cũng không đặt trong mắt.

Nhưng không biết tại sao, cô lại chú ý tới Nguyễn Đông Luân.

Lần đầu tiên theo cha đến công ty, thay mặt công ty của Khang gia cùng cha đàm phán, ánh mắt của cô liền không thể rời đi khỏi người anh.

Cách nói các luận điểm của anh về hạng mục dự án mà hai công ty hợp tác không hề tầm thường, rất chặt chẽ, càng làm cho cô cảm mến anh.

Cô cũng không tùy tiện tạo cơ hội quen biết với anh, chỉ muốn tìm cơ hội hoàn mỹ nhất, cũng chính là khi hai công ty kí hợp đồng, lấy thân phận là con gái của ông chủ công ty đối tác xuất hiện trước mặt anh, làm cho anh hiểu được cô Vương Yên Hoa, có điều kiện tốt cỡ nào, phù hợp với tư cách là người phụ nữ của anh?

Còn nếu như anh có bạn gái ?

Đương nhiên, cô tin một người đàn ông xuất sắc như anh, phần lớn đã chết rồi, nhưng cô không biết là có người nào sẽ là đối thủ của mình, cô một lòng nhận định, chỉ cần bản thân cố gắng thêm chút nữa, có thể theo đuổi anh rồi.

Nhưng cô tuyệt đối không nghĩ rằng, anh đã kết hôn, đối tượng lại là thiên kim của ông chủ anh.

Cô luôn nắm chắc thế giới xung quanh mình, không thể chịu đựng được những chuyện trái với mong muốn của cô.

“Yên Hoa, ba nghĩ hay là con từ bỏ đi.” Vương Diệu Minh thờ dãi.

Ông không muốn vì chuyện này mà trở mặt với Khang gia, tuy Nguyễn Đông Luân kia tuổi trẻ thượng khinh, cũng không phải là người dễ đối phó, mấy ngày nay ông tiếp xúc với Nguyễn Đông Luân, biết rõ năng lực của anh.

Mà trong bữa ăn anh ta đột nhiên nhắc tới vợ mình, chỉ sợ đã sớm nhìn ra ý đồ của hai cha con bọn họ.

Con gái mình tuy thông minh, nhưng cũng không phải là đối thủ của người ta.

“Không muốn, con không chịu.” Cô nắm chặt tay, “Con không tin con sẽ thua Khang Đóa Hình.”

“Cho dù con thắng thì sao, người ta cũng đã kết hôn rồi.....”

“Kết hôn cũng có thể ly hôn.” Cô cười lạnh, trong lòng đã có quyết định, “Ba, ba đừng nói nữa, con biết làm thế nào mà.”

“Con thật sự là..... Ai.” Biết con gái mình một khi quyết định cái gì, thì ai nói gì cũng không nghe, Vương Diệu Quang chỉ còn biết thờ dãi.

Quên đi, chờ con bé ngã một lần, có lẽ sẽ hiểu được..... Đi?

Kính nguyệt lại tới nữa.

Khang Đóa Hình ở trong toilet, trừng mắt oán hận với màu đỏ kia, từ trong túi lấy ra băng vệ sinh, dán vào quần lót.

Chẳng còn cách nào, bây giờ đang có người chờ bên ngoài, cũng chỉ có thể xử lý qua loa trước thôi.

Từ lúc cô bắt đầu muốn có con, đã qua hơn nửa năm rồi, vì Đông Luân không cho cô tiếp tục tiêm thuốc nữa, đành phải làm theo cách khác, nhưng mà từ lúc đó, nên uống, nên ăn, cái gì cô cũng đã ném thử qua, cái bụng nửa điểm động tĩnh vẫn không thấy gì.

Thật ra Khang Đóa Hình cũng biết mình quá nóng vội, mới chỉ hơn nửa năm mà thôi, cô còn trẻ, thật sự không cần phải lo lắng như vậy.

Nhưng kiếp trước sinh non, mất đi khả năng sinh đẻ, để lại đầy lòng cô một bóng ma tâm lý rất sâu, trên lý trí muốn bản thân đừng quá lo âu, nhưng tâm lý lại không chịu không chế.

Đem rác ném vào thùng, cô xả nước ra khỏi toilet.

Hôm nay là buổi tối thứ sáu, Nguyễn Đông Luân khó tan làm sớm được, hai người tâm huyết dâng trào chạy đi xem phim.

Bộ phim này ở kiếp trước đã xem qua, là phim tình cảm, nhưng có lẽ do tâm trạng thay đổi, kiếp trước xem không có cảm giác gì, lần này xem lại cô thấy cảm động rất nhiều.

Nhìn nhân vật chính cẩn thận che chở, dụng tâm kinh doanh tình yêu, cô phát hiện mình đột nhiên đã hiểu được rất nhiều mẫu chuyện trước kia không rõ ràng hoặc không cho là đúng. Trước kia vì yêu mà liều lĩnh bỏ trốn, thậm chí cắt đứt với cha mẹ Khang Đóa Hình đã chết, Khang Đóa Hình bây giờ, hiểu rõ phải luôn cố gắng học hỏi để làm sao cân bằng được tình thân và tình yêu.

Xem phim xong người rất đông, đi toilet xong, thật vất vả mới len được ra ngoài, cô liếc mắt một cái nhìn thấy chồng mình đang chờ bên ngoài.

Có lẽ vừa thưởng thức phim tình cảm ấm áp xong, lại thấy người đàn ông mà mình yêu nhất, trong lòng cô bỗng dưng thấy lo lắng, cô đi nhanh về phía anh hơn.

Nhưng ngay sau đó, lại có một người khác xuất hiện trước mắt cô, một bước đến trước mặt chồng cô.

“Thật khéo, anh Nguyễn, không ngờ sẽ gặp anh ở chỗ này.” Cô gái kia mở miệng.

Khang Đóa Hình tròn tròn mắt, quả thật không thể tin được lại nhìn thấy người kia, hơn nữa lần này thời gian còn sớm hơn trước.

Lúc trước Vương Yên Hoa vào làm trong công ty của Đông Luân là lúc cô hai mươi sáu tuổi, nhưng nay cô vừa mới tròn hai mươi tư.

Hơn nữa..... Sao cô không biết bọn họ biết nhau từ khi nào?

Bên kia, Nguyễn Đông Luân nhìn thấy Vương Yên Hoa, cũng rõ ràng sùng sốt.

Nhưng dù sao còn bàn tới công việc, anh cũng không thể không nhìn đối phương, vì vậy nhàn nhạt lên tiếng chào hỏi, “Chào Vương tiểu thư.”

“Anh Nguyễn hăng hái thật đấy, lại xem những phim kiểu này.” Vương Yên Hoa giọng nhỏ nhẹ nói.

Trên thực tế cô ở đây gặp Nguyễn Đông Luân một chút cũng không hề ngẫu nhiên, là cô chủ ý đến làm đổ bức tường của anh.

Không có cách, anh đem dự án hai công ty hợp tác quảng cho người khác xử lý, đến công ty Khang gia không nhìn thấy anh, đành phải tìm người trong đó, sau đó cố ý tạo ra cuộc gặp gỡ tình cờ, nhân tiện quan sát một chút cái người tên Khang Đóa Hình ở với anh kia.

Nếu vận khí tốt, nói không chừng còn có thể làm cho Khang Đóa Hình hiểu lầm gì đó.

Với vẻ ngoài xinh đẹp của mình, cô luôn luôn có lòng tin.

“Loại phim nào?” Nguyễn Đông Luân nhún mày, hỏi không chút để ý.

Cô giương mắt nhìn anh, “Dĩ nhiên là anh xem phim tình cảm hài, em cũng không biết là anh thích xem thể loại phim này đâu!”

Nguyễn Đông Luân dò xét cô một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng, “Chúng ta hẳn là không thân thuộc gì, sao cô biết tôi thích xem thể loại phim này?”

“A, em chỉ cảm thấy..... Với cá tính của anh, hẳn là sẽ thích xem những bộ phim có chiều sâu.....”

“Thể này cũng thú vị rồi.” Anh lạnh lùng gọi lên khoe môi, “Rạp chiếu phim chiếu nhiều phim như vậy, làm sao mà cô biết tôi xem phim nào? Cô theo dõi tôi?”

Câu cuối cùng kia chính là dự đoán, nhưng nhìn Vương Yên Hoa biến sắc trong phút chốc, anh biết mình đoán đúng rồi.

Nói không sợ hãi kinh ngạc là lừa người.

Nguyễn Đông Luân không ngờ, trong trí nhớ đối với công việc Vương Yên Hoa luôn tận tâm hết sức, thế nhưng lại cố ý theo dõi mình.

Lại nhớ tới lúc trước khi ký hợp đồng, Vương Diệu Minh muốn giới thiệu con gái cho anh, sau đó cùng Vương Yên Hoa thường lấy danh nghĩa hai bên công ty hợp tác chạy đến công ty Khang gia -- đương nhiên, dự án này, anh giao cho người khác xử lý, dù sao Khang gia thảo luận nói có phân lượng cho hai người đàn ông, cũng không vui khi gặp người phụ nữ có ý nghĩ kì quái với anh.

Kiếp trước anh rất sợ hãi, vẫn là tâm tư của cô ta quá kín đáo, mới không phát hiện người phụ nữ này rõ ràng có ý đồ khác, khó trách Đóa Hình đi qua vẫn để ý cô ta như vậy.

Nhưng bây giờ không giống thế, cứ việc cho Vương Yên Hoa che giấu rất kỹ, dù tình cờ gặp anh ở công ty Khang gia, cũng chỉ là mỉm cười chào hỏi, chưa có câu nói tùy tiện nào, không giống Hứa Tĩnh Á chanh chua nhưng vụng về, có ý đồ phá hoại tình cảm giữa anh và Đóa Hình, nhưng nếu anh để tâm một chút, bình thường không để chú ý tới dấu vết để lại, lúc này sẽ thấy cô ta có ý với anh.

Tuy anh vẫn không hiểu, vì sao cô ta có thể lơ đãng việc anh đã kết hôn, nhưng anh thì tuyệt đối không phạm sai lầm giống kiếp trước nữa.

“Theo dõi gì chứ? Chỉ là đúng lúc em nhìn thấy anh từ sảnh phòng chiếu số 2 đi ra.....” Cô cân não xoay chuyển rất nhanh, bắt đầu giải thích.

Nhưng đã thoáng nhìn thấy vợ Nguyễn Đông Luân, lại vô tâm khách sáo với cô.

Anh nhìn ra vẻ mặt khiếp sợ của Khang Đóa Hình, mắt thấy động tác muốn xoay người đi của cô, máu trong người anh đột nhiên cảm giác như ngừng chảy.

Về mặt kia, không hiểu sao làm anh nhớ tới đơn ly hôn của kiếp trước.

Giây tiếp theo, thân thể anh cử động.

“Đóa Hình!”

Nguyễn Đông Luân bước từng bước đi tới, thấy cô muốn trốn đi, bắt được tay cô, bắt được trong mắt cô hiện lên kinh hãi đau xót, trái tim đột nhiên bị tóm chặt.

Cô không nói chuyện, anh lại cảm giác được bàn tay nhỏ bé trong tay mình hơi giật lại, như phản xạ càng nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia càng nhanh.

Không! Có âm thanh trong đầu anh kêu gào, trong lòng dâng lên sợ hãi rất lớn.

Làm ơn, Đóa Hình, đừng rời khỏi anh nữa!

Mất đi cô, một lần là đủ lắm rồi, anh không biết làm sao mình có thể chịu được lần thứ hai.

Khang Đóa Hình biết rõ mình không nên yếu đuối như vậy.

Như Lí Nguyên Linh nói, người đàn ông này là chồng cô, cô là vợ chính thức, không có lý gì lại làm cho người thứ ba hung hăng trèo lên đầu cô, có lẽ do kiếp trước Vương Yên Hoa là bóng ma quá lớn của cô, làm cho cô rất khó đối mặt với Hứa Tĩnh Á cũng như đối mặt với cô ta.

Cô không biết vì sao kiếp này Nguyễn Đông Luân lại gặp lại Vương Yên Hoa, cũng không biết vì sao mình lại đi tranh toilet, kiếp trước làm cho cô gặp vô số ác mộng, làm cho cô tự ti hối tiếc, tự biết xấu hổ, thậm chí thừa nhận không chịu được áp lực làm cho cô không thể kìm được một giây mà kí vào đơn ly hôn, vì sao lại quay lại sinh mệnh cho cô.

Hơn nữa một khắc trước đây, cô còn vì không thể mang thai mà tâm trạng sa sút.....

Trong nháy mắt đó, cô đã nghĩ sẽ chạy trốn thật xa, tìm nơi nào không có người quen biết mình vụng trộm làm lành vết thương.

Đến khi một lực ầm ập không đối, cầm chặt tay cô.

“Đóa Hình.” Nguyễn Đông Luân gọi đều, trong giọng nói tràn đầy tình cảm.

Cô sững sờ quay đầu lại, nhìn thấy trong mắt anh tràn đầy lo lắng..... Và đau lòng.

Cô theo bản năng giật giật khi bị nắm lấy, thật không có ý muốn gãy ra, lại thấy sắc mặt anh trở nên hốt hoảng, lực nắm bỗng dưng mạnh hơn.

Anh liều chết nhìn cô, làn môi đầy đặn đẹp mắt trở nên hơi trắng.

Đừng đi.

Cô hình như nghe được âm thanh này, nhưng cũng không thấy anh mở miệng, làm Khang Đóa Hình có chút hoang mang.

Đừng đi.

âm thanh kia lại lớn hơn nữa.

Rốt cuộc là từ đâu đến?

Đóa Hình, đừng buông tay.

Nhìn về mặt Đông Luân còn hoảng sợ hơn mình, Khang Đóa Hình đột nhiên hiểu được.

Đó là giọng nói trong lòng anh.

Tuy anh chưa nói ra miệng, nhưng mặt mày anh, anh nắm chặt tay, tâm của anh, đều rõ ràng hiểu rằng đang gọi cô, xin cô đừng bỏ đi.

Anh yêu cô say đắm, rõ ràng là như vậy, cũng không thềm liếc Vương Yên Hoa bên cạnh một cái.

Thắng thua thật ra đã rất rõ ràng, giống như Hứa Tĩnh Á lúc trước, mặc kệ mấy cô đó bày mưu thế nào, Đông Luân cuối cùng vẫn yêu, vẫn để ý đến người vợ là cô.

Một lòng của anh đều hướng đến cô, phụ nữ khác thích anh thế nào, anh yêu cô như thế, việc gì cô phải so đo?

Cảm xúc của Khang Đóa Hình, chậm rãi bình tĩnh trở lại, sau đó nghe thấy mình nhẹ giọng mở miệng --

“Anh à, không giới thiệu mỹ nữ này với em sao?”

Vương Yên Hoa muốn cướp đi Đông Luân từ tay cô, cô đương nhiên không thể làm cho cô ta được như ý, càng như thế, cô càng thể hiện ra tình cảm chìm cá với Đông Luân.

Điều chỉnh tốt tâm trạng, Khang Đóa Hình ưỡn ngực vì tình yêu và hôn nhân của mình chiến đấu.

Nhưng hành động này của cô, lại làm Nguyễn Đông Luân sợ ngây người.

Anh cứ tưởng rằng cô sẽ tức giận xoay người bước đi, lại nghiêm trọng hơn, nói không chừng còn có thể đưa ra một cái đơn ly hôn khác, không ngờ cô lại quay người lại nói một câu, làm anh sững sờ mất ba giây mới phản ứng lại.

“Khụ, vị này là Vương tiểu thư, công ty ba cô ấy có hợp tác quan hệ hợp tác với Khang gia.” Đây là nhấn mạnh bọn họ chỉ là đơn thuần gặp nhau trong công việc, “Vương tiểu thư, vị này là vợ tôi, Đóa Hình.”

“Hóa ra là Vương tiểu thư, xin chào.” Khang Đóa Hình tự nhiên phóng khoáng bắt tay với đối phương, “Hy vọng trong công việc Đông Luân không gây

phiền toái gì cho cô.”

“A, làm sao..... Làm sao có thể thế được?” Trong lòng Vương Yên Hoa bức bối, lại chỉ có thể mỉm cười cứng ngắc đáp lời, “Anh Nguyễn rất lợi hại.”

“Đương nhiên rồi.” Khang Đóa Hình cười híp mắt, “Nếu không việc gì tôi phải ra tay trước, sớm đem anh ấy về nhà?”

“Làm sao mà anh thấy, anh mới là người đem em về mới đúng?” Bình thường mấy câu kiểu này Nguyễn Đông Luân sẽ không nói trước mặt người khác, nhưng giờ phút này vì thể hiện ra tâm ý của mình với Đóa Hình, thêm cả chặt đứt ý nghĩ của Vương Yên Hoa, anh không ngại nói rõ ràng hơn.

“Được rồi, thì phải là chúng ta đều đem người khác đính lấy.” Khang Đóa Hình cười hi hi nói.

Vương Yên Hoa phát hiện, khi bọn anh ngóng nhìn lẫn nhau, có không khí không thấy ai, người khác không thể tham gia.

Trong nháy mắt, cô bỗng nhiên có chút do dự.

Cô có cảm tình với Nguyễn Đông Luân, nhưng dù sao cũng chỉ là đơn phương nhìn anh, hai người chưa bao giờ từng có tiếp xúc.

Cô không biết mình thua Khang Đóa Hình ở điểm gì, tốt nghiệp đại học Z khoa tiếng Trung thì sao? Nói về thông minh tài trí, thậm chí là về ngoại, cô đều nắm chắc phần thắng hơn Khang Đóa Hình, chỉ cần cô nghĩ, làm Nguyễn Đông Luân yêu mình, cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Chính là, cô rất muốn vì người đàn ông này, mà phí nhiều tâm tư như vậy sao?

Hoặc là nên hỏi, anh ta đáng để cô trả giá thật nhiều sao?

Vì xem ra bây giờ, muốn nhường Nguyễn Đông Luân nhà mình Khang Đóa Hình ngược lại chọn mình, chỉ sợ không phải chuyện dễ dàng.

“Vương tiểu thư.”

Cô hoàn hồn, phát hiện Nguyễn Đông Luân đang nhìn mình.

Sau đó anh thật sự nghiêm túc mở miệng, “Tuy rằng nói những lời này, có lẽ sẽ hết sức hơi hợt, nhưng tôi yêu vợ tôi, rất rất yêu, yêu đến mức cô thể vì cô ấy mà bỏ qua tất cả, kể cả tính mạng của tôi. Cho dù có kiếp sau, tôi cũng sẽ chỉ yêu cô ấy.”

Đây là đang nói, cô vĩnh viễn không có cơ hội sao? Đột nhiên vẻ mặt Vương Yên Hoa lạnh đi, xù gai như con nhím, “Cho nên? Anh Nguyễn nói cho em biết chuyện này để làm gì?”

Chưa bao giờ cô nói mình thích anh trước mặt anh mà? Nếu người này dám tùy tiện xin lỗi cô vẫn từ chối cô, cô tuyệt đối sẽ cười nhạo anh tự mình đa tình!

Đây chính là vấn đề mặt mũi và tự trọng.

Bất thành lời, Nguyễn Đông Luân mỉm cười với cô, có lẽ bọn họ từ vài lần tiếp xúc gần gũi tới nay, anh đã đối xử với cô bằng vẻ mặt ôn hòa nhất rồi.

“Thật ra tôi muốn nói, Vương tiểu thư là một cô gái xinh đẹp và thông minh, có tương lai, nhưng nếu quá nóng vội, một lòng muốn phát triển sự nghiệp, có lẽ sẽ xem nhẹ cảnh tú lệ bên cạnh. Công việc dĩ nhiên là quan trọng, nhưng cũng đừng nên ngại dừng lại, để ý những việc tốt đẹp cạnh mình.”

Nói xong, anh dịu dàng nhìn vợ, rất dễ nhận ra đây là “việc tốt đẹp” của anh.

Vương Yên Hoa đương nhiên rất thông minh, chẳng phải anh nói như vậy, thật ra vẫn là từ chối cô.

Nhưng anh dùng cách “khuyên” cô như vậy, lại làm cho cô rất khó tức giận.

Anh thừa nhận sự xinh đẹp và năng lực của cô, cho nên, không phải cô không tốt, mà là anh gặp Khang Đóa Hình trước, rồi sau đó quyết định đem nửa đời sau giao cho cô.

Nghĩ như thế, ít nhiều cũng làm Vương Yên Hoa thoải mái với con giận hơn rất nhiều.

“Cũng phải nếu như thật sự có phong cảnh đáng giá để em nghỉ chân xuất hiện.” Sau một lúc lâu, cô nói: “Cho tới bây giờ, em vẫn chưa thấy.”

Lời nói cao ngạo, lại đồng thời rõ ràng cho thấy, anh không xứng làm cho cô nghỉ chân.

“Sẽ xuất hiện, chỉ cần cô chú ý nhiều hơn, đừng cự người ngoài ngàn dặm, lấy điều kiện xuất sắc của cô, nhất định sẽ có người như vậy xuất hiện.” Nguyễn Đông Luân gật đầu khẳng định, càng nắm chặt bàn tay nhỏ kia.

Anh nói như vậy, đương nhiên chủ yếu vẫn là chặt đứt ý nghĩ của Vương Yên Hoa với mình, nhưng mặt khác, dù sao kiếp trước cô cũng từng là trợ thủ đắc lực của anh, anh hy vọng cô có thể nghĩ thông suốt, tìm thấy hạnh phúc thật sự của mình.....

Sau đó, đừng hại Đóa Hình thương tâm tức giận lần nữa!

“Anh xin lỗi.” Tạm biệt với Vương Yên Hoa xong, Nguyễn Đông Luân mở miệng.

“Hà?” Khang Đóa Hình đáp lại thản nhiên.

Anh hít vào một hơi, “Anh biết cảm giác ghen tị có bao nhiêu khó chịu, lại còn cho em nhìn thấy cô ấy.”

Tuy rằng nhìn thấy Vương Yên Hoa cũng không phải là điều anh muốn.

“Anh nên xin lỗi em, nhưng không phải vì Vương Yên Hoa xuất hiện, mà là anh không nói cho em biết, anh gặp lại cô ấy.”

Anh thờ dài, “Anh chỉ nghĩ em nghe đến cô ấy, lại không vui thôi.”

“Vậy bây giờ anh cảm thấy em có vui không?”

“Không có.....” Anh dừng một chút, trong lòng thấy áy náy, “Xin lỗi, anh không nên gạt em.”

“Quên đi.” Khang Đóa Hình đột nhiên cười khẽ, “Biểu hiện hôm nay không tệ, lần này bỏ qua cho anh.”

Bây giờ nghĩ lại, phản ứng vừa rồi của cô cũng hơi quá, có lẽ bóng ma kiếp trước quá sâu đi.

Đông Luân yêu cô như vậy, bảo vệ cô, mọi việc đều nghĩ về cô đầu tiên, cô cần tự tin vào mình mới đúng.

“Đóa Hình.” Anh do dự một lát, “Kiếp trước..... Có phải kiếp trước Vương Yên Hoa đã nói hoặc làm gì đó với em phải không?”

“Sao..... Tự nhiên hỏi vậy?”

“Em nhìn cô ấy rất không bình thường..... Lúc trước khi đối mặt với Hứa Tĩnh Á không hề giống nhau.” Anh âm thầm trách bản thân mình, sao tận bây giờ mới nghĩ đến.

Đi qua anh căn bản không hề nghĩ Vương Yên Hoa có ý với mình, nhưng nay anh phát hiện, vì đạt được mục đích thủ đoạn của Vương Yên Hoa có bao nhiêu lợi hại, cho nên bắt đầu nghi ngờ địch ý của Đóa Hình kiếp trước với cô ta, có phải vì Vương Yên Hoa từng tổn thương đến cô không?

Khang Đóa Hình không trả lời ngay, yên lặng nhớ về kiếp trước Vương Yên Hoa trượng nghĩa vũ trao với cô qua lời nói.

Thật ra vẫn sẽ thấy đau, khắc vết thương vào trong linh hồn cô, từng có bao nhiêu đêm cười âm ỉ trong ác mộng của cô, làm sao nói quên là có thể quên?

“Có là có.....” Cuối cùng, cô nói khẽ.

“Cô ta từng nói với em cái gì?” Nguyễn Đông Luân đột nhiên lo lắng, toàn thân căng thẳng.

Nhìn bộ dạng kia của anh, nếu cô nói thật lúc trước mình bị Vương Yên Hoa khi dễ như thế nào, chỉ sợ anh sẽ lập tức quay đầu về làm thịt người mất.

Khang Đóa Hình thoải mái cười, “Quên đi, mấy chuyện đấy không còn quan trọng nữa.”

Kiếp trước cô bị lời nói chanh chua của Vương Yên Hoa nói đúng chỗ, vì tự ti mà không thể nói với anh, chỉ có thể nghe lời châm biếm nhục nhã, yên lặng nuốt tủi thân vào bụng.

Kiếp này cô lại cảm thấy không cần phải nói ra miệng.

Vương Yên Hoa của kiếp trước đã ở lại kiếp trước, bây giờ lại xảy ra việc này, có lẽ sau này cũng sẽ không có gì xuất hiện trước vợ chồng bọn họ nữa, tội gì vì chuyện kiếp trước, mà phải khó xử với mình cũng như khó xử cho người khác?

Nhưng phản ứng này của cô, lại làm Nguyễn Đông Luân càng lo lắng, “Nói cho anh biết!”

“Không cần.”

“Anh muốn biết cô ta đã từng làm gì với em?” Cô càng như vậy, anh lại càng lo.

“Không nói cho anh.”

“Đóa Hình!” Anh vừa đau lòng vừa tức gọi.

“Này, biết nghĩ như thế, thì anh cố gắng hơn chút nữa đi!” Cô vỗ vỗ anh.

“Cố gắng?” Về mặt Nguyễn Đông Luân không hiểu.

“Đúng vậy, cố gắng “tạo người”.” Cô chớp mắt, “Chờ em mang thai, sinh con thuận lợi, thì sẽ nói cho anh.”

Cái gì với cái gì? Trên đầu anh toàn hắc tuyến, hoàn toàn không hiểu làm sao mà chủ đề lại nhảy cóc nhanh như vậy, “Khang Đóa Hình, anh nói rồi chỉ cần em mạnh khỏe, anh tình nguyện không cần có con.....”

Đây là anh nói thật lòng, không có con trong lòng có lẽ sẽ có nuôi tiếc, nhưng ai sinh ra lại không có mấy tiếc nuối?

Bây giờ bọn họ bắt ngờ quay trở lại, một lần rồi một lần trải qua nhân sinh, đã muốn bù lại quá nhiều tiếc nuối, cô cũng có cơ hội mang thai lần nữa, còn về sau này đến tột cùng có thể thật sự thuận lợi mang thai và sinh con ra hay không, đối với anh mà nói, thật sự không quan trọng như vậy.

“Em biết rồi.” Về mặt cô lộ rõ “Em không mất trí nhớ được chưa”.

“Vậy em còn tránh chuyện này?”

“Nhưng đây là anh, cũng không phải em. Em muốn có con, không được sao?” Cô chơi xấu nói.

Thật ra có thể có con hay không là chuyện thứ yếu, quan trọng là, anh ảo não bắt đắc dĩ lại đau lòng lo lắng, thật sự quá tốt..... Thật đáng yêu.

Đáng yêu đến mức hại cô không nhận được có ý định đùa anh, hi hi.

Anh làm gì đều có dự tính trước, không nhanh không chậm, chỉ có đôi mắt với chuyện liên quan đến cô, mới có thể luống cuống như thế.

Ai, anh thật sự rất rất dễ ý cô!

“Anh muốn đi buộc garô.....” Đỡ phải cả ngày nhớ thương cô, luôn áy náy tự trách.

Cái này làm Khang Đóa Hình kinh hãi.

“Này, em cảnh cáo anh nhé, trước khi em sinh con, anh không được đi buộc garô, nếu anh dám đi, em, em sẽ.....”

Anh nhúm mày, “Em sẽ?”

“Em nói..... Em nói với anh chuyện ly hôn..... Ly hôn.....” Đáng ghét, vì sao ngay cả chỉ đùa một chút muốn sảng giọng nhưng cô cũng không nói ra được, cái can đảm dám đưa anh tờ đơn ly hôn kia đã chạy đi đâu rồi?

Nhưng Nguyễn Đông Luân cũng không cho cô cơ hội từ chối, anh dứt khoát trực tiếp ôm lấy cô, dùng sức hôn cái miệng nhỏ nhắn còn đang muốn nói lời độc kia.

Ly hôn? Hừ, kiếp sau cũng đừng nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Tuổi 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Ban đêm, Nguyễn Đông Luân như trước nằm nửa người trên giường xem tài liệu, nhưng có chút không yên lòng.

Hôm nay, là ngày rất đặc biệt.

Năm nay anh ba mươi tuổi, vừa đúng ngày xảy ra tai nạn xe lần đó, nhưng lần trở lại nhân sinh này đã hoàn toàn khác biệt.

Anh không đi công tác, cô không đi đón máy bay, cho nên cũng không xảy ra tai nạn. Đương nhiên quan trọng nhất là, bọn họ còn ở cạnh nhau, không ly hôn.

Những năm gần đây, anh không có lúc nào là không cảm tạ trời xanh cho anh bắt đầu lại, có cơ hội sửa chữa sai lầm.

Trong phòng tắm có tiếng nước chảy, Đóa Hình có thói quen tắm lúc này, sau đó lên giường đi ngủ.

Hôm nay cũng vậy.

Nghe âm thanh này, anh còn có cảm giác an tâm và hạnh phúc.

Mười phút sau, Khang Đóa Hình mặc áo ngủ từ trong phòng tắm đi ra, về mặt ai oán bĩu môi, lên giường, dựa vào người anh.

“Sao vậy?” Anh bỏ tài liệu xuống, đưa tay kéo cô vào lòng.

Vừa tắm xong toàn thân cô ẩm áp đáng yêu lại thơm ngào ngạt, bây giờ người anh đang ôm trong ngực hoàn toàn là tiêu chuẩn của nhụy ngọc ôn hương.

“Kính nguyệt của em lại tới nữa rồi.” Về mặt cô đáng thương hê hê.

“Đến đây đã tới rồi.” Anh nghĩ nghĩ, “Bụng không thoải mái sao? Có muốn thuốc giảm đau không? Hay là anh pha cho em cốc ca cao nóng hay là đường đồ nhé?”

“Không cần đâu.” Cô rầu rĩ nói, hai năm trước tình duyên thích đáng, thân thể không tồi, bây giờ MC đến cũng sẽ không đau, “Chính là lại không mang thai thôi.”

“Sao lại nghĩ đến chuyện mang thai?” Anh nhíu mày.

“Người ta muốn có con mà.” Không được sao?

“..... Có cần thiết phải cố chấp thế không?”

“Trời ạ, anh không hiểu đâu!” Bao nhiêu người có thể có lại nhân sinh lần nữa? Bây giờ có cơ hội này, tự nhiên nghĩ bù đắp lại những tiếc nuối đã qua.

“Anh không hiểu.” Giọng anh có chút bất đắc dĩ, “Thuận theo tự nhiên không phải là được sao?”

Thật ra tâm trạng của anh là vậy, không đặc biệt tránh thai, nhưng cũng không nghĩ cố ý “Tạo người”.

Dù sao bọn họ cũng không vội.

“Quên đi, nói gì với anh cũng vô ích.” Khang Đóa Hình nói thầm, tựa đầu trước ngực anh, giống mèo con chui vào.

“Em ấy à, thật sự là càng lớn tính càng trẻ con.” Anh xoa xoa tóc cô, trong giọng nói tràn ngập cưng chiều.

“Còn không phải là do anh chiều em đi.” Cô cười hì hì, “Đúng rồi, hôm nay em nhận được thiệp cưới của Yên Hoa đấy.”

Nhắc tới tên người kia, sắc mặt Nguyễn Đông Luân lập tức trầm xuống, “Em vẫn còn có liên lạc với cô ấy?”

Cô có vài phần chột dạ, “Ách, cũng thỉnh thoảng, thật ra cũng không phải là thân thiết lắm.....”

Hai năm qua khi Đông Luân nghe được cái tên Vương Yên Hoa đều có phản ứng này, ngược lại cô và Vương Yên Hoa cũng có khi gặp nhau.

Tuy cô gái kia có chút tâm cơ, mồm miệng có chút khinh bỉ, nhưng đối xử với bạn bè coi như không tệ -- đương nhiên, trước đây là không có quan hệ thiết hơn gì với cô.

Bạn bè cô không nhiều lắm, vài năm trước mấy lần tình cờ vài lần ở gặp được Vương Yên Hoa thường đi tập thể dục trong câu lạc bộ, cũng bắt đầu tán gẫu.

“Không thân thiết thì sao lại đưa thiệp cưới cho em? Đừng để ý đến cô ta.” Anh hừ lạnh.

“Tốt xấu gì cũng là công ty Khang gia hợp tác với công ty của nhà cô ấy bốn năm rồi, tham dự hôn lễ của cô ấy cũng không có gì lạ mà.”

“Anh chỉ nghĩ nếu cô ta nói những lời này em sẽ không thích.” Anh tức giận như trước.

Hai năm trước, cuối cùng anh cũng “Đạt được mục tiêu”, nghe Đóa Hình nói ra giai đoạn lịch sử kia, biết được kiếp trước sở dĩ cô đòi ly hôn anh, thì Vương Yên Hoa “không thể không kể công”, tức giận đến mức thiếu chút nữa thì trực tiếp đến Vương gia bóp chết ả đàn bà kia.

Có thể vì công việc phải gặp công ty nhà cô ta đã là cực hạn, dự án hợp tác cũng giao cho người khác xử lý, anh hoàn toàn không nghĩ đến người phụ nữ kia.

“Đều là những chuyện từ kiếp trước, nhưng kiếp này cô ấy lại không đối xử với em như thế.” Cô là người bị hại còn buông ra, anh cần gì vẫn phải canh cánh trong lòng? “..... Biết trước thế này thì không nói cho anh nữa.”

“Cô ta không tốt với em, hại em bây giờ còn suốt ngày muốn có con.” Anh thấp giọng nói.

Có lẽ thật sự làm anh phẫn nộ, vẫn là tự giận bản thân làm cho cô chịu tổn thương lớn như vậy.

Năm đó nếu không phải do sơ sẩy của anh, thì sao bây giờ cô lại cố chấp thế này?

“Là em muốn có con, không liên quan đến cô ấy.” Khang Đóa Hình lăm bầm.

“..... Nguyễn phu nhân, em đã có hai con rồi, còn chưa thỏa mãn sao?” Nguyễn Đông Luân thật sự rất đau đầu.

Hai năm trước cô sinh đứa thứ nhất, nửa năm trước lại sinh đứa thứ hai, còn vừa vắn một nam một nữ, lại hoàn mỹ như thế, nhưng không hiểu rốt cuộc vì sao cô vẫn cố chấp trong chuyện mang thai sinh con này.

“Dù sao cũng không phải là không nuôi nổi, càng nhiều càng tốt thôi!” Khang Đóa Hình xấu hổ cười.

Thật ra con cái vẫn là thứ yếu, từ hai năm trước thuận lợi sinh hạ đứa con khỏe mạnh xong, cô cũng đã rất thỏa mãn, rất khoái nhạc, càng miễn bàn nửa năm trước báo lại là con gái, làm cô cảm thấy toàn bộ sinh mệnh này đều viên mãn, không tiếc nuôi gì nữa.

Bây giờ thật ra điều làm cô không biết chán, là nhìn anh bị cô đùa đến mức đau lòng không thôi, lại chỉ có thể dung túng về mặt bất đắc dĩ.

Những lời này làm sao có thể nói cho anh biết được? Hắc hắc.

“Giả mà càng nhiều càng tốt, sinh con cũng rất tổn hại đến sức khỏe đấy biết không?” Anh thở dài.

Con thì đương nhiên là anh nuôi nổi, nhưng sức khỏe an nguy của cô tuyệt đối quan trọng hơn.

“Là anh nghĩ rất nghiêm trọng, em còn tính sinh năm mươi đứa để chơi đùa đây!” Cô hào hứng bùng bùng nói.

“.....” Nguyễn Đông Luân nhất thời không nói được gì nhìn trời cảm thán.

“Anh thấy, hay là anh lập tức đi buộc garô thì tốt hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Quay Về Tuổi 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.